DOSARUL KENNEDY

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

Gérard de Villiers

SAS

Dosarul Kennedy

V.3.0

Gérard de Villiers

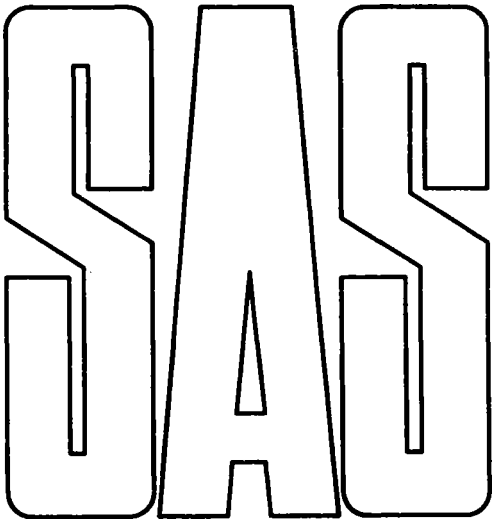

Dosarul Kennedy

În româneşte de
Nicolae Constantinescu

CAPITOLUL I.

Afară era o vreme îngrozitoare. Nici măcar o pisică sau un câine nu aveai inima să scoţi în viscolul din noapte…

Cu atât mai puţin un prinţ autentic, Alteţă Serenisimă, chiar dacă era agent secret de lux al CIA şi cea mai aleasă floare din elita spionajului american.

La toate acestea se gândea Malko sau, pe scurt, SAS pentru prietenii din Serviciile Secrete. Se străduia din greu să rămână cu maşina pe şosea, drumul Presbourg-Viena transformându-se într-un adevărat patinoar şi imensul Jaguar Mark 10 şerpuia pe asfaltul înzăpezit şi îngheţat. Un vânt rece sufla în rafale. Cu toate că nu era decât ora 14:00, fusese obligat să aprindă farurile. La una din intrările în oraş, un panou anunţa: „Viena – 32 km.”.

— Dacă nu cumva alunecăm într-o râpă, spuse agentul, vom ajunge la timp.

În pofida ceţii, el purta ochelari fumurii care-i ascundeau ochii de o culoare extraordinară: un galben auriu, care, în momentele tensionate, bătea spre verde. Paltonul din caşmir bleumarin şi costumul de culoarea antracitului i se potriveau ca o mănuşă.

Bine instalat în scaunul de piele, conducea cu precizie şi nonşalanţă. În Liezen, ţăranii îi spuneau „Alteţă”. Castelul său, parţial distrus, domina toate casele din împrejurimi. După restaurare, ar fi devenit cel mai frumos din întreaga regiune, dar mai rămăseseră încă multe de făcut. Doar pentru ai plăti pe avizii antreprenori, Malko Margrare de Basse-Lusaca, Maestru al Ordinului Lâna de Aur, Cavaler Onorific al Vulturului Negru, Cavaler de Onoare şi Devotament al Ordinului Suveran de Malta, citând doar cele mai importante titluri ale sale, îndeplinea de aproape zece ani rolul de agent secret al CIA. În ciuda aversiunii americanilor pentru amatorism, reuşiseră să ocupe un loc de frunte printre agenţii „negri”, graţie memoriei extraordinare, farmecului şi şansei sale.

Malko nu era adeptul violenţei şi evita, în măsura

posibilului, recurgerea la orice formă de brutalitate. Din păcate, acest lucru nu-l putea aplica întotdeauna…

Din nefericire, activitatea lui nu-i adusese suficiente fonduri pentru a termina finisarea castelului. Majoritatea timpului şi-o petrecea în Poughkeepsie, într-o vilă liniştită din statul New York.

După multă vreme, de-abia acum îşi făcuse timp să petreacă o vacanţă mai lungă, în Austria. Din păcate, exceptând vremea urâtă, vacanţa lui părea compromisă…

Elko Krisantem, turcul devotat în totalitate stăpânului său, se străduia să rămână calm. Atunci când nu şofa el însuşi, stomacul i se revolta. Printre ochii întredeschişi, privea fulgii de zăpadă şi se gândea cât de departe era Istanbulul, cu soarele lui cald şi marea mereu albastră. O clipă regretă amar timpul petrecut acolo ca ucigaşul cel mai solicitat, dar îşi dădu imediat seama că viaţa lui valora mai mult, chiar dacă acum era surprins de o furtună de ninsoare în Austria.

Zăpada atenua zgomotele. Jaguarul părea că înaintează spre o lume ireală. De la plecarea lor din Liezen, nu se încrucişaseră cu nici un alt vehicul.

— Trebuie să caut pe cineva, la aeroport, îi spuse Malko.

Situaţia stătea cam aşa: în cel mai bun caz, urma să răpească o persoană, iar în cel mai rău caz, să o execute.

Chiar înaintea plecării, Krisantem se ghemuise într-un cufăr, pentru a verifica dacă un bărbat de talie medie putea încăpea fără dificultate. Experienţa dăduse rezultate bune, chiar dacă nu stătuse prea mult timp înăuntru, pentru a-şi putea recăpăta cât mai repede respiraţia. Nu era însă cazul să ridici mari pretenţii…

CAPITOLUL II

Cuplul se îmbrăţişa pasional. În camera de la etajul opt, domnea o obscuritate aproape totală. Numai licărul roşiatic

al clădirii Departamentului de Stat, aflat pe Bulevardul Pennsylvania, lumina cele două corpuri întinse pe o sofa.

Una dintre siluete se rostogoli cu supleţe direct pe mocheta groasă. Era un bărbat blond, cu şuviţe de păr ce-i acopereau ochii, îmbrăcat doar cu pantaloni foarte mulaţi.

— Mi-e sete, spuse el.

Se îndreptă spre masa cu rotile, turnă whisky într-un pahar şi se întoarse către pat, cu sticla de J&B în mână, privind corpul alungit, cambrat, cu picioarele uşor depărtate.

— Ce frumos eşti, Jerry!

Era vocea gravă a unui bărbat de circa cincizeci de ani. Figura lui rămăsese în penumbră, având, la rândul lui torsul gol. Cu un suspin, se întoarse pe burtă, cu faţa spre perete.

— Vino, murmură el.

Delicat, tânărul blond puse paharul pe mochetă, se apropie de partenerul său cu un surâs indescifrabil pe buze şi îi mângâie corpul cu mâna stângă. Bărbatul în vârstă gemu şi schiţă un gest spre palma care-l alinta. În acel moment, cu toată puterea, tânărul îi înfundă gâtul sticlei de whisky direct între fesele desfăcute.

Un zgomot oribil se auzi, sticla se sparse şi băutura se răspândi peste tot. Bărbatul avu o tresărire, ridică puţin capul, apoi rămase nemişcat. Jerry rămase imobil pentru o secundă, cu gâtul sticlei în mână, parcă pregătindu-se să lovească din nou.

Aruncă după câteva clipe arma improvizată şi expresia i se transformă într-una dură şi indiferentă. Întorcând trupul aproape inert pe spate, desfăcu cureaua pantalonului, deschise fermoarul şi găsi ceea ce căuta: două chei plate, de oţel. Rămase în picioarele goale, traversă încăperea până în faţa unui tablou pe care-l dădu jos de pe peretele pe care era agăţat. În spate se afla o deschizătură pătrată, cu o broască minusculă. Cu grijă, introduse una dintre chei, o învârti şi trase. Se auzi un zgomot şi o bucată dreptunghiulară de perete glisă, descoperind o gaură întunecată: un seif ultramodern, ferit până şi de radiaţiile atomice. Jerry scoase un port-document metalic foarte plat, de culoare neagră. Cele două închizători integrate îl făceau

de neatins. Nici focul şi nici apa nu îl puteau degrada. Fără a închide seiful, aruncă port-documentele pe un fotoliu, puse cheile în buzunarul pantalonilor şi începu să se îmbrace.

După cinci minute, ieşea din apartament îmbrăcat impecabil, cu un costum sport. În mână ţinea o cutie. Bărbatul întins pe sofa nu se mişcase. Jerry luă ascensorul direct spre subsol. Fiind singur în cabină, îşi aranjă în oglindă meşele blonde care-i căzeau pe frunte, cu o scânteiere de victorie în ochii lui verzi. Niciodată nu câştigase atât de uşor o asemenea grămadă de bani.

*

* *

În garaj se aflau doar câteva maşini. Era joi seara şi aproape toţi locatarii imobilului erau plecaţi într-un week-end prelungit, între Maryland şi Virginia.

Fără a ezita, tânărul iuţi pasul spre un Cadillac sport, cu două portiere, ce era parcat într-una din boxe. Deschise portiera dreaptă, acţionând sistemul de iluminare. Pe scaunul din stânga era aşezat un bărbat, a cărui privire se îndreptă spre blondul pederast oprindu-se la cutia neagră.

— Asta este?

În glasul lui puteai remarca o imperceptibilă nuanţă de excitare. Bărbatul avea cam cincizeci de ani şi purta o pălărie asortată la un costum de culoare închisă. O uşoară inflamaţie a feţei îi dădea aerul unui om bolnav.

— Da.

Jerry aruncă pe bancheta din spate cutia cu documente, împreună cu cheile seifului. Celălalt le luă şi întrebă:

— Sunteţi sigur că acestea sunt?

— Numai pe astea le avea.

Rapid, bărbatul încercă broasca, deschise cutia şi aruncă o privire în interior, după care o închise cu un gest scurt.

— Mă plătiţi acum? întrebă Jerry.

Brusc, siguranţa din privirile sale dispăru.

— Bineînţeles. Dar nu aici.

Bărbatul cu tenul inflamat coborî din maşină şi Jerry începu să manevreze Cadillacul pentru a ieşi din parcare, moment în care celălalt scoase de sub vestă un pistol cu amortizor. Tânărul fu lovit de primul glonţ, chiar deasupra

cataramei curelei. Scoase un geamăt şi se prăbuşi peste volan. Al doilea glonţ îl nimeri în urechea dreaptă, trântindu-l direct pe caldarâm, în spatele maşinii. Bărbatul mai trase un al treilea glonţ, dar deja o mică dâră de sânge se scurgea din corpul inert. Jerry murise aşa cum trăise: prosteşte.

Bărbatul cu cicatrice, care se numea Volodia Grinev, zâmbea în timp ce traversa garajul, ţinând strâns la piept cutia neagră cu documente. Nu prea avea simţul umorului, cu toate acestea îşi imagina mutra coloneilor din K.G.B.

— Komitat Gesoudarstvennoi Bezo Pasnosti – când vor afla adevărul despre întâmplare, în cazul în care totul se va sfârşi cu bine… Aceste documente trebuiau să părăsească S.U.A., dar el nu putea intra în nici un aeroport. Din fericire, totul era prevăzut.

S-ar fi putut duce la ambasadă pentru ca documentele să fie trimise cu valiza diplomatică, numai că el era ambiţios şi orgolios, nedorind ca altcineva să tragă foloasele din afacere.

Înainte de a lua ascensorul, îşi întoarse privirea şi observă cum Cadillacul ascundea corpul lui Jerry. După lunga aşteptare, totul fusese destul de uşor. Lucra de doi ani la afacere, ca agent „ilegal”, intrat clandestin, pentru a nu lăsa nici o urmă. Nici măcar nu telefonase şefului K.G.B. de la ambasadă.

Analiştii de la Moscova munciseră timp de un an pentru a desemna cele câteva persoane care aveau o şansă de a intra în posesia exemplarului raportului. Niciodată K.G.B.-ul nu cheltuise atâţia dolari şi nu făcuse atâtea eforturi demne de luat în considerare. Documentele erau „pietre preţioase” pentru ruşi…

Grinev se urcă în lift; coborî în parcare şi se îndreptă calm spre Buickul albastru. Instalându-se la volan, realiză agasat că uitase să-l întrebe pe Jerry, înainte de a-l suprima, dacă Liebeler murise. Acum era prea târziu…

Ca de obicei după ora zece seara, Washingtonul era pustiu. Urcă pe bulevardul Pennsylvania, trecând prin faţa Casei Albe. Urcă apoi până la hotelul Sheraton, unde închinase apartamentul K 508. Aici se schimbă şi-şi strânse

puţinele lucruri personale.

După zece minute se afla deja pe aeroportul Washington, de unde prinse avionul Convair, aparţinând companiei Eastern Airlines. Aparatul decolă imediat, iar el privi cu satisfacţie obeliscul strălucitor luminat al Monumentului Washington. Trei sferturi de oră mai târziu, se va afla pe La Guardia, în New York.

*

* *

David Liebeler îşi recăpăta cunoştinţa, cam la un sfert de oră după plecarea amantului. La început nu-şi aminti nimic. Un miros oribil de whisky se impregnase în sofa. Durerea ce o resimţea în spate era foarte mare, iar când se pipăi cu mâna şi văzu sânge, memoria îi reveni brusc. Cu dificultate, se ridică în picioare.

— Jerry?!

Deodată, văzu seiful deschis şi avu impresia că i se toarnă plumb încins în stomac.

Împleticindu-se, ajunse până la deschizătura încastrată în perete şi realiză că seiful era gol. Înnebunit de furie, se întoarse spre pat şi se aşeză cu capul între mâini.

Îl cunoştea pe tânărul pederast de doi ani, iar relaţia lor ajunsese atât de cunoscută, încât preferase să o expedieze pe nevastă-sa la soacra lui, în Missouri.

Pentru o clipă, vru să-şi ia paşaportul, cecurile şi să plece cu primul avion spre orice destinaţie, dar se temperă. Avea el vicii, dar nu era un laş. Realiză că, totuşi, era un înalt funcţionar al Consiliului Naţional de Securitate, atât de integru, încât i se încredinţase şi fusese făcut depozitarul dosarului K, atât de important. Cariera lui se terminase, dar se gândea că poate mai există o şansă de a micşora catastrofa.

Cu o mână fermă, formă un număr de telefon, unul din cele două numere secrete pe care nu avea voie nici măcar să le noteze undeva. Acesta aparţinea unei lumi paralele şi complet ascunse populaţiei, pe care el tocmai o trădase.

*

* *

Unul din cele patru telefoane din Sala de Situaţii, aflată în

subsolul Casei Albe sună. Bărbatul aşezat într-un fotoliu futurist din plastic alb ridică imediat.

— Alo?

Camera reprezenta adevăratul creier al Americii. Chiar şi atunci când preşedintele dormea, şefii se învârteau printre sofisticatele şi ultramodernele aparate de comunicaţii, rămânând în contact permanent cu diferiţii agenţi federali şi cu Comandamentul Strategic Aerian. Numai o mână de oameni cunoştea numerele liniilor directe. Liebeler era unul dintre aceştia. Persoană care răspunse, ascultă cu atenţie monologul lui David Liebeler, notându-şi câte ceva. După un timp, spuse cu o voce neutră:

— Vom acţiona rapid. Deocamdată, nu vă mişcaţi de acasă.

Omul închise şi ridică receptorul altui aparat ce se găsea într-o nişă. Făcu să alunece o cartelă de plastic şi aparatul formă singur numărul dorit. Era numărul lui David Wise. În cadrul CIA, avea postul de Director-Adjunct pentru „Planuri”.

Trebuia să fie ori foarte vicios, ori foarte bine informat, pentru a şti că „Planurile” desemnau toate operaţiunile de capă şi spadă, cu ceva mai multă spadă decât capă, duse de CIA în numele devizei sale sacrosante: „Combate focul prin foc”.

— Voi fi acolo în zece minute, spuse David Wise laconic.

Bărbatul care era de gardă mai dădu câteva telefoane. Şedinţa extraordinară fusese fixată pentru orele 24:30. Avusese loc şi o mică discuţie în privinţa necesităţii prezenţei preşedintelui. În final, se hotărâse că nu era necesar să fie trezit, persoanele de faţă având puterea de decizie asupra măsurilor viitoare.

Convocaţi la acea oră târzie din noapte, cei vizaţi ajungeau pe rând. David Wise era încă în smoching, venind direct de la o recepţie dată de Ambasada Pakistanului. Împreună cu alţi cinci bărbaţi trecură imediat la treabă. Reuniunea dură puţin, întreruptă doar de câteva telefoane date serviciilor oficiale.

Maşinăria de cercetare se afla în funcţiune şi mergea fără întrerupere, angrenând CIA, FBI şi Consiliul Naţional de

Securitate.

După o discuţie rapidă asupra metodelor pe care urmau să le folosească, cu toţii se puseră de acord să încredinţeze problema unui element de bază, a cărui eventuală eliminare să nu pună probleme de conştiinţă. Afacerea nu trebuia să lase nici o urmă, ca şi cum nu ar fi existat niciodată.

David Wise plecă primul. Se urcă într-un Oldsmobile negru, condus de un şofer şi se îndreptă spre biroul său secret ce se afla în apropiere de Lincoln Memorial. De la ferestrele sale se puteau vedea fântânile arteziene din grădina Casei Albe. Pe uşă nu se afla nici o inscripţie.

Cu toate astea, aici exista unul din „centrii nervoşi" ai Diviziei Planuri. În birou, Wise avea circa douăzeci de xeroxuri codificate; legate la principalele centre CIA din întreaga lume.

*

* *

După ce telefonase, David Liebeler făcu puţină ordine în cameră, scoase aşternutul de pe canapea, închise seiful şi deschise ferestrele. Avea capul înfăşurat cu un prosop ud, când auzi telefonul sunând şi recunoscu vocea nepăsătoare şi rece a lui David Wise.

— L-am găsit pe Jerry. Se află în subsolul imobilului în care locuiţi, omorât cu trei focuri de armă, de un profesionist. Nici nu gândiţi cât de mult ne afectează această treabă…

— Nu vă pot fi de nici un folos? întrebă Liebeler cu vocea scăzută.

— Nu! Totul este să nu spuneţi nimănui, nimic!

Telefonul se închisese deja. David Liebeler rămase pentru un moment cu receptorul în mână. Apoi calm îşi scoase stiloul şi începu să scrie ceva pe o hârtie, o aşeză la vedere în faţa fotografiei soţiei lui. Wise avea dreptate: nu mai putea servi nimănui. Ceea ce făcuse era foarte grav.

Deschise sertarul din stânga al biroului şi scoase un pistolet nichelat pe care şi-l adusese din voiajul din Mexic, chiar iarna trecută. Era o copie reuşită a unui Colt 5. După o scurtă ezitare, îşi trase un glonţ în gură, cu arma orientată spre cerul gurii. Până la auzul detunăturii, el se şi prăbuşise

pe spate, cu craniul sfărâmat.

CAPITOLUL III.

Serge Goldman, contemplând-o pe Marisa Platner, saliva precum câinele lui Pavlov. În meseria lui, fetele ce nu făceau parte din elită şi care nu erau înţelegătoare, se aflau în număr mic.

Papa Goldman nu avea prea multe de oferit: 92 de kilograme de grăsime gălbuie în costume gen play-boy de ocazie, chipul său cu mici coşuri, chip asemănător cu al unei meduze şi un craniu complet fără păr.

Într-o zi, la un bar, chiar fusese prins de guler şi scuturat, pentru că se benocla la picioarele micuţei sale prietene. Toate astea îl făceau să aibă complexe de inferioritate.

Dar cu Marisa Platner, totul mergea ca pe roate. O luase de la P.J. Clarks, un restaurant-bar irlandez din strada Trei, contra 2,75 dolari, preţul unui *London boil* făcându-şi din ea o prietenă. În ciuda vizonului alb, cumpărat pe credit, Marisa tocmai sosise din Chicago, unde fusese stripteuză. La New York venise să cânte şi să se angajeze într-o trupă de comedie.

— Eu vă pot ajuta foarte mult, îi susură Goldman într-o americană stâlcită. Chiar acum, regizez un film…

Lucrul era oarecum adevărat…

Înroşindu-se precum ar fi fost la prima comuniune, proaspăta amică a lui Serge purta în prima zi o rochie ce-i acoperea puţin şoldurile şi o treime sânii. Ostentativ, îşi pusese micuţa geantă de seară pe birou, lăsând-o întredeschisă. Dinăuntru apăreau nişte bikini negri. Marisa, care totuşi nu era o intelectuală, citise cu siguranţă cartea scrisă de Dale Carnegie, „Cum să-ţi faci prieteni”.

Conversaţia, începută pe un ton vesel, se învârtea în jurul celei de-a şaptea arte. Dar Serge Goldman, contrar obiceiului, nu mai era mulţumit doar cu o scurtă conversaţie

într-un colţ de birou. Pentru această femeie, avea proiecte gigantice de lux şi generozitate: dorea, nici mai mult nici mai puţin, să o ducă în week-end în Insulele Virgine. Dorea ca toate acestea să constituie surprize plăcute şi, deocamdată, nu-i ceruse decât să-şi aducă paşaportul. Studioul său liniştit de pe strada 52 se preta perfect la o îmbarcare pentru Cythére. A doua zi, Marisa sosise îmbrăcată cu o rochie verde, jenată să-şi descopere prea mult picioarele de alergător-ciclist, dar Serge nu dorea să-i vadă decât figura angelică, încadrată de părul blond. După ce o bătu uşor peste fese, îi dezvălui planurile lui pentru week-end. Ea îl îmbrăţişa şi se lipi de el. Congestionat, bărbatul puse electrofonul în priză şi-şi scoase vesta. Marisa întrebă:

— Pentru ce aveţi nevoie de două ceasuri?

Goldman luă aerul cel mai serios de care era în stare şi-i explică:

— În meseria mea, sunt indispensabile. Cel din dreapta îmi indică întotdeauna ora Hollywoodului, iar cel din stânga este fixat să arate ora locală. Astfel, când doresc să telefonez cuiva, ştiu cu precizie că nu-i voi deranja pe oamenii importanţi cu care lucrez.

Tânăra rămase mută de admiraţie. Bărbatul profită şi-i mai turnă whisky în pahar.

Zece minute mai târziu, patul oferea un spectacol ce putea împinge la sinucidere o prostituată profesionistă.

— Dacă vrei să faci carieră în cinematografie, trebuie să laşi la o parte pudoarea, nu-i aşa? Insinuă Serge.

Whisky-ul îşi făcuse efectul: Marisa se ridică, indignată.

— Cum mă găseşti, Toto?

Cu o piruetă graţioasă, îşi deschise fermoarul rochiei. După o mişcare din şolduri, rămase într-un corset negru.

— Venus din Milo, spuse ea, dar cu braţe!

Se şi aruncă peste Goldman, introducându-şi limba ascuţită printre buzele bărbatului. Din nefericire, soneria de la uşă începu să zbârnâie, destrămând farmecul şi excitarea clipei…

Bărbatul tresări. Nimeni nu-i cunoştea adresa, în afara adevăraţilor lui patroni, care trebuiau să ştie întotdeauna

locul în care se găsea.

Puţini oameni ştiau că, înainte de a se ocupa de cinematografie, fusese delegatul Kominternului în Balcani. În acea perioadă era sărac şi credea în comunism. Remarcabila intuiţie şi originea lui armeană îi fuseseră de folos. Kominternul fusese apoi dizolvat. Persoanele din M.V.D. Îi propuseseră să se infiltreze în Statele Unite, pentru a crea o reţea de informaţii. I se promisese un viitor de aur şi posibilităţi nelimitate de a cheltui bani.

Fusese debarcat la New York, inginer emigrant din Letonia. Se simţise mândru ca un „Artaban”. New Yorkul era, totuşi, un loc mai bun decât Vorkouta. Regăsindu-se în Chicago, oraş mare şi trist, spera să stabilească contacte cu reţelele deja existente. După nici trei luni, se afla însă în penitenciarul din Dennamora, cu o condamnare de treizeci de ani pentru spionaj. Ruşii îl trimiseseră să testeze o reţea pe care ei o presupuneau infiltrată cu agenţi F.B.I. Din păcate, şefii lui avuseseră dreptate.

Serge Goldman însă avusese noroc: avocatul său, de asemenea rus-evreu, simţea o mare amiciţie faţă de el; negociase cu CIA. Într-o sâmbătă, zi de vizită, un necunoscut îl căută în celulă, oferindu-i perspective optimiste, într-o altă închisoare-model. Trecuse prin faţa unui complet de judecată, care îi anulase pedeapsa imediat. Era suficient să le explice ruşilor că americanii l-au eliberat, deoarece lucrase pentru ei. Planul merse bine. Ba chiar fusese trimis cu avionul la Paris, pentru a se reîntâlni cu unul dintre vechile lui contacte. Acolo fusese primit cu braţele deschise.

— Veniţi la Moscova. Vechii dumneavoastră şefi ar fi bucuroşi să vă revadă, i se spusese. În caz contrar, aceştia nu vor mai avea încredere în dumneavoastră.

Cu moartea în suflet, debarcase la Moscova. Nici nu atinse bine pământul, când patru bărbaţi masivi îl aruncaseră într-o limuzină. Ajunse iar la Minsk, într-o închisoare specială a K.G.B.-ului, împreună cu alţi transfugi suspecţi. Timp de trei luni fusese bătut în fiecare zi, fără a i se pune nici o întrebare. Înainte de a fi condus înapoi în celulă i se stingea direct pe corp o ţigară, mereu în alte

împrejurări. Metode sovieto-creştine…

Într-o zi, nu mai fusese bătut cu bastoane de cauciuc, aşa cum se întâmpla de obicei. Atunci avusese dreptul la haine curate şi la o cravată. Fusese dus în faţa unui colonel al MVD în uniformă, care, foarte politicos, îl informase că era condamnat la moarte pentru trădare, sentinţă dată de tribunal militar. Ruşii ştiau toate propunerile americane ce i se făcuseră, ba chiar şi marca de ţigări pe care o fuma legătura lui, din CIA.

Serge Goldman îşi petrecuse zilele următoare scriind scrisori. Trebuia să fie executat într-o săptămână. Un georgian haios şi masiv, venise să-l trezească şi îl anunţă:

— Tovarăşe, ai fost graţiat. De acum înainte, vei lucra cu mine.

Bărbatul aparţinea Secţiei 9 din K.G.B. Această secţie centraliza toate dosarele emigranţilor ruşi, răspândiţi în lumea întreagă, în acest fel, se relua legătura cu oameni care îşi părăsiseră patria de peste douăzeci sau treizeci de ani. Mereu surâzător, îl dusese pe Goldman într-un birou confortabil, cu ferestrele orientate spre un parc imens. Malacul îi oferise ceai şi ţigări şi îl prevenise:

— Începând de azi, *ne pizdi, goloubtchik*.

Pentru a conferi mai multă importanţă cuvintelor sale, omul îşi scosese vesta şi începuse să-l chinuiască pe Serge cu pumnii săi enormi. Dinţii transfugului căzuseră unul după altul.

Resemnat, îşi spusese că tratamentul era mai puţin dezagreabil decât moartea prin împuşcare. Uriaşul, după ce îl culese de pe jos, îi spuse politicos:

— Mă numesc Igor Zubilin, iar tu, camarade, începând de acum, depinzi numai de mine. Dacă trădezi din nou, eu însumi îţi voi rupe toate oasele. Te vei reîntoarce în S.U.A. şi vei aştepta ordine.

Serge Goldman ascultase fără a riposta şi se îmbarcă via New York. Când aterizase la Ellis Island, se regăsi între doi funcţionari F.B.I. Aceştia nu îl torturară, în schimb, fusese nevoit să povestească trista întâmplare prin care trecuse. Ruşii nu îi dăduseră pe moment nici o sarcină precisă. Americanii îl puseră în rezervă, cerându-i doar să aibă cât

mai multe contacte cu K.G.B.-ul.

Când Goldman ridicase timid problema subzistenţei sale, americanii îi propuseră să înceapă o afacere în cinematografie. Cu toţii fuseseră de acord: meseria în cinema îi permitea să călătorească şi să întâlnească multă lume. Deci, intrase ca producător-delegat într-o companie independentă mică, indirect controlată de CIA.

În acest mod îşi câştiga traiul zilnic. Adesea, avea impresia că americanii şi ruşii se joacă cu el, precum şoarecele cu pisica, aşteptând doar să le cadă în cursă. Era însă decis să nu-i trădeze pe ruşi, decât în ultimă instanţă.

Tovarăşul colonel Zubilin îi inspira mult mai multă teamă decât toate închisorile din S.U.A. Ruşii îl foloseau câteodată în misiuni mici, cum era transportarea în afara Satelor Unite a documentelor de mică importanţă, sau pentru intrarea de monedă, folosită de el pentru remunerarea unor necunoscuţi.

Când soneria îşi făcu auzite cele două note muzicale, Serge îşi spuse că nu puteau fi decât nişte funcţionari ai K.G.B. Ceilalţi erau mult mai politicoşi, telefonându-i înainte de a-l vizita şi nu o făceau niciodată în plină noapte. Marisa îşi continua numărul său de caracatiţă parfumată. Cu un gest eroic, bărbatul o respinse.

— Sună la uşă. Du-te în cealaltă cameră. Poate fi ceva important.

Vexată, tânăra femeie plecă, ondulându-şi corsetul negru. Resemnat, rusul se duse să deschidă, după ce ascunse rochia verde în mobilierul port-discuri.

Deschise uşa cu precauţie. Uitându-se bine, îşi dădu seama că nu îl văzuse în viaţa lui pe bărbatul ce se găsea în prag. Având cu aproximaţie aceeaşi vârstă, era îmbrăcat într-un costum de culoare închisă şi ţinea în mână o mapă neagră port-documente. Dar ceva glacial din privire îl avertiza că omul nu era un simplu trecător ce greşise apartamentul. Încercând să rămână impasibil, întrebă:

— Ce doriţi?

— Sunteţi singur?

Vocea necunoscutului era groasă şi autoritară. Făcu un pas în faţă şi intră, închizând cu grijă uşa în urma lui.

— Da, replică Goldman.

Spera că Marisa nu va scoate nici un zgomot. Genul acesta de oameni avea oroare de scandal. Necunoscutul se aşeză pe pat, chiar în locul în care stătuse femeia. Dacă nu era răcit, cu siguranţă simţise parfumul ei.

— Avem nevoie de dumneavoastră..., vorbi bărbatul.

— Cine anume?

Goldman se minţea pe el însuşi, încercând să câştige încă puţine minute de pace. Celălalt răspunse:

— Credem că Igor, colonelul, v-a dat o bună lecţie. Încă mai pozaţi în postura de imbecil?

Serge îşi reprimă un uşor tremurat. Privi cu coada ochiului cutia port-documente.

— Ce trebuie să fac? şopti el.

— Nimic complicat. Dorim ca această mapă să iasă din ţară. Dumneavoastră o veţi transporta cu primul avion.

Goldman clipi des, puţin speriat.

— Dar, ce sunt...

Volodia Grinev scoase un râs sec.

— Fiţi sigur că nu sunt planurile bombei atomice. Sunt doar câteva acte care ne interesează pe noi. Nu conţin nici un secret militar, aşa că nu riscaţi nimic. Oricum, nu aveţi de ales!

Nu prea suna a asigurare. Oameni de tipul celui din faţa sa, minţeau foarte mult.

— Când urmează să plec?

— Acum. Poftim...

Bărbatul scoase din buzunarul hainei un sul de bancnote care îl impresionă pe Goldman. Îi numără zece hârtii de câte 100 de dolari, pe care le privi cam neliniştit: generozitatea K.G.B.-ului era întotdeauna suspectă.

— Banii sunt pentru cheltuielile dumneavoastră. Veţi pleca imediat spre aeroportul Kennedy. Mâine veţi fi aşteptat la Viena, în Austria. Acolo, îl veţi suna pe Stephan Grelsky la acest număr de telefon. Va veni să vă ia de la aeroport. Este un tip înalt, brunet, de circa doi metri. Îi veţi da obiectul şi astfel misiunea dumneavoastră se va încheia. În plus, vă rog să puneţi cutia cu documente într-o mică valiză, pe care s-o păstraţi tot timpul lângă dumneavoastră.

Aşa, totul ar fi mai puţin riscant...

Volodia Grinev se ridică şi-l străpunse pe Goldman cu o privire ce ar fi îngheţat până şi soarele.

— Există şi o cheie lipită dedesubt, care deschide mapa. Nu o folosiţi, căci ar putea fi periculos pentru dumneavoastră. La revedere! Acum vă las. În cinci minute trebuie să vă urcaţi în taxi, pentru a ajunge la aeroport.

Serge Goldman aprobă, fără replică. Ca într-un vis, îl văzu pe necunoscut ieşind din cameră.

Numai că banii şi cutia neagră se aflau pe masa lui.

*

* *

Volodia Grinev respiră profund când se regăsi pe trotuarul străzii 52. Zarurile fuseseră aruncate. Acest Goldman nu-i inspirase nici cea mai mică încredere, dar nu avea de ales. Ştia că F.B.I. se afla pe urmele sale şi că lucrurile trebuiau rezolvate rapid. Acum însă, considera că misiunea lui era îndeplinită şi că, folosindu-se de Goldman şi de Grelsky, scurtcircuitase drumurile clasice ale CIA. Americanii nu mai aveau timp să prindă avionul, aşa cum el nu avea timp să rişte. Grinev ajunse la colţul străzii 1, exact în momentul în care un taxi îşi debarca pasagerii. Se urcă, cu inima uşoară şi cu sufletul împăcat. Goldman nu ar fi îndrăznit niciodată, după părerea lui, să deschidă cutia cu documente.

Sarcinile fuseseră bine trasate.

*

* *

Puţin necăjit, Serge Goldman deschise uşa spre Marisa, care dormea pe burtă, îmbrăcată cu corsetul negru. O idee trecu rapid prin capul lui. Cu mărul lui Adam fremătând, o privi o clipă, apoi luă cea mai nebunească decizie din viaţa lui. Oricum nu avea ce pierde...

După exact o jumătate de oră, cei doi treceau pragul apartamentului. Pe jumătate beată şi pe jumătate adormită, femeia repeta ca o placă stricata:

— Spune-mi, Toto, vom face o excursie minunată? E formidabil!

Văzând-însă valizele, se nelinişti:

— Dar lucrurile mele?

— Îţi voi cumpăra totul, acolo.

Calculă că mia de dolari va acoperi atât preţul biletelor de avion, cât şi unele mici extravaganţe. Învăţat din experienţele trecutului, ignora eventualitatea ca mapa cu documente să conţină cu adevărat fapte importante, sau că reprezenta numai o capcană întinsă de K.G.B. ori de americani. Oricum, era hotărât să-şi ofere o indigestie cu carne proaspătă, aşa cum nu mai făcuse de mult timp. Apoi, va vedea.

La colţul străzii 1, cei doi găsiră un enorm „Checker" verde cu galben, care rula de-a lungul Harlemului, spre podul Triboro, drumul cel mai rapid spre aeroportul Kennedy, în ciuda circulaţiei dementiale de vineri seara. În maşină, Marisa se trezi puţin şi întrebă cu o voce împleticită:

— În ce ţară se află Viena?

*

* *

Taxiul îi lăsă în faţa clădirii International Building, locul de unde plecau toate zborurile transcontinentale. Goldman se grăbi spre biroul de informaţii din holul central, trăgând-o după el pe Marisa, complet depăşită de moment.

— Doresc să plec în Austria, la Viena, explică el. Ce avion pot lua?

Fata blondă se aplecă deasupra orarului, după care îi spuse:

— Nu există nici un zbor direct. Puteţi lua Swissair, Lufthansa sau Scandinavian Airlines. Celelalte au plecat deja. Dar nu vă pot elibera biletele. Grăbiţi-vă totuşi, căci aceste avioane decolează în următoarea oră.

Îngrijorat, Goldman se grăbi spre cel mai apropiat ghişeu Air France. O mulţime compactă încercuia fiecare ghişeu. Ajunse până în faţa unui funcţionar şi întrebă timid:

— Mai aveţi încă două locuri?

Funcţionarul îl privi, ca şi cum i-ar fi cerut să vorbească direct cu generalul de Gaulle.

— Peste trei zile, dacă doriţi. Suntem în grevă. Cred că puteţi înţelege situaţia…

Fraza scurtă a necunoscutului îi reaminti ceea ce i se spusese: „mâine trebuie să vă aflaţi la Viena”.

Sala aferentă companiei Scandinavian Airlines era arhiplină. Un grup de turişti bronzaţi revenea din Mexic şi se amesteca cu alt grup, care pleca să ia soarele cu asalt. Serge Goldman ajunse cu greu în faţa unui ghişeu, la care se afla o fermecătoare blondă ce surâdea.

— Există vreun avion care decolează cât mai curând spre Copenhaga? O întrebă.

Descoperindu-şi dinţii strălucitor de albi, fata răspunse:

— Avem două zboruri: SK 912 peste o oră, adică la ora 20:00, care ajunge la Copenhaga mâine dimineaţă la ora 08:00. Mai este şi cursa SK 904, la ora 21:00. Acest zbor are oprire la Bergen, în Suedia şi ajunge puţin mai târziu, adică la 10:40.

— Nu vreau să rămân la Copenhaga. Vreau să ajung la Viena, în Austria. Am nevoie de o legătură.

Fata se aplecă peste repertoarul gros al transporturilor aeriene, iar după două minute începu să-i explice:

— În acest caz, luaţi cursa SK 912, cu o escală la Dusseldorf, între ora 13:05 şi 13:35. Sosirea la Viena este la ora 13:10. Mă voi uita dacă mai sunt locuri. Câte persoane?

— Două.

— Clasa turist sau întâi?

— Turist.

Angajata companiei aeriene scandinave manipulă cu rapiditate tabelul electronic de rezervări care era legat de un ordinator central, în zece secunde, îi şi confirmă:

— Îmi pare rău, zborul de la ora 20:00 este complet, atât la clasa turist, cât şi la prima clasă. Vă pot oferi însă două locuri la următorul zbor SK 904, dar nu aveţi legătură cu Viena.

Serge Godlman simţi cum lacrimi de amărăciune îi inundau ochii. Era o nedreptate. Nimeni nu îl va crede. Ce catastrofă va declanşa oare întârzierea? Se agăţă de ghişeu, ca un naufragiat:

— Domnişoară, trebuie să plec neapărat cu zborul de la ora 20:00. Măcar un singur loc…

Fata ridică din umeri:

— Imposibil. Poate doar dacă cineva renunţă. Aşteptaţi aici, iar eu vă voi trece pe o listă separată. Mai există totuşi posibilitatea de a pleca.

*

* *

Serge Goldman petrecu cea mai lungă jumătate de oră din viaţa lui. I se părea că lumea întreagă îşi dăduse întâlnire în holul companiei Scandinavian Airlies. Îi ura pe toţi cei care plecau. I se părea că exista o coaliţie, astfel încât să i se ia locurile de care avea atâta nevoie. Privi spre Marisa. Într-un fotoliu confortabil, tânăra visa cu ochii goi şi cu picioarele încrucişate. În sfârşit, funcţionara de la ghişeu îi făcu un semn.

— Aveţi noroc. Trei persoane nu s-au mai prezentat. Acestea sunt biletele dumneavoastră de avion, iar locurile pentru Viena sunt şi ele în regulă. Când ajungeţi la Copenhaga în tranzit, adresaţi-vă biroului nostru. Drum bun!

Asudat, Goldman se grăbi spre culoarul de îmbarcare, ţinând-o pe Marisa cu o mână, iar cu cealaltă strângând cutia neagră.

Marele DE 8, albastru cu argintiu, se afla pe o pistă din apropiere. Răcoarea din avion îl mai calmă puţin, bărbatul începând să se destindă. O altă blondă îl îndrumă spre locul său, ajutându-l să-şi scoată paltonul şi având grijă de vizonul Marisei.

Conform instrucţiunilor, Serge păstra pe genunchi cutia neagră cu documente. În momentul în care văzu cerul defilând sub aripile avionului, deveni de-a dreptul fericit.

Dintr-o mişcare, mâna regăsi drumul spre picioarele tinerei însoţitoare. Puţin mai târziu, se aduse şi măsuţa rulantă cu aperitive. Blonda care-i ajutase la îmbarcare, întrebă:

— Whisky, vodcă, şampanie, Martini sau apă plată?

El comandă două pahare cu J&B. Marisa îl dădu pe al său pe gât, dintr-o înghiţitură.

Serge Goldman, legănat de torsul celor patru reactoare, reflecta. Cu 960 km/h, zbura spre necunoscut. Documentele din cutie se dovediseră a fi extrem de uşoare. O bandă de

plastic roşu înconjura închizătoarea, precum şi cheia de dedesubt. Dar dacă era o capcană pentru a-l încerca? Dacă nu era nimic în cutie?

— Scuzaţi-mă!

Stewardesa îi perturbă gândurile, punând în faţa lui o tavă cu aperitive tip scandinav, cu heringi îndulciţi, somon afumat şi caviar. Împreună cu toate astea, mai avea dreptul la o friptură în sos, ale cărei mirosuri te făceau să fi împăcat cu viaţa.

Dar o întrebare vicleană îi măcina creierul. Trebuia sau nu să deschidă afurisita de cutie cu documente? Nu găsise încă răspunsul, atunci când stewardesa îi luă platoul şi îi oferi o mască dintr-o ţesătură neagră, în formă de ochelari, ale cărei braţe fuseseră înlocuite de un elastic.

— Noapte bună!

Nu era cazul să i se spună de două ori. Totuşi, nu ştia cât de importanta era întrebarea care îl frământase. Adormi cu ideea că la asta se mai poate gândi şi a doua zi.

Deasupra norilor, într-un calm perfect, cvadrimotorul avionului companiei scandinave îl legăna pe Serge Goldman în drumul lui spre Viena.

CAPITOLUL IV.

În aeroportul din Schwechat se tremura de frig. Rafalele de vânt făceau să vibreze geamurile sălii de aşteptare. O angajată a companiei Hertz sosea din parcare, încotoşmănată într-un cojoc şi încălţată cu cizme înalte din piele. Din cauza vremii, femeia se strâmba de frig, grimasa urâţindu-i frumosul chip.

În restaurantul de la primul etaj, ale cărui ferestre dădeau spre pista de aterizare, Malko, neliniştit, îşi privea ceasul: era 15:40.

— Nu cred că vor putea ateriza pe un asemenea timp, mormăi.

Tăcut, Krisantem bea o oranjadă. Printre sorbituri aprobă sinistru:

— Dacă nu cumva s-au prăbuşit în zbor…

Distant şi rezervat, Elko Krisantem era încarnarea perfectă a intendentului, aşa cum trebuia să fie în Austria tradiţionalistă.

Ţi-l puteai imagina veghind continuu cele mai mărunte detalii ale confortului stăpânului său. Nimeni nu trebuia să ştie că minuscula umflătură de deasupra stomacului provenea de la un vechi Parabellum spaniol, dar în stare perfectă pentru a trimite pe cineva direct la cimitir. În plus, nimeni nu ştia că nu este un austriac autentic, deoarece avea şi paşaport american, datorită unei legi emise de CIA în 1949. Cu ajutorul lui Krisantem, nimeni nu cunoştea dubla identitate a prinţului Linge.

Deocamdată, în aşteptarea avionului, Malko încălzea între degete paharul cu vodcă „Stolichnaya”, pe care-l umpluse pentru a doua oară. Tuşea discretă a turcului îi întrerupse gândurile.

— Am preparat o friptură de căprior pentru contesa Alexandra, Sper că aici vom termina curând…

Enervat, Malko dădu pe gât paharul cu vodcă.

Alexandra aştepta. Când îşi aducea aminte, i se strepezeau dinţii precum o fructă necoaptă…

Seara trecută o petrecuseră împreună, ca de obicei. După cină, se retrăseseră în bibliotecă, unde Krisantem aprinsese focul în şemineu. În faţa acestuia se afla o cuvertură imensă de blană, foarte moale. Alexandra se întinsese deasupra ei precum o pisică, închizând răutăcios ochii verzi, puţin îngânduraţi.

Malko o îmbrăţişase, jucându-se cu mâna prin părul des, care cobora până în talie. Alexandra se întinse pe spate şi îl lăsase să o mângâie. Când degetele alunecară spre spatele ei pentru a-i desface sutienul, femeia chiar îl ajutase. Avea sâni magnifici, grei şi cu sfârcurile tari, ce contrastau cu expresia chipului şi a staturii asemănătoare unei aristocrate. Singură îşi trăsese puloverul peste cap, muşcând apoi cu furie buzele bărbatului şi lipindu-se de el.

Nu se mai auzea decât trosnetul lemnelor şi răsuflarea

lor…

Atunci când mâna lui Malko atinse catarama curelei din jurul taliei, ea se depărtă. Cu o privire ironică… Nu dorea să-i cedeze.

Toate astea se repetau de când se cunoscuseră. Prinţul o cunoştea de multă vreme. Părinţii ei fuseseră omorâţi în timpul războiului. Femeia avea un teren agricol, aflat în apropierea castelului său, teren de care se ocupa foarte mult.

De la începutul vacanţei la castel, o văzuse aproape în fiecare seară. Mergeau împreună fie la Viena său îşi petreceau serile la castel. Însă niciodată Alexandra nu consimţise să-şi scoată pantalonii de călărie şi nici ghetele.

Cu toate astea, violenţa sărutărilor sale şi patima cu care-l îmbrăţişa îl făceau să creadă că nu mai era virgină. Pur şi simplu, refuza…

— Vei pleca după o săptămână sau două, îi spusese într-o seară. Nu doresc să fiu ironizată de nimeni.

Malko se gândise mult la aceste vorbe. Nu se mai afla la vârsta la care poţi îmbrăţişa fetele cu forţa, aşa că era de acord cu ea. Însă orele de flirt petrecute îl epuizau şi de fiecare dată îşi jura că va fi şi ultima. Cu riscul de a-şi pierde reputaţia de gentleman, o va face pe Alexandra să îi cedeze. Dorinţa îl înnebunea… După plecarea femeii, Malko adormise, calmat de ultimele decizii luate.

*

* *

Zbârnâitul telefonului îl trezi la ora nouă. Era chemat de la Viena. Imediat, recunoscu vocea lui William Coby, directorul CIA din Austria. Americanul avea un aer îngrijorat:

— Am nevoie de dumneavoastră, domnule Linge. Vă sun din partea lui Mike.

Mike era numele de cod al lui David Wise, bărbatul de care depindea agentul. În conversaţiile externe, oamenii CIA nu întrebuinţau niciodată numele lor reale.

— Există un tip, Serge Goldman, care ajunge azi la Viena, la ora 15:10, cu zborul companiei Scandinavian, care vine de la Copenhaga. Ne trebuie un „călău” competent, ca dumneavoastră. Este extrem de important! spuse Coby.

Malko mormăi ceva, cu toate că ştia bine că astfel de ordine nu se discută. Termenul de „călău” avea un sens bine precizat: trebuia să pui mâna pe persoana respectivă, vie sau moartă.

— Vă voi trimite o fotografie, încheie Coby. O veţi găsi într-un plic pe numele dumneavoastră, la biroul de informaţii. Sunaţi-mă mai târziu.

După ce închise telefonul, americanul îşi turnă o cafea de la maşina automată. Ca toţi responsabilii CIA, nu prea dormise cu o noapte înainte. F.B.I. făcuse o treabă extraordinară. Volodia Grinev fusese arestat la numai o oră după ce îl vizitase pe Serge Goldman. O sută de agenţi federali cercetaseră la sânge toate taxiurile. Datorită uzurii lor, a numeroaselor tamponări şi revizii, găsiseră urma lui Goldman pe lista companiei aeriene scandinave.

*

* *

Malko studia chipul omului din poză. Fotografia pe care o găsise la aeroport nu era foarte clară, dar lui îi era suficient pentru a identifica persoana. Se gândea la strategia pe care urma să o aplice. Va încerca să-l roage cu blândeţe pe Goldman să îl urmeze până la cel mai apropiat cimitir. Doar era pe post de „călău” …

Microfonul din sala de aşteptare îl smulse din gândurile în care era adâncit:

— Compania Scandinavian anunţă că zborul SK 675 de la ora 16:40, va întârzia din cauza timpului nefavorabil…

Restaurantul din aeroport era aproape pustiu. Totuşi, la câteva mese depărtare, era aşezat un cuplu care atrăgea irezistibil atenţia. Dacă nu ar fi avut ochelarii negri, insistenţa cu care îi privea pe cei doi ar fi putut părea deplasată.

De la sosirea în restaurant, cuplul se îndopa întruna, alternând porţii gigantice de carne de porc cu boia, munţi de cartofi prăjiţi şi de şniţele. Cu gesturi încete şi măsurate, îngurgitau bunătăţile, asortându-le cu Tokay, vin din care terminaseră deja trei sticle. Cei doi erau impresionanţi.

Malko îi observase încă din momentul intrării în restaurant. Apreciase că, împreună, puteau cântări circa un

sfert de tonă, dar, în pofida acestei greutăţi, degajau şi o impresie de forţă redutabilă.

— Un adevărat cuplu de hipopotami, îi şopti lui Elko. Aş fi curios să le văd copiii…

În acelaşi moment, în difuzor se auzi:

— Compania Scandinavian anunţă sosirea zborului 875 care vine de la Copenhaga şi Hamburg.

Malko se simţi extrem de obosit, având un presentiment neplăcut. Cu toate astea, fotografia lui Goldman nu-l arăta ca pe un tip dificil de neutralizat.

Agentul puse pe masă o hârtie de 50 de şilingi şi îl urmă pe Krisantem. Turcul pipăi maşinal buzunarul drept al pantalonilor, locul în care se afla laţul de piele pe care nu-l părăsea niciodată. Laţul era mult mai discret decât un pistolet, dar la fel de eficace, în special în ţările supercivilizate.

În spatele lor, se ridică şi cuplul celor doi graşi. În picioare, păreau şi mai impresionanţi.

Avionul tip Caravelle al companiei scandinave ateriză în momentul în care ajunseseră la parter. Se proptiră de bariera de la vamă, alături de ghişeul unde se vindeau taleri de argint pentru turiştii care soseau. Primii pasageri începură să umple banda cu bagaje. Malko îl identifică imediat pe Goldman. Omul nu era atât de scund, precum şi-l imaginase. Cu capul descoperit, părea îngheţat şi inofensiv. Un detaliu însă îl făcu să tresară. Goldman nu era singur. Roşcata agăţata de braţul lui nu putea trece neobservată.

Dădea impresia că era goală pe sub blana de vizon alb, căci de sub ea nu se întrevedea nici o altă îmbrăcăminte.

— Sunt doi, spuse Malko. Asta complică lucrurile.

Krisantem ridică din sprâncene.

— Poate că ar fi mai bine să-i lăsăm să ajungă la Viena şi să aşteptăm până ce se instalează într-un hotel.

— E prea riscant.

Discuţia lor se încheie aici. Vameşii austrieci, îngrijoraţi să nu îngheţe, scurtară la maxim formalităţile. Brusc, Serge Goldman se trezi lângă Malko. Agentul realiză imediat un lucru, pe care distanţa îl ascunsese: bărbatul dârdâia de

frică. Gura îi tremura, iar tenul era cenuşiu. Strângea valiza cu atâta putere, încât încheieturile mâinii deveniseră albicioase. Paşaportul îi căzu, dar, fiind atât de nervos, trebui să se aplece de trei ori până să-l ridice.

Dimpotrivă, roşcata afişa o linişte bovină. Malko observă în special unghiile lungi şi înfăţişarea puţin ciudată.

Avansă şi apucă braţul lui Serge.

— Domnule Goldman…

Pe moment, avu impresia că bărbatul o va lua la fugă. Întorcând spre Malko nişte ochi ca de câine bătut, spuse în engleză, cu o voce şoptită.

— Nu sunt eu. E o greşeală…

În acelaşi timp, încercă să se şi degajeze din strânsoarea agentului. Acesta însă, îi strânse şi mai tare braţul, în timp ce Krisantem avea grijă de roşcată. Pentru prima oară, îi revenise şi lui cea mai bună parte. Producătorul nu se arăta a fi strălucitor. Minuscule cearcăne de culoare închisă atârnând de pleoapele sale interioare, gura moale şi urechile imense îi confereau un aer de iepure nefericit. Malko încercă să îl calmeze.

— Prietenii noştri din Washington vă vor fi extrem de recunoscători dacă, în drum spre Viena, veţi face o oprire la castelul meu, împreună cu însoţitoarea dumneavoastră.

În tot acest timp, Krisantem se apropiase afectuos de umărul roşcatei, arborând un surâs de încredere. Curând se petrecu un lucru de necrezut: Serge Goldman se opri din tremurat şi îl luă de braţ, trăgându-l câţiva metri şi întrebându-l:

— Aţi spus din Washington? E adevărat?

Dacă i s-ar fi spus că va regiza textul Bibliei color, pe un ecran lat, n-ar fi fost mai fericit.

— Bineînţeles, confirmă agentul.

Goldman îi strânse braţul, aproape să-l rupă.

— Conduceţi-mă repede. Spuneţi-mi totuşi, nu lucraţi şi pentru ceilalţi? Juraţi?

— Nici chiar aşa…

— Atunci să plecăm repede, imploră Goldman. Repede, pentru că nimeni nu trebuie să mă vadă.

Toate astea erau destul de stranii. Serge ar fi trebuit să

aibă o oarecare teamă în faţa lui Malko şi nicidecum să se arunce în braţele sale. De ce era oare atât de terorizat? Evident, el nu putea şti că între Copenhaga şi Viena, în avionul companiei scandinave, spionul rus citise conţinutul documentelor din cutia neagră, considerând toată treaba a fi o diabolică capcană a K.G.B-ului.

Înţelesese doar un lucru: de această dată, conştiinţa îl obliga să trădeze Moscova.

Marisa, abandonată în grija lui Krisantem, începea să se plictisească. Goldman se întoarse către ea, trăgându-l pe Malko şi spunându-i surâzător:

— Draga mea, doresc să-ţi prezint un vechi prieten şi…

— Prinţul Malko, îi suflă agentul.

Acesta din urmă sărută mâna tinerei, care deschise nişte ochi mari. Nimeni, niciodată nu se mai purtase atât de galant cu ea. Malko îi conduse spre ieşire.

— Maşina mea este afară.

În drum spre ieşire, Marisa îi şopti lui Goldman la ureche:

— Spune, Toto, este un prinţ adevărat?

— Cu certitudine, răspunse demn producătorul.

Un suflu de aer rece le tăie răsuflarea. Afară continua să ningă. Jaguar-ul era deja acoperit de un strat alb. Malko se aşeză la volan, bucuros că totul se sfârşise bine. Dar îl agasa atitudinea lui Goldman. Frica acestuia nu părea a avea justificare. Zilnic, agenţii dublii schimbau tabăra. Era un joc atât al celor din K.G.B., cât şi al celor din CIA.

Krisantem şi oaspeţii săi erau deja congelaţi în momentul în care Jaguar-ul ajunse în faţa lor. Se înghesuiră în maşina neagră, Marisa în faţă, iar Serge în spate, sub privirea rece a turcului.

— Castelul meu se găseşte în apropierea satului Liezen, la frontiera Austro-Ungară.

Goldman tresări.

— Mergem în Ungaria? ţipă el. Asta e o cursă. Lucraţi pentru colonelul Igor.

— Ascultaţi-mă bine, vorbi Malko. Nu mergem în Ungaria, ci la castelul meu. În plus, ştiţi foarte bine pentru cine lucrez.

Agentul era furios din cauza acestei afaceri. Cum să-i

explice Alexandrei prezenţa celor doi? Seara era deja compromisă.

Încercă să se concentreze asupra modului de a menţine maşina pe drumul ce părea din ce în ce mai periculos. Zăpada cădea cu fulgi mari. Goldman tăcu până în clipa în care pătrunseră în curtea castelului, cu toate că pe şosea fuseseră cât pe ce să facă o pană. Malko observă imediat Volkswagen-ul Alexandrei. Mai multe ferestre de la parter erau luminate. Coborî şi îi deschise portiera Marisei, care profită de ocazie pentru a schiţa o mişcare graţioasă a piciorului, dezvelind ciorapul înflorat. Surâsul lui îi demonstra femeii că sângele albastru avea ceva se spus.

— Deci, acum sunteţi sigur? Nu ne aflăm în Ungaria, îi spuse agentul lui Serge.

Spionul rus încercă un zâmbet.

Un zgomot îi făcu să întoarcă privirile spre intrarea în castel. Un Mercedes 600 pătrundea încet în curte. Maşina se opri în spatele Jaguar-ului, portiera stângă se deschise şi apăru masivul tip, întâlnit în restaurantul aeroportului. Prin geamul maşinii se putea observa şi jumătatea lui. Grasul înaintă cu paşi greoi spre grup, afişând un zâmbet puţin „albastru”.

CAPITOLUL V.

Serge Goldman scoase un ţipăt ascuţit, precum al unui şoricel. Sărind din maşină, o luă la fugă de-a lungul curţii, alergând într-un stil comic, din teama de a nu aluneca. În mâna dreaptă strângea cu putere cutia neagră cu documente. Hipopotamul demară şi el cu o supleţe surprinzătoare pentru numărul mare de kilograme. Krisantem, cu toate că părea a nu se fi mişcat din loc, bară calea masivului necunoscut. Acesta înţelese şi se opri brusc. Micii lui ochi negri acoperiţi de sprâncene stufoase îl săgetară pe turc. Marisa privea cum Goldman se pierdea

deja, intrând în castel. Femeia, surprinsă, părea că vorbeşte de una singură:

— Cred că a înnebunit Toto!

Din fericire nu văzuse Parabellumul lui Elko. Acesta i se adresă foarte galant:

— Alteţa Sa nu v-a rugat să intraţi?

Grasul murmură, fără a se mişcat:

— Alteţa Sa? Care Alteţă?

— Prinţul Malko, proprietarul castelului, răspunse prompt Krisantem într-o germană stricată. În acest moment vă aflaţi pe domeniul său.

Agentul înaintă spre hipopotam. Aşa îl denumea în gând pe uriaşul de la aeroport. Bărbatul era ţinut la respect de turcul credincios.

— Cine sunteţi dumneavoastră?

Necunoscutul descoperi un rând de canini gălbui, într-un surâs ce evoca doi crocodili gata de luptă.

— Mă numesc Grelsky. Stephan Grelsky.

Vorbea nemţeşte cu un accent greu de definit.

— Sunt în trecere..., sunt polonez...

Mâinile îi erau acoperite de păr negru, dar expresia feţei scotea la iveală multă inteligenţă. Alături de el, Malko avea aerul unui pitic..

— Ce căutaţi aici?

Grelsky încercă să schiţeze din nou un surâs. Discret, Krisantem îşi înfundă mâna dreaptă în buzunarul acestuia, fără a lăsa arma din cealaltă mână.

— Aveam întâlnire cu... eh... Goldman, dar am ajuns un pic prea târziu. A plecat cu dumneavoastră. Atunci m-am gândit că cea mai bună metodă de a-l regăsi este aceea de a vă urmări. Deci, iată că am ajuns aici.

Omul surâse din nou şi, întorcându-se spre Mercedes, strigă:

— Grete!

Însoţitoarea coborî maiestuos din voluminoasa maşină. Sub greutatea sa, zăpada se afunda cu circa zece centimetri. Părea a fi mai grasă decât el. Doi ochi albaştri de porţelan te fixau de pe un chip ce semăna cu al unei gardiene de închisoare. Avea părul blond platinat, de

culoarea eroinelor cinematografului mut. Cei doi monştri rămăseseră plantaţi în faţa lui Malko.

— Ea este soţia mea, Grete, o prezentă politicos Grelsky.

Din ce în ce mai frumos... Fără aerul sinistru al lui Krisantem, puteai spune că te afli în faţa unei gravuri englezeşti.

Înfăşurată în haina de vizon, Marisa privea scena, fără a înţelege nimic. Necăjită, bătu din picioare:

— Ce facem? Dacă mai stăm aici, vom îngheţa de frig! Eu, una mai bine mă întorc în Insulele Virgine...

Ignorând-o, Malko i se adresă Gretei:

— Nu ştiu dacă aveaţi întâlnire cu domnul Goldman, dar mi s-a părut că acesta nu era prea dornic să vă vadă. Acum este invitatul meu, aşa că mă văd nevoit să-mi iau la revedere de la dumneavoastră.

— Este o simplă neînţelegere, contestă enorma femeie.

Un înger trecu, aplecând pudic ochii şi, dezgustat, se îndepărtă bătând din aripi.

Agentul se dădu un pas înapoi şi făcu un semn discret din cap. În acelaşi moment, uşa castelului se deschise şi din spatele ei apăru o siluetă de femeie:

— Malko! De ce întârzii atât?

Krisantem plecă ochii. Aveai impresia că cei doi hipopotami îl introduseseră, cu o bucurie aparte, într-o scenă de teatru.

Malko era furios la culme. Ochii săi aurii luară culoarea verde. Povestea devenea din ce în ce mai complicată. Trebuia să-i elimine pe cei doi musafiri nepoftiţi, înainte ca Alexandra să pună întrebări. Dar, era prea târziu. Ea coborâse deja scările esplanadei, îmbrăcată cu un pulover pe gât, care-i scotea în valoare robusteţea sânilor. În pantaloni şi cu cizmele înalte din piele, silueta îi era minunat conturată.

— Ce faceţi acolo, în curte, pe frigul ăsta năprasnic? Intraţi înăuntru.

Grelsky spuse cu vocea sa joasă:

— Aveţi dreptate. Noi tocmai ne luam rămas bun. Nu vrem să vă deranjăm.

— Intraţi cu toţii, spuse Alexandra, ca şi cum ea ar fi fost

stăpâna casei. Avem suficientă mâncare pentru toată lumea. Nu puteţi pleca pe gerul ăsta. Intraţi!

*

* *

Atmosfera era încinsă, deşi rafalele de ninsoare îţi îngheţau şi inima... Grelsky făcu o plecăciune, având o graţie de elefant. Era imposibil să refuzi o asemenea încântătoare invitaţie. Nici la curtea regelui Louis al XIV-lea nu ai fi găsit ceva mai galant.

Krisantem murea de nerăbdare, având perspectiva de a săpa în solul îngheţat încă două gropi enorme.

Alexandra o măsură pe Marisa, prezentă mereu în mijlocul grupului, întrebând-o cu puţină ironie în ochi său verzi:

— Veniţi şi dumneavoastră? În glasul amfitrioanei se simţea o nuanţă de regret. Nefericita prietenă a lui Goldman se clătina. Picioarele îi erau aproape vineţii din cauza frigului. Ciorapii din nailon şi minijupele nu erau prea indicate la temperaturi polare. Cu gesturi de automat, femeia îl urmă pe Grelsky. Malko intră primul în hol, întrebându-se unde dracu' era Serge?

Traversă rapid biblioteca şi micul salon cu pereţii căptuşiţi cu lemn şi perdele grele din catifea roşie. Pe parchetul perfect lustruit, aranjase câteva covoare de valoare, aduse din Teheran, unde fusese în misiune. Tot ansamblul era mobilat cu piese de epocă, imensele şi masivele mobile din lemn de culoare închisă potrivindu-se perfect cu plafonul înalt de patru metri.

Ajungând în spate, aruncă o privire spre bucătărie, a cărei uşă o deschise. Adolf şi Ilse, cuplul de bătrâni austrieci care ajutau câte puţin la aproape toate treburile casei, erau ocupaţi cu tranşarea căpriorului.

— Nu aţi văzut pe nimeni intrând în castel? îi întrebă Malko.

— *Nein, Hoheit.*

Uimit, închise uşa. Castelul se compunea din trei corpuri de clădire, aflate în acelaşi plan. Fusese în întregime distrus în timpul războiului, incendiat de două ori, ocupat de nemţi şi apoi de ruşi, care nu mai lăsaseră decât pietrele. Luaseră

cu ei până şi şemineurile! Agentul mai avea foarte puţin şi termina restaurarea părţii centrale, mobilând deocamdată parterul şi primul etaj. Celelalte două aripi nu erau decât culoare goale şi camere nemobilate. Spera că într-o zi le va folosi şi pe acestea…

Evitând scara principală, urcă cu paşi mari micuţa scară de piatră situată în apropierea bucătăriei. Încălzirea centrală funcţiona şi o căldură plăcută se răspândea pe culoarul primului etaj, unul dintre culoarele „bogate”: aici exista mochetă. Etajul avea şase camere. Primele două erau goale. A treia, vecină cu a sa, era încuiată pe dinăuntru cu o cheie. Bătu uşor în uşă şi aşteptă.

— Goldman, eşti aici?

Nimic.

— Goldman! Răspunde sau sparg uşa!

Se auzi un chiţăit de şoarece:

— Nu!

— Deschideţi! E ridicol! Nu riscaţi nimic!

Malko auzi respiraţia gâfâită a celuilalt, care probabil stătea lipit de uşă.

— Este o capcană. Îi cunosc. Vor să mă ucidă.

Insulele Virgine erau departe… Pur şi simplu pierdut, Serge nu ştia cărui sfânt să se roage. Ezita între KGB, CIA, Malko, Grelsky şi toţi cei care-l atrăseseră în cursă. Nu ştia ce e bine să facă. În maşină, cu o oră înainte, era hotărât să-i dea cutia cu documente austriacului. Acum, ceilalţi îl văzuseră deja. În plus, aceştia ştiau că el se află în posesia hârtiilor importante. Precum un animal confruntat cu o problemă imposibil de rezolvat, era pe cale să înnebunească…

Malko Simţea toată panica omului, chiar dacă îi despărţea o uşă. Îi spuse lui Goldman ocrotitor:

— Doresc să vă protejez. Însă nu am putut să-i împiedic să intre…

Agentul îi explică intervenţia Alexandrei, jură că-i va da afară pe nepoftiţi imediat ce va fi posibil. Deoarece Goldman nu spunea nimic, el conchise:

— Dacă nu doriţi să ieşiţi, voi pleca împreună cu Krisantem şi cu prietena mea. Vă vom lăsa să vă descurcaţi

singur cu cei doi hipopotami…

Geamătul sărmanului bărbat ar fi făcut să plângă până şi un samurai. Întredeschise uşa cu precauţie. Mai mult ca niciodată, semăna cu un iepure hăituit. O transpiraţie abundentă acoperea craniul chel. Lui Malko îi fu milă de Serge.

— Ce doreşte familia Grelsky?

Vrednic de toată compasiunea din lume, Goldman declară:

— Este adevărat. Aveam întâlnire cu ei la aeroport.

— Bine, bine, dar pentru ce?

— Pentru a le înmâna cutia cu documente care mi s-a încredinţat la New York.

Producătorul ridică spre el nişte ochi rugători:

— Ştiţi ce conţine? Nu ştiu dacă înţelegeţi că eu nu le-o pot da lor… adică celorlalţi… eh…, ai noştri mă vor ucide.

Pentru Malko, parcă se vorbea limba greacă. Ce conţineau oare misterioasele documente? Goldman era şi altceva decât un nenorocit de transfug? Aplecă ochii său aurii spre cei ai lui Serge, care clipeau cu disperare.

— În acest caz, daţi-mi-le mie.

Omul îşi frământă mâinile.

— Imposibil. Grelsky mă va omorî.

Groaznică dilemă: să doreşti să îndeplineşti dorinţele tuturor.

— Unde se află documentele?

— Le-am ascuns.

Să mori de râs! În castel existau o sută de locuri în care putea găsi o ascunzătoare pentru cutia neagră. Malko se hotărî să revină cu întrebarea, dar ceva mai târziu. Alexandra putea considera bizară absenţa sa. Era ea capricioasă, dar nu şi idioată.

— Bine! Veniţi cu mine şi străduiţi-vă să aveţi o figură cât mai calmă, l-am promis prietenei mele o cină romantică, nu o excursie la Dracula.

— Agentul îl împinse pe Goldman spre capătul scării mari. Din bibliotecă se auzeau frânturi de conversaţie, uşa fiind întredeschisă. Valizele lui Goldman se aflau într-un colţ al holului. Malko intră, trăgându-l discret după el pe

producător.

*

* *

Cei doi Grelsky se lăfăiau în fotolii, Marisa alesese o banchetă micuţă, lângă şemineu, înconjurându-şi genunchii cu braţele şi arătându-şi ciorapii înfloraţi, sub privirea furioasă a Alexandrei. Aceasta se afla lângă măsuţa cu rotile, încărcată cu sticle pline cu diverse băuturi. Evident, pantalonii de călărie nu îi permiteau să producă asupra celorlalţi acelaşi efect ca şi Marisa.

Krisantem stătea în picioare, într-un colţ, îmbrăcat cu vesta albă de majordom, afişând un aer impasibil şi impecabil. Pentru a ascunde umflătura datorată armei, luase o poziţie puţin înclinată.

Văzându-l pe Grelsky, Goldman se comportă ca şi cum i s-ar fi introdus un păianjen după guler. Se aşează pe o canapea, cât mai departe posibil de cei doi, verde la faţă ca o frunză de spanac, încercând să destindă atmosfera, Malko le spuse celor prezenţi:

— I-am arătat prietenului meu dormitorul său.

Accentuă pe cuvântul prieten.

— Ce doriţi să beţi? propuse Alexandra. Coniac? Vodcă? Whisky?

— Coniac, răspunse slab Goldman.

Ar fi avut nevoie de un litru. Tânăra femeie se îndreptă spre bar. În ciuda ţinutei mai mult masculine, degaja o senzualitate animalică. Se aşează apoi între Marisa şi Malko, îndreptând spre acesta o privire plină de semne de întrebare. El învârtea între degete paharul de vodcă. Gestul avea darul să-l calmeze.

În fotoliile lor, cei doi Grelsky degajau aerul a două pachiderme aflate în plină siestă. Agentul surprinse însă o privire ascuţită în micii lui ochi negri, ce erau fixaţi pe Serge şi care nu prevesteau nimic bun. Probabil că erau înarmaţi, dar nu doreau să folosească violenţa. Încă…

Oricum, în afara armei lui Krisantem, Malko avea asupra lui pistoletul extraplat, invizibil sub cureaua de la pantaloni. Pus la punct în laboratorul CIA, valora sute de milioane. Funcţiona atât cu cartuşe normale, cât şi cu gaz. În plus, era

atât de plat, încât se putea purta şi sub un smoching.

Ce mizerie! Gândea el. Să fie obligat să poarte o armă în propriul castel! Ar fi dorit din tot sufletul să fie înconjurat de câţiva prieteni adevăraţi, în locul agenţilor dubli sau tripli, ce erau aşezaţi acum în fotoliile sale.

Aruncând o privire spre fereastră, nu zări decât o ceaţă deasă şi auzi doar zgomotul surd al ţurţurilor care se topeau sub streşinile castelului. Vântul se mai domolise parcă…

Serios precum un Papă, Krisantem anunţă:

— Alteţa Sa este servită.

Sufrageria se afla în cealaltă parte a holului de la intrare. Alexandra deschise drumul. În pofida oricărui protocol, sub ochiul reprobator al lui Krisantem, Goldman se strecură între ea şi Malko. Acest lucru îl făcea să se afle la o mai mare distanţă de Grelsky.

O faţă de masă strălucitor de albă acoperea o masă din lemn masiv. Marisa scoase un „oh”, descoperind două sfeşnice enorme cu şapte braţe, puse pe masă, ce reprezentau singura sursă de lumină din cameră? Era pentru prima dată când vedea un dineu la lumina lumânărilor, în afara scenelor vizionate la cinematograf.

Malko se aşeză în capul mesei, cu Alexandra în dreapta lui. Goldman se strecură în stânga, cu Marisa lângă el. Stephan Grelsky luă loc în dreapta Alexandrei, iar soţia sa, în celălalt capăt al mesei, în faţa lui Malko. Krisantem, care dispăruse, îşi făcu o intrare impunătoare, aducând o tavă mare de argint pe care era aranjat căpriorul tranşat şi pregătit. În urma lui, Ilse aducea aperitivele. Stephan scoase un mic „hoch” de satisfacţie.

Masa începu cu aperitivele. Serge mânca puţin. Din fericire, Grelsky îşi înghesui pe farfurie un munte de legume şi de „cârnăţărie” ungurească. Grete îşi puse doar câţiva morcovi şi un pic de pateu. Ce s-ar fi întâmplat oare dacă aceştia nu ar fi luat micul dejun? Mâncau atât de lacom încât se putea crede că la fiecare înghiţitură ronţăiau şi câte un pic din furculiţă.

În mod vizibil, cuplul de hipopotami era cel mai hămesit. Imenşii dinţi gălbui ai lui Grelsky clămpăneau, cu o mişcare regulată, ce îl fascina pe nefericitul Goldman. Bărbatul

privea îngrijorat spre partea inferioară a corpului lui Stephan, aşteptându-se să întindă spre el enormele labe, pentru a-l strangula.

Marisa era departe de toate astea. Se apleca cât mai des posibil spre Malko, pentru a-i cere pâine. Se vedea clar că pe sub rochia verde nu purta sutien.

Alexandra începuse să fie cu adevărat intrigată de stranii oaspeţi. Niciodată nu bănuise care era adevărata natură a ocupaţiilor lui Malko. Ştia doar că este director comercial la I.B.M., care avea o sucursală în Poughkeepsie. Pe sub masă, piciorul ei îl atingea pe al lui Malko, din ce în ce mai tare. Avea însă o privire de milă îndreptată spre Marisa.

Cei doi Grelsky priveau cu nelinişte spre farfuriile lor deja goale. Din fericire, Krisantem pusese de jur-împrejurul căpriorului un munte de pireu de castane.

— Ce minunat este totul, se trezi vorbind Marisa în engleză.

Alexandra îi aruncă o privire batjocoritoare şi-i spuse lui Malko cu voce scăzută, vorbind în germană:

— Unde ia-i găsit pe aceşti *kramme*?

Era greu de răspuns la întrebare…

Căpriorul, gătit sub formă de friptură, făcu înconjurul mesei. Hipopotamii îşi puseră o cantitate atât de mare, încât să le ajungă pentru toată iarna. Grelsky înfulecă jumătate dintr-o pulpă şi apoi spuse cu vocea lui aspră:

— Delicios!

Friptura dispăru în numai trei minute din farfuriile cuplului. Krisantem era prins într-un dute-vino continuu, între bucătărie şi sufragerie, având grijă să aprovizioneze masa cu vin de Tokay. Parabellumul îl apăsa din ce în ce mai tare, dar conştiinţa profesională era mai presus de orice. Alexandra încercă să abordeze o conversaţie mondenă, dar nimeni nu o urmărea. Mâhnită, renunţă.

Malko se grăbea să termine cina, pentru a-i putea da afară pe cei doi, fără să işte un scandal. Aşteptând momentul prielnic, supraveghea discret masa. Era un adevărat spectacol! În timp ce Stephan ronţăia oasele ultimei bucăţele de friptură, Grete luă din geantă o cutie cu fistic şi o răsturnă pe deasupra. Neglijent, soţul obezei îşi

înfundă mâna păroasă şi o scoase plină cu fistic.

Fascinat, Goldman contempla scena. Cei doi aproape că îl hipnotizaseră. Între două înghiţituri, Grelsky plescăi:

— Ce păcat că nu ne-am întâlnit la aeroport… Totuşi, dacă se întâmpla aşa, am fi ratat magnificul dineu…

Craniul chel al lui Goldman deveni de culoare cenuşie.

— Din păcate, nu putem mânca fără oprire, continuă grasul. Mai trebuie să şi muncim, din când în când.

Aducând desertul, Krisantem întrerupse discuţia. Ca de fiecare dată, cei doi Grelsky se repeziră la farfurii. Serge, cu apetitul tăiat, privea doar spre sortimentele de patiserie ce defilau pe sub nasul lui. Marisa, care golise singură o sticlă de Tokay, îi căuta privirea lui Malko, atrasă irezistibil de ochii lui aurii. Numai gândul de a se regăsi în acelaşi pat cu Toto, îi dădea frisoane. Pentru a se răzbuna, o analiza pe Alexandra. Aceasta din urmă, ca o gazdă perfectă, se ridică şi toată lumea se îndreptă spre bibliotecă. Cafeaua fusese deja adusă. Toţi îşi reluară locurile dinainte.

*

* *

Malko îşi privi ceasul: era ora 21:30, oră decentă pentru a-i expulza pe cei doi musafiri. Se îndreptă discret spre hol, deschizând uşa. O rafală de vânt îngheţat pătrunse în sală. Viforul se înteţise. Ningea atât de intens, încât nici Mercedes-ul din curte nu se mai zărea. Nişte paşi uşori îl făcură să se întoarcă. Chiar dacă purta cizme, Alexandra avea un mers graţios. El închise uşa.

— Ce faci?

Tonul ei era cam îndoielnic.

— Verificam dacă vremea e mai bună…

— Ai intenţia să pleci undeva?

Malko o luă de talie.

— Nu! Doream doar să rămânem singuri.

Ea se degajă scurt şi îi apucă cu vârful degetelor mâna, declanşând un mic, dar minunat scurtcircuit.

— Nu sunt eu cea care i-a invitat! Mi se par cam bizari. Cel gras îmi inspiră teamă, cu aerul ăla de măcelar…

— Am fost obligat să o fac. Aşa sunt relaţiile de afaceri. Acum însă, pentru că au terminat cina…

— Eşti nebun? Ai văzut doar ce timp e afară! Nu se pot întoarce la Viena în seara asta. Avem destule camere de oaspeţi, pentru a găzdui pe toată lumea, nu-i aşa?

Era sincer indignată. Malko simţi că subiectul poate declanşa o dramă, dar era hotărât să insiste. Miza era prea mare.

Ca şi cum ar fi avut urechi la spate, masivul Stephan apăru, ţinând în mână în imens pahar cu coniac. Făcu o plecăciune în faţa Alexandrei, scoţând un mormăit cu conţinut monden:

— Dragă micuţă doamnă, am profitat deja de ospitalitatea dumneavoastră. Plecăm imediat.

Tipul părea candid. Ochii lui mici şi negri străluceau în penumbră. Cu graţia unui urs brun, se înclină:

— *Auf Wiederschen.*

— Deloc! Veţi rămâne aici! Afară, vremea e cumplită!

Alexandra strigă:

— Krisantem!

Turcul se arătă imediat. Nimeni nu observase atitudinea lui stranie, cu totul deosebită de a unui majordom obişnuit: mâna dreaptă era plasată deasupra stomacului, în locul în care se închidea vesta, gest ce dădea de înţeles că ar fi avut dureri de burtă.

— Pregăteşte o cameră pentru familia Grelsky, îi ordonă Alexandra. Vor dormi aici!

Stephan, copleşit de recunoştinţă, lăsă paharul şi cuprinse mâinile femeii între labele sale păroase. În acest timp, Krisantem dispăru pentru a începe aranjarea dormitorului. Mulţumită, Alexandra se reîntoarse în bibliotecă. Malko o urmă, sub privirile ironice ale lui Stephan Grelsky. Goldman se va căţăra pe perdele, atunci când va auzi vestea…

— *Liebe*, îi spuse Grelsky soţiei sale, prietenii noştri insistă să rămânem.

— *Ach!* Ce gentili!

Pironită lângă şemineu, Marisa spuse:

— Mor de somn.

Ochii fixaţi asupra prinţului, confirmau exact contrariul. El nu recepţionă însă mesajul.

Culoarea lui Serge viră spre verde, în contrast cu canapeaua albastră. Deschise gura, probabil pentru a urla, dar Malko era deja alături. În graba de a-i servi ceva de băut, aproape că-l obligă să dea pe gât un pahar plin cu coniac, după care se aşeză lângă el. Scandalul trebuia evitat cu orice preţ. Pentru prima dată, familia Grelsky îi veni în ajutor, ridicându-se amândoi şi scuzându-se:

— Suntem cam obosiţi…

Malko profită de ocazie.

— Alexandra, eşti atât de amabilă să le arăţi camerele?

Întorcându-şi ochii precum mierea asupra Marisei, adăugă:

— Nu doriţi să vă alegeţi şi dumneavoastră camera?

Femeia era deja excitată. Dacă ar fi putut *cu adevărat* să aleagă, atunci ar fi sărit pe genunchii lui.

— Toto, tu rămâi aici, spuse ea cu o voce ascuţită. Vreau să aleg ceva minunat pentru noi.

În trecere, se frecă de piciorul lui Malko. Pe Toto nu îl interesa însă nimic, în încercarea de a se confunda cu canapeaua. În momentul în care toată lumea pleca, el explodă:

— Ticălosule! Asta e o capcană! Din acest motiv m-aţi atras aici. Aia doi vor să mă omoare!

Vocea urcase atât de mult ca tonalitate, încât Malko se văzu nevoit să-i apese puţin carotida. Goldman începu să se sufoce, deveni vineţiu şi tăcu. Dar expresia ochilor ficşi, pe lângă acuzaţia sa, era şi mai patetică. Agentul îl bătu pe umăr, încercând să-l consoleze.

— Vă promit că mâine vă voi conduce eu însumi la Ambasada Americană din Viena.

Un surâs de speranţă licări în ochii lui Serge, asemănători cu cei ai unui iepure speriat.

— Adevărat? Dar ceilalţi?

— Ceilalţi nu vă pot face nimic. Marisa va sta tot timpul cu dumneavoastră. Nici eu nu voi dormi, iar la primul ţipăt, voi acţiona.

Sărmanul Goldman inspira milă… Fără a răspunde, dădea din cap.

— De ce nu scăpaţi de cutia care vă produce atâta

teamă? propuse Malko.

În creierul precum compotul lui Goldman, începu să înoate o idee: era periculos să-şi păstreze atuurile, dar de o mie de ori mai puţin periculos decât dacă ar scăpa de ele.

— Dacă mai întâi i-aţi omorî pe ei?! gemu bărbatul. Mi-e îngrozitor de frică. Vor afla totul… în final.

— Ce doriţi să fac, de fapt?

— Nu ştiu. Întâi să se destăinuie, să vorbească. Nici dumneavoastră nu-i cunoaşteţi…

Serge avea lacrimi în ochi. Lui Malko încă nu-i venea să creadă că un om atât de şters ca imagine şi de nesemnificativ, putea deţine un secret atât de important. Afacerea semăna a intoxicare: era, probabil, un cod vechi, de vreo zece ani, pe care îl trambala după el, crezând că e vorba de secretul razei mortale…

— Duceţi-vă să vă odihniţi. Aşa nu-i veţi revedea pe cei doi Grelsky. Mâine, când vă veţi trezi, vor fi deja plecaţi.

— Ei se afla acum pe scară… Malko se ridică şi îl luă de braţ.

— Veniţi cu mine. Vom urca pe scara din spate.

*

* *

— Ce-i cu tine? murmură Alexandra. Eşti supărat?

Stătea lungită alături de el, în imensul pat cu baldachin. Bluza, puloverul şi sutienul stăteau aruncate pe un scaun. Vârfurile sânilor erau îndreptate spre tavanul pictat într-un albastru închis. Totuşi, nu-şi scosese pantalonii. Malko îşi dezbrăcase doar vesta. Pistoletul extraplat fusese vârât sub saltea, iar el pândea până şi cel mai mic zgomot ce se putea auzi între zidurile străvechiului castel. Nu era deloc o ambianţă propice unui flirt.

Familia Grelsky avea o cameră la acelaşi nivel. Urma apoi camera lui şi cea a lui Krisantem. Turcul primise sarcina de a lăsa uşa deschisă, deoarece dădea şi spre camera în care fuseseră cazaţi Goldman, împreună cu roşcata lui. Dacă ar fi funcţionat sistemul de încălzire, agentul i-ar fi dus în aripa de vest. Trebuia o colaborare şi mai lungă cu CIA, pentru a putea termina restaurarea castelului.

*

* *

Mâna stângă se crispase pe sânii Alexandrei, care scoase un geamăt de plăcere. Tocmai auzise un scârţâit suspect ce venea de pe culoar. Ori provenea de la rondul efectuat de Krisantem, ori de la mârşavul Stephan. Alexandra se lipi de el şi-şi înfundă capul sub umăr. Pudoarea îi fu din nou salvată: un ţipăt străpunse zidurile groase ale castelului, făcând-o să tresară şi să se depărteze de corpul iubitului. Fără nici o îndoială, fusese un glas de femeie.

— Mojicii! Ar trebuie să..., murmură Alexandra, tremurând.

Malko era deja în picioare, având chiar timpul necesar pentru a-şi introduce în buzunar pistolul extraplat, fără ca femeia să remarce. Uimită, ea îl urmărea doar cum se îndrepta spre ieşirea din cameră.

Uşa dormitorului lui Serge Goldman era deschisă. Agentul se împiedică de mănuşa de oţel, provenită de la o armură rezemată de un perete al camerei, pe care o aruncă în mijlocul odăii. Un nou urlet se făcu auzit. Pătrunzând în cameră, observă că era goală, cu excepţia unei mici umflături, aflate sub pledul de pe pat, chiar în mijlocul acestuia. Cuprins de un groaznic presentiment, se apropie şi trase pătura. De data asta, urletul izbucni exact sub nasul lui... Marisa era ghemuită şi chircită, având doar o mini-cămaşă de noapte, care-i ajunsese la subţioară. În plus, era şi transparentă... Corpul ei părea ciudat: bustul era aţâţător, cu sâni în formă de pară, dar femeia avea picioare groase. Pe tot corpul se vedeau pete roşiatice. Malko nu prea avu timp să admire: Marisa îl trase spre ea, precum o caracatiţă şi-l făcu să cadă pe pat.

— Apăraţi-mă, domnule prinţ....

Din cauza ochilor imenşi, o puteai compara cu o drogată. Agentul îşi reveni.

— Ce s-a întâmplat? Unde este Goldman?

Femeia tremura:

— Toto? Nu ştiu! Când m-am trezit, eram singură, iar uşa era deschisă. M-am ridicat din pat şi am văzut-o pe femeia cea grasă pe culoar. Ea m-a prins de gât. Priviţi urmele...

Era adevărat: avea o dâră roşie în jurul gâtului. Imaginea

pe care şi-o făcu în gând, era completă! Goldman dorise să-şi recupereze cutia neagră cu documente, iar ceilalţi doi îi întinseseră o capcană. Toate se puteau sfârşi printr-un masacru.

— Mă duc să-l caut, spuse Malko. Nu vă mişcaţi de aici!

— Nu! ţipă ea sălbatic.

Părea un bebeluş ce trăgea de mama lui. Malko se ridică, trăgând-o după el. Roşcata se prinse cu toată greutatea, încercând să îl facă să cadă din nou pe pat:

— Nu-mi pasă de Toto!

Sinceritatea femeii nu era deplină. Corpul tresărea sub nailon-ul transparent, fără a da vreo dovadă de frică. Eroic, Malko reuşise să desprindă braţele ce-l încercuiau, exact în momentul în care o exclamaţie se auzi în pragul uşii:

— *Schweinhund*! Alexandra pătrunsese în cameră, scoţând scântei de furie. Marisa îi dădu drumul bărbatului şi căuta ceva pentru a se apăra. Era şi cazul: tânăra austriacă îşi scosese deja ghearele.

— Mă părăseşti în toiul nopţii, pentru a veni să stai cu această *Kramell*?!

Fără a cunoaşte germana, Marisa înţelese sensul frazei. Strânse pumnii şi aşteptă şocul. Nu era însă ora explicaţiilor.

Cu un gest rece, Malko o aruncă pe Marisa în braţele Alexandrei şi se îndreptă spre uşă. Înainte de toate, trebuia să îl salveze pe Goldman.

În drum, încasă totuşi o lovitură. Alexandra sări spre pat cu picioarele înainte, cizmele ei putând răni uşor. Din fericire, Marisa avusese timp să apuce o perie de argint cu mâner lung.

— Dezmăţato! şuieră Alexandra, am să-ţi scot ochii.

*

* *

Malko alerga deja pe culoar, gândindu-se că era mai bine ca iubita lui să creadă că are o aventură. Era mai puţin complicat.

Se întreba însă unde era Krisantem! Nu căută prea mult răspunsul la întrebare. Turcul escalada scările de piatră, cu un aer foarte preocupat, având ochii aproape ieşiţi din

orbite.

— Grete a încercat să mă sufoce, spuse el indignat. Auzisem zgomote şi m-am dus să văd ce se petrece. Grasul, lipit de perete, mă aştepta. Mi-a întors braţele la spate şi apoi m-au strâns între ei, ca pe un sandviş. Am încercat să muşc, dar m-am sufocat imediat, în plus, femeia mirosea atât de urât!

Din ce în ce mai bine! reflectă Malko.

— Vom inspecta fiecare câte o aripă, decise el.

Exact în acel moment, auziră un urlet inuman, ce provenea dinspre aripa vestică. Amândoi o luară într-acolo. Traversară parterul şi ieşiră afară, căci nu aveau altă cale de comunicare.

Aripa de vest, nelocuită, se compunea dintr-o clădire dreptunghiulară ce avea, în vârf, un gen de turn.

La parter şi la primul etaj nu găsiră pe nimeni. Ţipătul se repeta şi murea într-un geamăt. La etajul al treilea, uşa era închisă şi de acolo venea strigătul. Krisantem şi Malko nici nu avură timp să se retragă, când uşa se şi deschise brusc, din spatele ei auzindu-se un urlet atroce. Vocea răguşită a lui Grelsky se auzi brusc:

— Intraţi, Alteţa Voastră…

Serge Goldman era culcat pe spate, iar Grete, senină, stătea direct pe pieptul amărâtului, ca şi cum ar fi stat într-un fotoliu. Fesele enorme debordau de-o parte şi de alta a feţei victimei, dar nu suficient pentru a putea ascunde spectacolul sinistru. Ochiul stâng al lui Goldman atârna deasupra obrazului, în mijlocul unei dâre de sânge închegat. Picioarele nefericitului să zbăteau uşor. Ochii albaştri ai Gretei rămăseseră de aceeaşi culoare, dar mâna puternică, ţinea întinsă, spre Malko şi Krisantem, un P 38, ce aproape că dispărea între degetele groase.

— Vă cer câteva minute de răbdare, comentă Stephan. Doar atât îmi va lua pentru a termina discuţia.

Foarte sobru, omul molfăia o enormă ţigară. Ţinea un pistol în mâna stângă şi o armă improvizată în dreapta. Malko recunoscu una din străvechile lănci ce decorau holul. Vârful acesteia era pătat cu sânge. Grelsky îi aruncă agentului o privire ucigătoare:

— Fără prostii! Este doar o conversaţie mondenă. Cu o mişcare din picior, trânti uşa şi învârti cheia în broască. Malko şi Krisantem nu lăsaseră mâinile de pe pistoalele lor. Agentul ezita: bineînţeles, ar fi putut trage. Erau acum doi contra doi. Finalul se putea sfârşi cu patru cadavre, sau cu cinci, dacă era inclus şi Goldman.

Încetişor, Grelsky se apropie de Serge, având multă grijă faţă de nevasta lui şi se aplecă deasupra bărbatului întins. Agentul auzi câteva cuvinte: se vorbea în idiş. Goldman ridică uşor capul. Stephan făcu o mimică dezolată. Înfigând lancea în parchet, luă ţigara şi o stinse pe gâtul victimei, care scoase un urlet teribil. Grasul, luând din buzunar o brichetă Zippo, reaprinse ţigara şi o îndreptă spre acelaşi loc, urmând de repetate ori tratamentul.

Malko era aproape bolnav pentru că nu putea interveni. Mirosul de carne arsă devenea insuportabil. Goldman însă, nu deschidea gura decât pentru a urla. Grete, impasibilă, părea o Giocondă oribilă a inocenţei. Stephan aruncă ţigara şi îi vorbi din nou la ureche chinuitului. Acesta din urmă mişcă uşor din cap şi îl scuipă în faţă. El, micuţul iepuraş înfricoşat!

Calm, Grelsky continua. Scoase din buzunar un instrument la care nimeni nu se aştepta: un tirbuşon. Răsuflând ca o focă, imobiliză capul lui Goldman şi îi înfundă arma în nara stângă, apăsând şi învârtind. Malko încetă să mai respire. Ştia că la capătul nării existau cartilagii extrem de fragile, cu terminaţii inervate.

Serge încetă să se mai vaite, ca şi cum i s-ar fi dat lovituri de picior. Grelsky apăsă mai tare şi victima urlă cumplit. Când primul îşi aplecă urechea spre faţa torturată, Malko văzu cum buzele rănitului se mişcă. Goldman vorbea. Nimic nu părea surprinzător în aceste circumstanţe, suferinţa având o limită ce nu putea fi depăşită. Hipopotamul se ridică de deasupra lui Serge şi, cu o sclipire de răutate în ochii negri, spuse:

— Va rog să mă scuzaţi o clipă, *sehr Geehrter Herr Malko.*

Arma Gretei nu se mişcase din poziţia dinainte. Soţul ei se repezi la uşă, o deschise, luă cheia şi o închise pe dinafară. Nimeni nu scoase un cuvânt. Goldman gemea uşor

şi sângele i se scurgea din nas. Stephan nu lipsi mult. Cheia se auzi în broască. Bărbatul intră, aducând cu el o cutie neagră. Malko văzu privirea de disperare din ochii lui Goldman.

Liniştit, călăul înconjură trupul prăbuşit, smulgând lancea în trecere şi o înfipse în buricul nefericitului. În cameră se făcu auzit trosnetul făcut de coloana vertebrală ruptă. Stephan apăsă cu toată greutatea, iar corpul transfugului se contractă cu o asemenea violenţă, încât o aruncă de pe el pe Grete. Din rană ţâşni un şuvoi de sânge. Malko îl privea pe Grelsky. Ştia că acesta era gata să-l lichideze, dacă ar fi putut. Răutatea ce se citea în ochii polonezului era terifiantă. Sentimentul degajat părea însă a fi că tocmai revenise de la un spectacol foarte distractiv.

*

* *

După un moment de tăcere, călăul, politicos, întinse mâna spre soţia lui, care se ridică fără a-şi scăpa din ochi adversarii.

Malko văzuse multe orori în timpul misiunilor sale, dar niciuna nu se putea compara cu cele petrecute aici. Grelsky, trecându-şi mâinile prin păr, surâse:

— Acest imbecil ne-a ratat seara.

Tonul părea monden, cu atât mai mult cu cât în mâini avea cutia neagră. Agentul, inexpresiv, dar excesiv de amabil, spuse ironic:

— Seara nu s-a terminat. Nu-mi place felul în care l-aţi tratat pe Goldman şi asta chiar invitaţi fiind în propria mea casă.

— Dragul meu, eu execut mai întâi ordinele. Nu ştiu ce conţin documentele. Nu cred că veţi apela la poliţia austriacă pentru a le explica în final că dumneavoastră sunteţi unul din cele mai apreciate personaje ale CIA?!

— Nu am altă soluţie, exceptându-o pe aceasta.

— St! … st! … Grete, arată-i Alteţei Sale, talentele tale…

Femeia făcu un pas şi un glonţ se înfipse în perete, la un centimetru deasupra capului lui Malko. Krisantem se făcu alb ca varul. Ar fi trebuit să reacţioneze, dar fără discuţie cei doi criminali aveau mult sânge rece.

— Să ne despărţim prieteni, spuse polonezul, ipocrit. Nu vă vom mai deranja… Singurul lucru pe care vi-l cer este să aveţi grijă de acest…

Arătă spre Goldman.

— Trebuie să aveţi undeva, în spatele grădinii, un colţişor liniştit. Nimeni nu îl va căuta. Poate doar colegii dumneavoastră de la CIA. Ar fi însă mult mai bine dacă austriecii nu şi-ar băga nasul în afacere. Ar rămâne şocaţi.

Vorbind continuu, cei doi monştri se apropiaseră de uşă. Se produse o secundă de tensiune, gen „ora H”. Apoi se auziră zgomote de paşi pe scară, precum şi vocea Alexandrei.

— Malko?!

— Sunt aici!

Uşa se deschise. Ca şi cum ar fi fost comandate prin acelaşi circuit electronic, cele patru pistoale dispărură. Tânăra austriacă se apropie. Îşi pusese puloverul, iar agentul o trase spre el, înainte ca femeia, furioasă de altfel, să poată vedea cadavrul.

— Coborâm imediat, spuse îi cu voce tare. Prietenii noştri şi-au schimbat planul şi nu vor mai dormi aici.

Cu toţii se îndreptară spre scară. Uluită, Alexandra îi privea.

— Cum aţi ajuns aici?

— Vizitam castelul, spuse Grelsky politicos.

— La miezul nopţii?

— Nu vroiam să plec fără a-l cunoaşte bine.

Alexandra îşi dădea seama că minţea, dar nu pricepea ce motiv ar fi avut. Dacă ar fi fost mai puţin ocupată în a-şi regla conturile cu Marisa, ar fi auzit ţipetele.

— Dar domnul Goldman unde este? Doarme?

— Trebuie să doarmă, răspunse Malko.

Stephan se amestecă în discuţie.

— Nu vă neliniştiţi, *knee Fräulein*. … Noi ne luam rămas bun de la Alteţa Sa…

Accentuase titlul, cu o urmă de ironie. Grelsky, împreună cu Grete coborau deja pe scară. Un iz uşor şi ieftin de paciulie te făcea să strâmbi din nas la trecerea obezei.

Malko se întrebă din nou ce conţineau misterioasele

documente, pentru care cei doi călăi îl omorâseră atât de sălbatic pe Serge Goldman. O luă pe Alexandra de braţ şi îi spuse cu maximă autoritate:

— Du-te la culcare. Voi veni şi eu puţin mai târziu.

Între ochii auri şi cei verzi avu loc o mică probă de forţă, pentru ca apoi tânăra femeie să o ia totuşi spre culoarul ce ducea în cealaltă aripă. Între timp, agentul se afla deja în spatele familiei Grelsky, cu Krisantem pe urmele lui.

— Fără zgomot, fără scandal, avertiză Malko.

Ajunseră la intrare, în momentul în care Stephan deschidea uşa. Krisantem îşi dubla stăpânul şi, la nivelul celei de-a treia trepte, plonjă asupra masivului spate ce i se oferea. În pumnii strânşi, ţinea laţul ce era cât pe ce să-l stranguleze pe Malko la Istanbul. Acest gen de armă era silenţios şi foarte eficace.

Grelsky pară atacul prea târziu, Malko îl văzu pe turc arcuindu-se. Laţul se afla deja în jurul gâtului. În mod normal, polonezul ar fi trebuit să moară în următoarele cinci minute. Se zbătea cu furie.

Krisantem stătea lipit deasupra lui, ca o umflătură monstruoasă. Malko avu timpul necesar de a da un picior în femeie, pentru a evita să fie transformat în strecurătoare. Aceasta îl împingea cu braţele ţinute în faţă şi cu un aer feroce. Cele 125 de kilograme aveau puterea unei prese hidraulice. Ratându-l pe Malko, pulverizã o măsuţă şi se răsturnă, gata să atace din nou.

Chiar atunci, se auzi o trosnitură seacă. Înnebunit, Krisantem se trezi cu cele două capete ale laţului în mâini. Forţa lui Grelsky era asemănătoare muşchilor gâtului, care rezistaseră strângerii mortale. Turcul nici nu avu timp să mediteze asupra înfrângerii. Precum un elefant rănit, Stephan, cu o dâră roşie în jurul gâtului şi cu faţa congestionată, apucă cu o singură mână adversarul, apăsând pe carotidă. În acelaşi timp, îl dădea atât de puternic cu capul de perete, încât o placă de lemn se rupse în două.

Luptându-se cu Greta, lui Malko i se frânse inima: acea piesă de lemn data din secolul al XVII-lea şi îl costase ochii din cap. Krisantem căzuse deja pe jos, cu ochii închişi.

Ocupat să evite ghearele Gretei, agentul nici nu avu timp pentru a se apăra. Polonezul îl atacă atât de rapid, încât nu mai văzu decât sclipirea din micuţii ochi negri. Ţinând bine cutia neagră în mână, hipopotamii ieşiră, lăsând uşa deschisă. Nimeni nu spusese vreun cuvânt şi nici nu scosese vreun strigăt. Adevăraţi gentlemeni!

Din aerul romantic al serii nu mai rămăsese nimic.

Mercedesul demară, în timp ce Malko se ridica. Se repezi afară, văzând cum luminile roşii ale maşinii deja dispăreau în rafalele de zăpadă. În plus, frontiera ungară sau cehă nu se afla decât la circa douăzeci de kilometri depărtare. Turcul se ridică şi el, mut de furie.

— Să încercăm să-i ajungem înainte de a trece frontiera, decise Malko.

Ajunşi în curte, porniră Jaguar-ul. În ciuda farurilor puternice cu iod, instalate de specialişti, nu puteau vedea nimic la o distanţă mai mare de câţiva metri. Le trebuiră cinci minute pentru a regăsi şoseaua Viena-Bratislava. La o intersecţie, agentul realiză că are pană. Opri maşina şi, cu lanterna în mână, controlă roata stângă. Un piron înţepase pneul. Privi şoseaua din spatele maşinii: o duzină de astfel de cuie se aflau presărate în zăpadă. Familia Grelsky nu lăsase nimic la voia întâmplării. În timp ce Krisantem scotea roata de rezervă, agentul descoperi un lucru surprinzător. Urmele ce se distingeau în zăpadă, lăsate de Mercedes, coteau la dreapta, spre Viena. Se aflau în mare întârziere faţă de cei doi, dar poate mai aveau o şansă de a-i întâlni.

Douăzeci de minute mai târziu, ajunseseră înapoi la castel. Lăsându-l pe Krisantem să parcheze Jaguar-ul, Malko intră în hol. Trebuia să anunţe situaţia lui Serge Goldman.

Austria era o ţară civilizată, în care cadavrele nu se găseau pe stradă cu una, cu două, iar el era un bun cetăţean.

Gâfâind, ajunse la etajul trei. Uşa era deschisă. Stând în picioare în faţa mortului, înveşmântată cu mini-cămaşa de noapte şi cu blana albă de vizon, Marisa plângea convulsiv. Văzându-l pe stăpânul castelului, se repezi la fereastră, cu ochii măriţi de groază. Suspinând, şopti:

— Vă implor, nu mă omorâţi…

CAPITOLUL VI.

Cei doi rămaseră pentru o secundă faţă în faţă, fără a scoate o vorbă. Tânăra tremura convulsiv. Nu purta ciorapi, iar pe picioare i se făcuse pielea ca de găină. Agentul se apropie şi o luă în braţe. Femeia se lăsă cuprinsă, cu ochii măriţi de spaimă, îndreptaţi spre cadavrul lui Serge Goldman.

— Cum aţi ajuns aici? o întrebă, trăgând-o afară din cameră.

Marisa răspunse şoptit.

— Mi-a fost teamă să rămân singură... După tot ceea ce s-a întâmplat, am fost în camera dumneavoastră. V-am căutat peste tot, până ce am văzut că aţi intrat aici. M-am ascuns, până în clipa în care au plecat cu toţii.

Uşor, o împinse spre scară. Tânăra se întoarse, privindu-l cu ochii mari:

— Pentru ce l-aţi omorât pe Toto?

S-ar fi putut spune că femeia aproape îi căuta o scuză. Malko înălţă capul:

— Nu l-am omorât eu. Dacă aş fi putut, aş fi împiedicat asasinatul.

— Dar de ce?

— Nu vă pot explica. De altfel, eu însumi nu cunosc motivele pentru care a fost ucis. Dumneavoastră îl cunoşteaţi de mult timp?

— De patru zile.

— Ştiţi de ce a venit aici?

Marisa dădu din cap, luând mutra unui copil.

— Urma să mergem în Insulele Virgine, într-un loc cu soare. Cel puţin, aşa mi-a spus. Din păcate, în seara în care trebuia să luăm avionul, a venit cineva la el acasă. Nu am văzut persoana, deoarece Toto m-a trimis în altă cameră. După ce aceasta a plecat, Toto mi-a spus că vom zbura spre

Europa şi nu spre insule, aşa că ne-aţi întâlnit la aeroport.

Discutând, ajunseră în bibliotecă. Malko se îndreptă spre bar şi turnă vodcă în două pahare mari. Aveau amândoi nevoie de un întăritor.

— Nu cumva aveţi o bucăţică de carne crudă?

— De carne?

— Da! Pentru ochiul meu.

Într-adevăr, ochiul femeii începuse să arate rău. Malko se ridică, se duse în bucătărie şi reveni cu bucată de carne pe care Marisa şi-o aplică deasupra vânătăii.

Pe neaşteptate, se auziră paşi pe scară. Uşa bibliotecii se deschise brusc şi apăru Alexandra. Malko nu o văzuse niciodată atât de frumoasă. Îşi despletise părul lung de culoarea mierii, care-i încadra umerii. Ochii verzi, scoşi în evidenţă de dermatograful negru, păreau imenşi. Ea, care nu se farda niciodată, se rujase şi îşi rimelase genele. În privinţa sânilor, probabil şi-i umflase, astfel încât ameninţau să rupă marginea de la gât a puloverului. Făcu o piruetă, punând în valoare fesele cambrate şi strânse în pantalonii de călărie, spunându-le cu o voce angelică:

— Bonsoir.

Se aşternu o tăcere siderală. Bărbatul rămăsese mut, precum o statuie, la această apariţie de vis.

— Nu răspundeţi amândoi o dată, spuse Alexandra, pe un ton din ce în ce mai dulce.

Făcu un gest dezinvolt, apoi continuă:

— Lieber, am trecut doar pentru a vă spune bună seara. La revedere, frumosule prinţ…

Se întoarse cu un surâs ironic, iar tocurile cizmelor răsunară până în hol. Malko sări din fotoliul său şi o prinse din urmă.

— Unde te duci?

— Să mă culc… la mine, acasă.

Femeia stătea dreaptă precum litera *I*, furioasă, dar sigură de ea.

— Rămâi.

Zgomotul pe care Alexandra îl scoase semăna cu o scrâşneală din dinţi.

— Pentru ce? Ai de gând să organizezi o orgie cu „ţoapa”

ta americană?

În acel moment ar fi vrut s-o ucidă.

— E ridicol. Eu n-am…

— Desigur, tu n-ai avut timp… Acum, lasă-mă să plec.

— De ce te-ai machiat aşa…

Alexandra arboră o figură îndrăgostită, iar buzele sale le atinseră pe cele ale lui Malko, impregnându-le cu un parfum delicat.

— Doar pentru a-ţi arăta ce pierzi, *mein Schatz*. Adio, micul meu prinţ prostuţ.

Uşa se închise în nasul lui, înfrigurându-l. Câteva secunde mai târziu, auzi motorul unei maşini tuşind şi ambalându-se.

Reveni cu tristeţe în bibliotecă. Marisa nu se mişcase, ţinându-şi în continuare bucăţica de carne aplicată pe ochiul vânăt.

Pentru o fracţiune de secundă, Malko dori să uite de CIA, Goldman sau Marisa şi să o readucă pe Alexandra înapoi.

Din păcate, mai avea multe de rezolvat, înainte de a putea face acest gest.

— Duceţi-vă la culcare, îi spuse Marisei. Mă gândesc că ar fi cu mult mai bine dacă aţi rămâne aici pentru câteva zile.

Femeia era prea obosită pentru a riposta. După ce îşi termină vodca, urcă scările, urmata de Malko, îndreptându-se direct spre camera lui, în care intră imediat.

— Mi-e prea frică să rămân singură, se plânse timid tânăra.

— Culcaţi-vă. Voi reveni.

*

* *

Krisantem nu dormea. Aşezat pe pat, era ocupat să taie în patru gloanţele armei sale. Era un Parabellum fabricat în Coreea. Cu ajutorul lui, putea trimite pe oricine direct în infern. Nu-i plăcuse deloc faptul că Stephan Grelsky îi dejucase planul.

— Nu îl pot lăsa sus pe Goldman, îi spuse Malko.

Krisantem se simţi brusc foarte obosit. Cu ceva timp înainte, ucidea oameni, dar nu era nevoit să îi şi îngroape. Din nefericire, acum trebuia să se ocupe şi de „curăţirea”

locului, fapt cu atât mai stresant, cu cât, în cazul de faţă, nu omorâse pe nimeni. Era un lucru nedrept.

— Mă voi ocupa de el imediat.

Liniştit, „agentul se duse la culcare.” Ştia că trebuie să-l contacteze pe şeful CIA din Viena, cu atât mai mult, cu cât acesta îl rugase să-l intercepteze pe Serge Goldman, fără a-i spune însă ce transporta acesta.

Marisa adormise, îmbrăcată cu blana de vizon. Malko se dezbrăcă rapid şi se băgă uşor în pat, alături de ea. Adormi cu gândul la Alexandra. Dacă ea ar fi ştiut...

*

* *

A săpa un mormânt nu este un lucru agreabil, cu atât mai mult cu cât afară temperatura era de -7°C, iar vântul îngheţat bătea violent, solul devenind tare precum granitul.

Învelit într-o pătură, Serge Goldman aştepta liniştit. Krisantem, cu o lanternă de miner, muncea de zor în spatele grădinii, chiar lângă un gard din sârmă ghimpată, ce marca teritoriul. Cu zece metri mai departe se afla „Cortina de Fier”, care-l enerva pe Malko. Datorită reaşezării frontierelor, castelul pierduse mult din terenul aferent, deşi agentul se zbătuse pentru fiecare metru.

Krisantem lucra de zor, ca şi cum viaţa lui ar fi depins de acest lucru. Totul era în van. După o oră plină de efort, nu reuşise să sape mai adânc de zece centimetri. Descurajat, îşi masă rinichii dureroşi. Ce meserie!

Instantaneu, îi veni o idee genială. În grădină, la zece metri distanţă de locul ales pentru mormânt, se afla o cabană din lemn, unde se puneau mobilele de grădină pe timpul iernii. Îl puse pe Goldman pe umeri şi, cu mare greutate, se îndreptă într-acolo. În cabană era şi mai frig. Krisantem depuse macabra încărcătură pe pământ şi privi în jurul lui. În apropierea uşii, exista un balansoar vechi, puţin stricat, dar încă solid. Cu precauţie, îl aşeză pe Serge şi îl înveli cu păturile pe care le găsi. Fotoliul se balansă şi scârţâi din încheieturi, legănându-l uşor pe cel mort. Aici era mai bine, decât într-o groapă în pământ.

Krisantem plecă în vârful picioarelor, părăsind cabana şi încuind-o bine cu lacătul. Goldman va sta liniştit acolo până

la primăvară. Va fi apoi înmormântat, odată cu prima însămânţare.

*

* *

William Coby era întotdeauna impecabil îmbrăcat şi în pas cu moda. Fusese recrutat de CIA cu ajutorul unui antrenor de canotaj al Universităţii din Yale. S-ar fi spus că nu se aşteptase niciodată la această surpriză. Studiile sale în diplomaţie îi asiguraseră o ascensiune rapidă, ocupând destul de uşor funcţii importante. Era mai degrabă un analist, nicidecum un om brutal. Avea oroare de genul de misiuni în care era implicat Malko şi îl făcea pe acesta din urmă s-o simtă. Acum era totuşi foarte îngrijorat.

— Am primit instrucţiuni, vorbi Coby, cufundat într-unul din marile fotolii de piele, ce se aflau în birou. Cu orice preţ, trebuie să-l găsiţi pe acest Stephan Grelsky. Se pare că documentele pe care le deţine sunt extrem de importante. David Wise m-a sunat, personal.

— Bine, dar nu sunt singur în CIA, spuse agentul, agasat. Şi după cum ştiţi, sunt în concediu.

Jenat, Coby îşi aranjă părul şi aşa impecabil:

— Ştiu! Bineînţeles! Dar nu vă am decât pe dumneavoastră în acest... gen de acţiune. Cel mai bun agent al nostru din Viena, pe care, de altfel, îl cunoaşteţi, Kurt von Hasel este plecat. În plus, se pare că... David Wise doreşte ca numai dumneavoastră să vă ocupaţi de caz.

— Sunt extrem de flatat. Am uitat să menţionez că am găsit, cel puţin deocamdată, un loc provizoriu, dar nu etern, pentru Goldman. Îl voi pune într-o ladă, pe care vi-o voi trimite zilele astea.

Coby tresări:

— Aici?! E imposibil.

— Ei, ştiu că aveţi destule cuptoare la Ambasadă...

Celălalt cântărea abominabila supoziţie, încercând să-şi menţină aerul de demnitate.

— Din păcate, eu nu vă pot ajuta prea mult. Nimeni de aici nu ştie unde se află Stephan Grelsky.

— Cunoaşteţi măcar cine este acest individ?

— Există un dosar din care reiese, fără nici o îndoială, că

lucrează pentru Est. În ultimii ani, a înfiinţat în Europa mai multe, societăţi fantomă pentru a facilita contrabanda cu metale strategice. Sediile principale erau la Zürich şi la Hamburg. Acum, s-a lansat pentru prima dată într-o adevărată operaţiune „neagră”.

— Cu alte cuvinte, nu ştiţi nimic! Cred că aş fi aflat mai mult citind „Buletinul Oficial”.

Coby făcu un gest de neputinţă. Vizibil, nu ţinea morţiş să se ocupe de problemă. Totuşi, avu un ultim cuvânt de bunăvoinţă:

— Dacă doriţi să folosiţi telexul codificat pentru Washington, acesta vă stă la dispoziţie.

Precum în mai toate ambasadele, CIA deţinea o reţea proprie de comunicaţii, la care „adevăraţii” diplomaţi nici nu aveau acces.

Cu aceste cuvinte, William Coby se ridică, semn ce dădea de înţeles că întâlnirea se terminase. Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile, iar Malko ieşi pe culoarul pictat în cenuşiu deschis.

Oficial, CIA ocupa cel de-al treilea etaj al Ambasadei Americii. Bineînţeles că toată lumea ştia acest lucru, dar se menţinea un gen de secret politicos, graţie pancartelor ce indicau servicii absolut fanteziste. Ca şi în alte părţi, exista şi un „ambasadorul rus la Viena”. Omul era unul dintre cele mai bune elemente ale KGB-ului, scorul devenind astfel egal între cele două mari centre de spionaj.

Malko se reîntâlni cu Krisantem, care aştepta în curte, la volanul maşinii. Timpul se mai îmbunătăţise, nu mai ningea, dar cerul rămăsese cenuşiu, iar temperatura era constant siberiană. William Coby nu discutase nimic despre Marisa şi nici Malko nu adusese vorba despre ea. Îi era oarecum milă de fata care se trezise amestecată într-o istorie sângeroasă. Se gândea că, în măsura posibilului, o va proteja.

— Dragul meu, îi spuse turcului, avem ca misiune să-i găsim pe fermecătorii noştri hipopotami, împreună cu ceea ce au furat de la Goldman.

Surâsul lui Elko Krisantem însemna că nu existau motive pentru a-i displace ideea. Turcul îşi pipăi cu tandreţe laţul…, era la locul lui. În ciuda a tot ce se spunea, nu forţa era

atributul turcilor, ci ranchiuna.

CAPITOLUL VII.

Malko demară lent cu Jaguar-ul spre Annagasse, o stradă mică şi strâmtă, prost luminată, ce dădea spre Kärntnerstrasse, considerată un fel de Champs-Elyşees al Vienei. O prostituată cu cizme, îmbrăcată într-o haină de blană de iepure, privea avid la maşina frumoasă, căutând să atragă atenţia şoferului.

Întotdeauna se găsea o mulţime de fete de acest gen, chiar la capătul străzii, nu departe de luminile Clubului *Play-Boy*. Câteodată, moşteneau de la un client foarte încălzit o lecţie de morală rigidă şi nu banii pe care-i aşteptau... Portarul clubului se grăbi pentru a parca Jaguar-ul. Malko intră rapid. În pofida orei târzii, sala de la parter era aglomerată. La bar nu mai exista nici un loc liber, multe cupluri aflându-se în căutarea unuia. Ringul de dans se asemăna cu o magmă suprarealistă a lui Salvador Dali. Puteai crede că localul ardea, datorită fumului dens din interior, deşi instalaţia de climatizare funcţiona la maxim.

Malko se îndreptă spre scara din spate. O grămadă de fete îl urmăriră cu privirea. Una dintre ele îl ciupi, intenţionat. În spatele ochelarilor săi negri, surâdea la vederea fustelor ridicate deasupra picioarelor. Cu un pahar de tărie în mână, o fată, complet beată, îi făcu cu ochiul. Însă Malko dispăru, urcând spre primul etaj.

Clubul nu era un adevărat loc gen „Play-Boy”, aşa cum sunt cele din Statele Unite, pline de *bunnes*, adică mici iepuraşi reprezentaţi prin fete frumoase, înveşmântate într-un maiou foarte mic, cu o fundă mare la spate. Aici, la Viena, era o simpla discotecă, loc de întâlnire al tuturor vienezilor. Sala de jos era rezervată prostituatelor, iar toate coafezele şi vânzătoarele din oraş veneau cu intenţia de a pescui un amant frumos şi bogat.

— La primul etaj se afla adevăratul club privat, în care se

putea cina sau dansa. Paznicul, un bărbat bine educat, cu o mustaţă „pe oală”, îl lăsă să intre. Nu-l cunoştea, dar înfăţişarea lui distinsă îi era suficientă.

Malko se îndreptă spre bar. Acolo, trei bărbaţi aşezaţi pe taburetele înalte, beau liniştiţi. O femeie tânără, cu un chip fermecător, încadrat de un păr mătăsos, îl privi cu interes. Stătea pe un taburet, iar fusta îi era mult ridicată, scoţând la iveală într-un mod indecent picioarele-i superbe. O cunoştea… Era *Gräfin* Thala von Wisberg. Divorţată de două ori, bogată, ea nu-şi alegea amanţii decât dintre tinerii chipeşi ai clubului. Malko făcu o plecăciune în faţa ei şi îi apucă vârful degetelor.

— Küss die Hand, Grüfin.

Era o formulă străveche a aristocraţiei vieneze. Simţindu-se în elementul său, agentul îşi regăsi instinctiv accentul nazal al nobililor înaintaşi. Contesa îi surâse.

— Căutaţi pe cineva?

— Pe Alfi. L-aţi văzut?

— Da, e pe aici. Cred că este în apropierea ringului de dans. Face curte unei micuţe baroane unguroaice, care se va afla în patul lui chiar în această seară.

Malko mulţumi printr-un semn al capului şi se îndreptă spre ring. Îi plăcea mult acest loc: femeile erau frumos îmbrăcate, mediul era filtrat şi nu existau decât gentlemen sau pe aproape. Contele Alfred von Windcratz, Alfi pentru toată lumea, stătea cu distinsa-i calviţie aplecată spre tânăra baroană, în momentul în care Malko îl atinse uşor pe umăr. Întrerupându-se din discuţie, acesta ridică ochii.

— Malko! *Grüss Gott*. Ce surpriză plăcută. Te credeam plecat în America, printre sălbatici.

— Am sosit.

Alfi, cu nonşalanţă, făcu prezentările. Decolteul tinerei baronese era cu adevărat nemaipomenit.

— Eşti singur? întrebă Alfi.

— Da. Caut pe cineva.

O luminiţă se aprinse în ochii contelui.

— Frumoasă?

— Urâtă şi grasă. Nu vine prea des pe-aici. Dar tu cunoşti atâta lume…

Alfi reprezenta ultima şansă. Toată ziua bătuse Viena în lung şi-n lat, fără a găsi nici cea mai mică urmă lăsată de Grelsky. Scânteierea se stinse brusc din privirea amicului. Alfi se scuză faţă de parteneră şi propuse:

— Vino! Îţi ofer ceva de băut la bar.

Până în momentul în care ajunseră la bar şi comandară o sticlă de vodcă, nu scoaseră un cuvânt. Agentul remarcă privirea plictisită a prietenului său. Pentru un autentic conte austro-ungar nu reprezenta decât o nebunie faptul de a întreţine un club de noapte, fie el şi monden. Alfi era unul din cei doi manageri ai clubului *Play-Boy*. Ruşii îi confiscaseră ceea ce mama lui nu pierduse la jocurile de noroc. Datorită bunicului său, decedat sub ruinele Presbourgului, era primit încă la marile baluri. Nu putea să se căsătorească cu o fată de rangul lui, cu toate că un mare număr de tinere vieneze înstărite ar fi fost încântate să îi ofere ofranda virtuţilor. Aceste lucruri făceau parte din conduita unui bărbat bine educat, ce nu îşi striga originea nobilă de pe acoperişuri.

La rândul lui, Alfi îl cunoştea pe Malko de mult timp. Trecea cu vederea îndeletnicirea acestuia, spunându-şi că nu-şi putea reconstrui castelul printr-un miracol…

Oricum, între oamenii cu bună creştere, există lucruri despre care nu se discută. Şi dacă se gândea bine, nici el nu era chiar curat… curat… În schimb, ştia totul despre Viena, ca despre propriul buzunar, nefiind singurul dintr-o familie nobilă care exercita o meserie mai puţin întâlnită la străbunii săi: Kurt von Wisgerg trăise cu o dublă personalitate, împărţindu-se între decorarea interioarelor şi spionaj…

— Cunoşti cumva un tip pe nume Stephan Grelsky? întrebă agentul. Un tip enorm. Soţia lui are acelaşi gabarit.

— Grelsky…

Alfi căzuse în contemplarea paharului gol. Contesa trăsese după ea, pe ringul de dans, un adolescent. Ca şi cum ar fi vorbit cu el însuşi, bărbatul murmură:

— Are o slăbiciune pentru fetiţe, acest Grelsky al tău, dacă vorbim despre aceeaşi persoană. Al meu vinde metale rare, fiind un soi de reprezentant.

— Ştii unde locuieşte?

— Nu. Dar dacă te duci din partea mea la Reisbar, ţi se va spune. Este aproape de aici. Lângă Neumarkt.

Malko nu mai avu timp de mulţumiri. Un grup mare intră în incintă şi patronul barului le surâse comercial, grăbindu-se să-i întâmpine. Pentru o clipă, îi fu milă de conte.

*

* *

Traversă din nou sala de la parter, la fel de plină de fum şi ieşi în aerul curat dar rece de afară. Reisbar se afla la doi paşi, pe o stradă minusculă şi dreaptă. Era vitrina uneia dintre cele mai bune reţele „kall-girls" din Viena. Ghizii turistici nici nu mai trebuiau s-o menţioneze, atât de binecunoscută era. Un barman somnoros stătea în spatele barului. Într-un colţ, doi bărbaţi jerpeliţi jucau yan. Malko se apropie şi spuse:

— Sunt un prieten al lui Alfi. Îl caut pe Stephan Grelsky.

Barmanul luă uri aer visător.

— Nu-i aici, răspunse o voce cavernoasă. Nici nu a trecut pe la noi în ultimul timp.

— Ştiţi unde-l pot găsi?

După o pauză, barmanul se decise:

— Dacă este prieten cu dumneavoastră, înseamnă că ştiţi unde să-l găsiţi, nu-i aşa?

— Era logic. Agentul se întoarse. Unul dintre jucători îl privea cu totală neîncredere. Enormele sprâncene negre se îmbinau deasupra nasului şi o dâră de murdărie trona pe reverele hainei. Malko scoase o hârtie de 100 de şilingi, se apropie de om şi, vârându-i-o în buzunar, îi şopti:

— Am pierdut numărul de telefon al prietenului meu…

Un zâmbet serafic lumină faţa celuilalt.

— Ah, bine! Asta e cu totul altceva! Jacob, uită-te în agendă. Cred că avem telefonul domnului Stephan.

Malko fremăta la ideea că într-o bună zi, această voce, animată de Tokay, ar putea spune „Domnule Malko" …

— Îl avem, spuse Jacob ferm.

Nu era genul de om expansiv, aşa că se forţă să adauge:

— Ştiţi că domnului Stephan nu-i prea place să fie deranjat? Şi apoi, nu se află tot timpul în acel loc…

Celălalt, împăturind deja bancnota, sublinie:

— Este foarte adevărat.

Malko mai scoase un teanc de hârtii, fapt ce avu efectul apei de Lourdes asupra unui paralitic.

— Jacob, du-te şi sună-l pe domnul Stephan. Aşa e mai corect. Apoi i-l vom da la telefon pe domnul.

— Voi vorbi chiar eu.

Jacob scoase un aparat de sub raftul recepţiei, timp în care Malko nu îl părăsea din ochi. Momentul era extrem de delicat. Creierul înregistră zgomotul făcut de discul ce se învârtea, în funcţie de asta, reconstitui numărul de telefon şi îl memoră. Cu ochii închişi, „simţi”: 8…3…, era prefixul celui de-al treisprezecelea arondisment, cartierul vilelor elegante, destul de departe de Innerstadt, spre vest. Apoi urmară alte cifre, din care reuşi să afle numărul atât de căutat: 9532, Telefonul sună de cinci ori, de şase ori şi nimic. Jacob, trist, spuse:

— Se pare că nu-i acolo…

Închise. Între timp, o a doua bancnotă de 100 de şilingi îi fu strecurată în mână. Emoţionat, bâlbâi:

— Trebuie să reveniţi. Nu vă putem da numărul de telefon al domnului Stephan. Nu vă cunoaştem.

Malko mulţumi politicos, fără a insista şi părăsi incinta Reisbarului. Partida de yan reîncepuse.

*

* *

Jaguar-ul era acoperit cu o minusculă peliculă de zăpadă, iar el regăsi cu plăcere mirosul de piele din interior. Scrise în carnet numărul memorat. Porni maşina şi se opri puţin mai departe, lângă o cabină telefonică din Kärtnerstrasse. Cu un şiling, obţinu informaţiile ce-i erau necesare. Numărul corespundea unei adrese din al treisprezecelea arondisment, Hietzing, 28 Winzerstrasse, al cărui abonat se afla pe numele societăţii Dryam. Întorcându-se la maşină, privi planul oraşului. Cartierul era ocupat de vile luxoase şi liniştite, pe o mică străduţă ce întretăia Hietzingerstrasse, pe dealurile din cartierul de vest.

Timp de o secundă, regretă că nu-l avea pe Krisantem alături. Apoi se gândi că pentru cercetarea în care se

aventurase, era mult mai discret să fie singur. În plus, turcul se ocupa de castel. După zece minute, sosi în Winzerstrasse. Acolo descoperi practic o pădure de brazi. Nu existau decât pavilioane spaţioase, dar neluminate. Un strat gros de zăpadă acoperea şoseaua şi Jaguar-ul derapă de-a lungul drumului, imediat ce încercase să accelereze. Malko parcă maşina şi continuă drumul pe jos.

Numărul 28 era cea de-a şasea casă, o vilă modernă, cu un singur etaj, în mijlocul unei mici grădini. Neagră şi tăcută, părea a fi abandonată. Apăsă pe sonerie şi porţile de fier se deschiseră automat. În drum spre casă, observă un garaj închis. Stratul de zăpadă era neatins, chiar şi pe aleea ce ducea spre uşa de la intrare. Nicăieri nu se vedea vreo urmă de paşi. Îşi scoase pistoletul de sub centură şi îl introduse în buzunarul paltonului din caşmir albastru. După ce străbătu aleea până la uşa de la intrare, apăsă calm pe sonerie. Nimic! Apăsă din nou şi-şi lipi urechea de vizor; era imposibil să auzi dacă soneria funcţiona.

După ce aşteptă trei minute, puse mâna pe clanţă şi împinse. Uşa nu era închisă cu nici o cheie... Rapid, se lipi de perete. Dintr-o săritură, pătrunse în întunericul din interior, dar nu se întâmplă nimic. Cu arma pregătită, pipăi de-a lungul peretelui şi sfârşi prin a găsi un comutator. Când lumina se aprinse de la o lampă agăţată de plafon, i se dezvălui un decor banal: o comodă, un cuier şi câteva uşi. După ce închise uşa exterioară, văzu că avea o închizătoare încastrată, protejând astfel locuinţa de orice intrus, dacă era încuiată din interior. Începând din acest moment, Malko îşi dădu seama că nu există nimeni în casă.

Urcând la primul etaj, descoperi sufrageria, oribil decorată, cu mobile imitând Renaşterea. În altă cameră se afla dormitorul. Găsi în curând bucătăria şi un oficiu. La toate ferestrele existau zăvoare, ceea ce demonstra că familia Grelsky era foarte prudentă.

În timp ce urca o scară interioară, telefonul începu să sune. În ciuda sângelui rece, tresări. Aproape că se aştepta să vadă apărând enorma formă a lui Stephan. Zgomotul rezona înfricoşător în casa goală. Ar fi dorit să răspundă, dar îşi dădu seama la timp că ar fi fost imprudent. După mai

multe apeluri, se lăsă tăcerea.

Fiind în criză de timp, Malko se decise să percheziţioneze rapid locul. La parter nu găsise nimic, dar când era pe punctul de a părăsi bucătăria, lanterna lumină o scobitură sub frigider. Obiectul fusese deplasat, fără a fi fost pus înapoi. Apăsă şi o trapă prevăzută cu un inel apăru. Trase de inel şi acesta se ridică uşor. Acolo exista o deschizătură pătrată şi o scară în genul celor de pe un submarin, Malko începu să coboare scara, după ce apăsase pe un buton electric ce lumina partea de jos. La a cincea treaptă, atinse solul. Într-un colţ, pe jos, se aflau mai mulţi saci înveliţi în plastic verde. Îl deschise pe cel mai mare, care avea dimensiunea unui sac cu cartofi. Era un emiţător radio, model ce nu se găsea în comerţ. Era prevăzut cu o antenă şi cu un fir care îl conecta la pământ. Apoi văzu un dispozitiv automat ce utiliza o bandă magnetică, ce permitea o transmisie ultrarapidă, banda învârtindu-se cu viteză foarte mare. Într-un sac din hârtie maro, aflat mult mai în spate, se găseau fişicuri de aur cu monede de câte douăzeci de dolari fiecare. În total, numără cam 6000 de dolari. Stephan Grelsky nu părea a avea încredere în bănci...

Exista însă ceva care îl intriga. După câte ştia, era singurul care îl urmărea pe polonez, iar acesta avusese suficient timp pentru a lua decizii. De ce îşi abandonase locuinţa? În mod cert, afacerea devenea din ce în ce mai misterioasă.

Sui treptele, trase trapa la locul ei şi îşi reluă căutările. Din pricina întunericului, se împiedică de un obiect. Când îşi aprinse bricheta pentru a-şi lumina drumul, un fior de groază îi trecu prin corp. Casa nu fusese complet goală: Grete Grelsky nu se va mai îndopa niciodată. Femeia zăcea pe jos, cu ochii larg deschişi şi cu sângele închegat deja pe faţă. Malko atinse fruntea moartei. Femeia decedase cu mult timp în urmă. O altă pată mare se întindea deasupra rochiei imprimate. Fusese împuşcată cu un glonţ în piept şi apoi torturată până ce murise. Dar de ce?

Trecu peste cadavrul care emana un miros dulceag şi ieşi din camera ce avea încă uşa deschisă. Aşezat pe marginea

patului, se gândea la ce reprezentase cu puţin timp înainte această doamnă Grelsky. Atmosfera sinistrei case începea să-l sufoce. Inspectă rapid dormitorul şi găsi în primul sertar al comodei un pistolet P 38 încărcat, diverse medicamente, printre care o cutie mare şi galbenă cu pastile. Scotocind, găsi şi două paşapoarte. Unul dintre ele era pe numele Jane Smith şi celălalt pe numele Robert Niamez, amândouă persoanele fiind de origine canadiană. Fotografiile erau însă ale familiei Grelsky. Malko aflase suficient de multe lucruri. Întorcându-se la Grete, îşi aminti de moartea lui Serge Goldman, pe care nu-l putuse plânge şi se gândi că se afla din nou băgat într-o conjunctură de neînţeles, dar mortală.

Luându-şi paltonul înainte de a părăsi casa, închise uşa după el şi înaintă pe alee.

*

* *

Atent la tot ceea ce era în jur, observă o maşină neagră. Din întuneric, o voce îi spuse în germană:

— Intraţi în casă, *mein Herr*. Repede!

Ar fi putut trage cu pistoletul chiar prin buzunar. Dar asupra cui? Uşor, se retrase până la uşă. Portiera maşinii se deschise şi pentru o secundă lumina din interior lăsă să se vadă o siluetă feminină la volan, precum şi un bărbat înalt şi slab. Acesta îl împinse pe Malko spre interior, ajutându-se de capătul unui pistol camuflat. Fără ezitare, necunoscutul aprinse lumina de la intrare.

— Nu băgaţi mâinile în buzunare. Nu am nici un chef să vă omor!

Era o veste bună. Şi mai bine era că putea vedea faţa celui care-l somase. Agentul remarcă accentul uşor unguresc cu care vorbea bărbatul şi spuse:

— Nu s-ar zice!

Vorbise ungureşte, astfel încât celălalt îl privi curios.

— Ce să vezi? Prietenii noştri din CIA au început să înveţe limbi străine?! Bravo!

Individul era înfăşurat într-o haină lungă din piele neagră. Era foarte înalt şi îngrozitor de slab. Părul negru, pieptănat spre spate, dezvelea o frunte înaltă, de intelectual. Trăsăturile chipului erau regulate, dar o serie de ticuri îi

crispau fără încetare faţa. Ochii îl măsurau pe Malko destul de liniştiţi, ca şi cum s-ar fi întâlnit în faţa unei sticle cu tărie. Un lucru atrăgea atenţia: o cicatrice lungă şi albicioasă îi împărţea părul în două şuviţe, ca o cărare. Părea că fusese scalpat.

— Cine sunteţi dumneavoastră? Sparse gheaţa agentul.

Unii îmi spun Ferenczi. Nu sunt însă absolut sigur că acesta este adevăratul meu nume. De altfel, asta n-are nici o importanţă, îl căutaţi pe porcul de Stephan?

— Din ce motive l-aş căuta?

Ferenczi continuă, ca pentru el:

— Niciodată nu trebuie să te încrezi în oamenii care nu au nici un ideal.

Tonul era aproape dureros. Îl străpunse cu ochi pătrunzători.

— Va reveni aici, deoarece există unele lucruri de care are absolută nevoie.

Malko avea nervii întinşi la maximum şi căuta ocazia să sară asupra individului, dar pistoletul ungurului nu se mişcase.

— Ar putea să-şi plătească un coşciug frumos, conchise Ferenczi.

Amintindu-şi de ochii mici, negri şi răutăcioşi ai lui Grelsky, agentul îşi dădu seama că omul era încă în viaţă, numai că pentru mersul anchetei, dorea să afle mai multe. Liniştit, Ferenczi puse pistoletul în buzunar şi scoase o tabacheră din aur masiv, întinzând-o spre Malko.

— Fumaţi?

Brusc, agentul intră în alertă. Tonul fusese prea destins şi mult prea amical. În loc să accepte, se repezi spre uşă. În acelaşi moment se produse o mică explozie şi dintr-o ţigară ieşi o scânteie de oţel, asemănătoare unui glonţ ce îi era destinat. Dacă nu s-ar fi mişcat, acesta i s-ar fi înfipt în creier.

Gestul ungurului era ciudat, căci avusese ocazia să-l împuşte, numai că în ultimul caz, el ar fi fost avertizat. Chiar şi rănit de moarte, ar fi putut riposta. Fusese deci una din precauţiunile pe care o văzuse des în ultimul timp. Malko se rostogoli, scoase arma lui şi trase. Auzi zgomotul surd făcut

de căderea individului care, acoperit cu zăpadă, fugi în spatele casei. După un minut, o maşină demara.

Oricum, lovitura fiind ratată, Ferenczi nu va avea curajul de a reveni, cu atât mai mult cu cât în acest cartier burghez nu se prea auzeau împuşcături în toiul nopţii…

*

* *

Zgomotul motorului era din ce în ce mai slab. Malko îşi dădu seama că adversarul era un profesionist. Vrusese probabil să-l suprime din obişnuinţă, profitând de fericitul concurs de împrejurări. Dar de unde ştia cu atâta siguranţă că lucra pentru CIA?

Se urcă în Jaguar şi se întoarse spre Reinzingerstrasse. În drum, se încrucişă cu un Volkswagen al poliţiei, care urca cu toată viteza spre Hietzing. Ferenczi telefonase probabil poliţiei, reclamând că într-o vilă nelocuită se afla un bărbat înarmat.

Malko se întoarse imediat la clubul *Play-Boy*. Ceasul indica ora două fără un sfert. Sala de la parter era aproape goală, în schimb la etajul unu rămăsese multă lume. Contesa Thala von Wisberg se afla încă la bar, sorbind din paharul cu şampanie. Agentul îşi lăsă paltonul de caşmir impregnat cu zăpadă, îşi perie costumul impecabil şi îi comandă o vodcă lui Toni, barmanul. Imediat, începu să-l caute din priviri pe Alfi. Acesta dansa, strângând-o pe micuţa baroană ce-şi lăsase capul pe umerii lui masivi. Din locul în care se afla, observa uşoara balansare a şoldurilor femeii, lipite de cele ale cavalerului ei. Ce departe erau valsurile lui Offenbach! Romantic incurabil, Alfi dansa cu ochii închişi, observând cu toate astea întoarcerea lui Malko. Agentul îi făcu un semn, arătând spre bar şi plecă într-acolo, unde continuă să-şi bea vodca.

Ori de câte ori scăpa de un pericol, simţea o dorinţă extraordinară de a face dragoste. O foarte frumoasă brunetă cu o rochie scurtă, argintie şi cu ciorapi asortaţi, aşezată singură la o masă de lângă bar, îşi încrucişă foarte înalt picioarele, aprinzându-şi o ţigară, dar ochii erau aţintiţi spre el. Alfi sosi şi omorî din faşă idila.

— N-au fost bune informaţiile mele?

— Ba da. Dar încă mai am nevoie de tine.

— Văd că ai mult succes…

— Nu despre asta este vorba. Cunoşti un ungur foarte înalt, foarte slab, brunet, cu o cicatrice care seamănă cu o cărare?

Cu un aer contrariat, Alfi îl întrerupse şi îl chemă pe Toni, care puse în faţa lui un pahar cu tărie. Bău o înghiţitură şi vorbi uluit:

— Ai relaţii extrem de periculoase… Eu te credeam liniştit, în castelul tău…

— De ce?

Învârtindu-şi paharul între degete, contele avea o privire de nedefinit.

— Acest tip… ungurul, se numeşte Janos Ferenczi. A fost de multe ori pe-aici, împreună cu amanta lui, o brunetă înaltă, foarte frumoasă, cu părul lung, dar cu un aer bizar, gen camee. Se aşezau unul în faţa celuilalt şi rămâneau aşa o oră, fără a-şi spune un cuvânt şi fără să danseze. Doar se priveau.

— Dar cu ce se ocupă ăsta?

Şoptit, Alfi răspunse:

— Întreabă la Stadtpolizei. Aceştia doreau să se debaraseze de el, numai că este *persona grata*: paşaport diplomatic şi tot ca include acest lucru. Omul este de neatins.

— Totuşi, cu ce se ocupă la Viena?

— Se răzbună. Ai observat cicatricea? Ştii cum i-a apărut pe cap?

— Probabil, o reglare de conturi…

— A fost împuşcat. Îţi aduci aminte de revolta de la Budapesta din 1956? Ferenczi lucra la A.V.O., poliţia secretă ungară. Fusese la studii în Rusia şi, de altfel, nimeni nu cunoaşte adevăratul său nume. Când revoluţionarii au ocupat oraşul, primul lucru pe care l-au făcut, a fost să-i pună la zid pe toţi membrii A.V.O. pe care i-au găsit. Ferenczi a fost unul dintre ultimii prinşi. Ruşii se aflau în curs de a ocupa oraşul. Totuşi, el a fost împuşcat în faţa clădirii agenţiei Reuter. Cu toate astea, n-au mai avut timp pentru a-i da lovitura de graţie. Omul a rămas cu cinci

gloanţe în corp, din care două în plămâni. În plus, a stat acolo până seara, ascuns sub cadavre. Cred că numai frigul l-a salvat. Fata care umblă acum cu el l-a găsit şi i-a alertat pe ruşi. L-au transportat la Moscova pentru a fi bine îngrijit. A apărut după un an, pentru a participa la finalul represiunii. Se pare că mulţi oameni s-au aruncat pe fereastră din cauza lui. În 1958 a ajuns la Viena, în funcţia de consilier cultural al Ambasadei Ungariei. De atunci, s-au înregistrat zeci de ucideri sau de dispariţii printre refugiaţii unguri. Toţi fuseseră oameni ce trădaseră revoluţia.

— Înţeleg. În fond, tipul nu se ascunde deloc.

— Nu. Locuieşte în Landstadt, într-un apartament frumos. Să nu treci însă noaptea pe acolo, căci este foarte nervos.

Fermecător oraş devenise Viena! Din ’45, agenţii poliţiilor secrete înfloriseră precum orhideele într-o seră.

— Spune-mi, zise Malko, pentru cine lucrează Stephan Grelsky?

— Ăsta e secretul lui Polichinelle: cobaltul.

— Ce cobalt?

— Ştii doar despre ce vorbesc, nu-i aşa? Este un metal strategic. Şi ruşii şi chinezii şi-l dispută. Grelsky cumpănă pentru ruşi, vânzându-l bineînţeles cu un preţ mai mare, dar ei sunt mulţumiţi. Este bun prieten cu acest Ferenczi. Vorbeşti despre un consilier cultural, numai că acesta se specializează în problema crizantemelor…

Între cobalt şi transfugii de la Budapesta, nu înţelegea totuşi care era începutul poveştii. Ce lăsase oare Grelsky la el acasă, lucru ce-i era absolut necesar, în afara cadavrului Gretei? reveni la conversaţie, fără să-l alarmeze pe Alfi.

— Stephan Grelsky nu era la el acasă. Nu ştii unde…

— N-am nici o idee. Încearcă la ceainăria Sacher, în jurul orei cinci. Acolo se îmbuibă cu prăjituri, împreună cu nevastă-sa.

Hotelul Sacher era celebru în lumea întreagă pentru prăjiturile sale cu ciocolată, acoperite cu jeleu de caise, numite „Sachertorte”, a căror reţetă nu se schimbase de aproape un secol.

Contesa von Wisberg se întorcea de pe ringul de dans, strălucitoare în mini-rochia neagră de seară, care nu

necesitase mai mult material decât pentru un maiou. Surâsul ei ironic era adresat, cu multă graţie, lui Alfi.

— Cecilia este probabil furioasă. Va bănui poate că sunt pederast, îi şopti lui Malko, surâzând. Sper că ţi-am dat suficiente informaţii.

— Eşti o comoară, îi mulţumi agentul.

După ce făcu o reverenţă în faţa contesei, lăsă 200 de şilingi lui Toni şi coborî, puţin neliniştit. Îşi uitase pistoletul în buzunarul paltalonilor. Femeia de la vestiar i-l înapoie cu un surâs şi fără comentarii. Cinci minute mai târziu, Malko rula pe strada Presbourg, întorcându-se acasă. Stephan Grelsky dispăruse, Serge Goldman murise, iar singura persoană care îl mai putea ajuta era Marisa. Dar, se pare că tânăra nu cunoştea nimic din evenimentele care declanşaseră afacerea. Întrebarea era: de ce Grelsky şi Ferenczi se înverşunaseră brusc, unul contra celuilalt? Ce explicaţie putea găsi pentru atitudinea celor doi?

De-abia după o jumătate de oră ajunse la castel, unde nu văzu lumină la niciuna din ferestre. Lăsând Jaguar-ul în curte, intră şi îşi agăţă paltonul în hol. Era aproape ora patru dimineaţa. În mai-puţin de două ore, Ilse se trezea pentru a-şi începe lucrul.

Lui Malko nu-i era somn. Intră în bibliotecă, aprinse lumina şi puse un disc cu Albinoni, după care îşi turnă un deget de vodcă. Totul se petrecuse atât de rapid, încât avea nevoie să reflecteze asupra celor întâmplate. În această poveste, de fiecare dată când ridica o piatră, îi apărea un animal respingător şi periculos. Janos Ferenczi nu era cel mai rău dintre acestea.

Auzind un scârţâit pe scară, îi păru rău că-şi lăsase pistoletul în palton. Uşa se deschise şi Krisantem apăru în picioarele goale, înfăşurat într-o tunică militară veche şi cu ochii umflaţi de somn.

— V-am auzit venind, spuse acesta. Aveţi un mesaj.

— Da?

Turcul completă:

— Grelsky. A telefonat aseară, la ora nouă şi vă va suna mâine dimineaţă.

— Ce dorea?

— Nu a spus nimic.

Era culmea ciudăţeniei! În căutarea polonezului, fusese pe punctul de a fi lichidat cu atâta uşurinţă de Ferenczi!

Se întrebă dacă nu e cazul să-l sune pe William Coby, dar decise apoi să aştepte telefonul. Oricum, nu avea nici o şansă de a-l găsi la acea oră la Ambasadă.

— Hai la culcare, îi spuse lui Krisantem.

Urcară împreună şi, trecând prin faţa camerei turcului, observă o formă omenească.

— Dar…

Krisantem se înroşi până în vârful urechilor.

— Ea a venit la mine. Îi era frică să doarmă singură. Atunci, mă rog, m-am gândit…

Făcuse mai mult decât gândise. Aşternuturile în dezordine, precum şi trupul gol al Marisei dovedeau cu totul altceva.

CAPITOLUL VIII.

De la primul sunet al telefonului, Malko sări din pat. Enervat de aşteptare, nu dormise decât cu un ochi. Răspunse din bibliotecă, în timp record.

— Alo, prinţul Linge?

Recunoscu vocea răguşită a lui Stephan Grelsky.

— Da.

La celălalt capăt al firului, auzi un suspin disperat, asemănător răsuflării unui animal ce trage să moară, după care polonezul articula foarte rar:

— Peste trei ore voi fi în faţă la Pataky, în Seilgasse. Veniţi singur. Spuneţi şefilor dumneavoastră că deţin „marfa” pe care o doresc şi că nimeni altcineva nu a văzut-o. Sunt dispus la un schimb. Să nu vă vină idei... Dacă mi se întâmplă ceva, „marfa” se va afla pe biroul lui Alexander Selepin, în mai puţin de 24 de ore. *Guten morgen.*

Închisese deja telefonul...

Malko se duse în cameră, începând să se îmbrace în grabă. Nu era momentul pentru supoziţii. După un sfert de oră era gata şi îşi luă rapid micul dejun, în bibliotecă. Afacerea îl agasa enorm, simţind că i se ascund anumite lucruri.

Krisantem pătrunse uşor, ca de obicei, iar agentul îl puse la curent cu întâlnirea, în cazul în care...

— Nu vă mişcaţi de aici, îi ordonă turcului. Voi avea poate nevoie de dumneavoastră. Dacă îl vedeţi cumva pe Janos Ferenczi, trageţi în plin. O.N.U. vă va recompensa cu o primă destul de grasă...

Înainte de a pleca, o trezi pe Marisa, Tânăra se afla tot în patul lui Elko. Văzându-l, femeia deschise nişte ochi mari, panicaţi.

— Nu vă fie teamă. Vă las în grija lui Krisantem, totuşi, aş dori să aflu un lucru: înainte de a veni aici, îl cunoşteaţi pe Stephan Grelsky sau pe soţia lui?

Ea ridică din umeri.

— Nu i-am văzut niciodată.

— Ştiaţi ce transportă Serge Goldman în geantă?

— Care geantă?

— Bine. Ar fi prea complicat să vă explic.

Puţin mai calmă, roşcata îi surâse cu încredere. Agentul îi sărută mâna şi se scuză. Jaguar-ul îl aştepta în curte. Cinci minute mai târziu, rula spre Viena.

*

* *

Frigul era la fel de ascuţit, iar şoseaua se întindea între două mormane de zăpadă, precum o pistă de bobsleigh.

Agentul încerca să tragă o concluzie după noaptea plină ce trecuse. În aparenţă, existau cel puţin două trădări: Goldman şi Grelsky. Totuşi, nu înţelegea de ce aceşti oameni îşi asumau riscul. Doar perspectiva de a câştiga mulţi, foarte mulţi bani?!

După o oră, ajunse la Viena şi se îndreptă direct spre ambasadă. William Coby nu sosise încă. Secretara îl introduse în sala cu telexul. Imediat, stabili legătura cu Washington, dorind să discute cu David Wise. Încercarea îi luă cam douăzeci de minute, în fine, unul dintre telefoane sună. Era directorul adjunct al secţiei planuri, abia trezit din somn. Cu ajutorul sistemului codor-decodor, se putea vorbi în linişte. David Wise era acasă, deoarece la Washington era abia ora trei dimineaţa.

Malko rezumă situaţia, spunându-i despre întâlnirea cu polonezul. Celălalt asculta, fără a comenta.

— Nu credeţi că ar fi mai util să-l recrutăm pe Grelsky, pentru noi? Ştie multe despre organizaţiile comuniste din Europa, sugeră agentul.

Spre marea lui surpriză, Wise nu arăta un interes debordant. Totuşi, pentru recuperarea unor trădători, se cheltuise adesea munţi de dolari şi ore de ingeniozitate.

Ne vom ocupa mai târziu de acest aspect. Deocamdată, recuperaţi ceea ce are asupra lui.

— Cât pot să-i ofer?

După o scurtă tăcere, David Wise spuse sec:

— Puteţi merge până la 500000 de dolari. Dacă vă cere

mai mult, mă contactaţi.

Rămase fără grai. CIA avea un buget anual de 700 de milioane de dolari, pe care nu-i cheltuia cu multă uşurinţă.

— În interesul misiunii mele, întrebă Malko, aş putea ştii despre ce este vorba?

— Nu.

Răspunsul era clar şi definitiv. Pentru a-l îndulci, Wise adăugă:

— Explicaţia nu v-ar putea ajuta la nimic. Este vorba de un secret de stat. De altfel, mă simt nevoit să vă las să acţionaţi de unul singur, deoarece vreau să evit ca operaţiunea să ia amploare.

Malko înţelese şi promise să-şi recheme şeful în timpul zilei.

— Am să dau ordine ca agentul nostru local, Kurt van Hasel, să se ocupe de protecţia dumneavoastră, cât şi de cea a lui Stephan Grelsky. Ar fi o adevărată catastrofă dacă ar cădea în mâinile adversarilor noştri.

William Coby, îmbrăcat mai modern ca niciodată, ajunse exact în momentul în care agentul părăsea ambasada. Chiar dacă se salutară cu răceală, Malko îl puse la curent cu întâlnirea stabilită şi îi aminti de rolul lui Kurt von Hasel.

— Îl voi contacta imediat, promise Coby.

*

* *

Pataky se afla pe o stradă puţin frecventată, situată în centrul Vienei. Oamenii veneau aici mai ales seara, pentru a asculta orchestra de ţigani, dar în momentul în care Malko se opri, înăuntru nu se afla decât un băiat care spăla mesele. Ajunsese cu o jumătate de oră mai devreme. Îşi parcă Jaguar-ul puţin mai în faţă, departe de restaurant, deschise radioului şi aşteptă. La ora 11 fix, Mercedes-ul dădea colţul străzii Spielhgasse. Nu mai era aceeaşi maşină mare, tip 600, ci un 250 cenuşiu. Automobilul se opri chiar în spatele Jaguar-ului. Stephan Grelsky se afla singur la volan. Malko aşteptă un minut, apoi, văzând că polonezul nu se mişcă, înaintă până la Mercedes, prin zăpada proaspătă. Portiera din dreapta se deschise din interior.

— Urcaţi, îl invită Grelsky.

Locul spaţios, părea minuscul. Bărbatul se revărsa datorită grăsimii, astfel încât agentului îi fu teamă să nu fie strivit. Stephan se schimbase mult în aceste ultime două zile: cu toate că enormele sprâncene degajau aceeaşi impresie de forţă, tenul era cenuşiu, iar sub ochi avea cearcăne mari, vineţii. Era îmbrăcat cu un palton cu guler de vizon, un Parabellum fiind plasat între cele două scaune, la îndemână. Polonezul aruncă o privire spre Malko.

— Sunteţi într-adevăr singur?

— Da.

Omul râgâi, fapt ce produse un zgomot asemănător unei râzători.

— Vă fac o propunere, deoarece dumneavoastră ştiţi ce se află în posesia mea. Dacă aş trece în Est, mi s-ar oferi un post important şi avantaje materiale considerabile.

Agentul aştepta cifra, fremătând. Brusc, în spate, simţi mişcare şi o răsuflare caldă în ceafă, fapt ce îl făcu să tresară.

— Este Taky, explică uriaşul. Singurul meu prieten.

Vocea bărbatului era încărcată cu o tandreţe specială.

Malko întoarse capul şi se trezi nas în nas cu un enorm berger german, care-i contempla gâtul, cu un aer gurmand. Câinele deschise larg gura şi Malko izbucni în hohote de râs: toţi caninii animalului erau îmbrăcaţi în aur.

— Aveţi un câine de lux…

— Taky, culcat! ordonă polonezul. Acum trei ani, a avut un accident. A căzut de la o înălţime de douăzeci de metri, pierzându-şi dinţii. Atunci i-am făcut o punte din aur, dar nu vă sfătuiesc să-i încercaţi muşcătura, fie ea şi falsă.

Agentul nici nu ar fi dorit aşa ceva.

— Să nu mai pierdem timpul. Cât doriţi?

Polonezul îl privi cu o expresie indescifrabilă.

— Poate că nici nu-mi puteţi da ceea ce pretind eu.

— Totuşi, cred că şefii mei sunt pregătiţi deja să facă un mare efort financiar.

Grelsky izbucni în hohote de râs, fapt ce zgudui Mercedes-ul în spate. Taky ciuli urechile. Numai că râsul nu avea nimic vesel. El puse laba enormă pe braţul lui Malko.

Dacă m-aţi duce în această seară la Ambasada U.R.S.S.,

aţi fi decorat cu ordinul Lenin şi vi s-ar da titlul de cetăţean de onoare. Atunci, eforturile dumneavoastră...

Vocea i se înăspri:

— Ascultaţi, dacă nu mi-ar fi omorât-o pe Greta a mea, niciodată nu aţi fi intrat în posesia documentelor. Cred că mă înţelegeţi. Ah! Dacă aş fi ştiut!

— Vă credeam mai degrabă specialist în cobalt, spuse Malko.

O lucire nostalgică trecu prin ochii mici şi negri.

— *Ya, Ya.* Numai că ruşii s-au ars deja „colaborând" cu chinezii. Cobaltul meu nu mai avea valoare. Povestea documentelor ar fi fost o şansă neaşteptată de a câştiga cât pentru zece tone de cobalt.

— În acest caz, pretenţiile...

Stephan Grelsky îl privi drept în faţă.

— Nici un ban.

Sublinie răspunsul cu vocea sacadată:

— Vreau să-mi aduceţi o cutie cu o sută de fiole dintr-un produs care nu se găseşte aici, dar al cărui nume o să vi-l dau. Este un gen de insulină sintetică. Sunt un om foarte bolnav. Am diabet. Trebuie să-mi fac o injecţie pe zi, în fiecare zi, altfel intru în comă. Aici nu am nici o şansă să găsesc aşa ceva. Până acum, „ei" îmi furnizau medicamentele, din care mi-au mai rămas doar două fiole. Trebuie să acţionaţi rapid. Ferenczi mă caută. Îl cunoaşteţi pe Janos Ferenczi? Dacă într-o zi veţi avea ocazia să-l omorâţi, făceţi-o. Este omul care i-a lichidat pe toţi membrii organizaţiei „Nesyom Tiranam Smert", în Germania. Îi urmărea până aproape de palier, apoi poc... cu pistolul. Temeţi-vă de el şi de tabacheră... Oricum va fi lichidat atunci când se va şti cauza stupidităţii sale.

Epuizat de lunga tiradă, Stephan Grelsky se lăsă mai comod pe scaun. Scoase din buzunarul hainei o hârtie şi i-o întinse lui Malko.

— Iată numele medicamentului care-mi trebuie. Repede. În plus, cutiile să fie etichetate de fabricant. Îi cunosc pe specialiştii dumneavoastră de la CIA.

Studiindu-l, agentul era surprins de figura descompusă a polonezului. Avea un aer atât de echilibrat şi de periculos

când îl întâlnise prima dată... Sângele rece de care dăduse dovadă prin asasinarea lui Goldman era al unui criminal de profesie.

— OK, termină Grelsky. Mâine vă voi telefona la castel, între 6 şi 8. Dacă nu-mi veţi răspunde, voi căuta pe altcineva pentru a face schimbul. Chiar şi pe Ferenczi. Am poftă de viaţă.

— Unde se află documentele?

— Mai târziu. Când veţi fi în posesia a ceea ce v-am cerut. Nu le am la mine.

În pofida frigului, polonezul era transpirat şi răsufla cu greutate, ca şi cum enormul său piept nu mai funcţiona. Îi deschise lui Malko portiera şi-i mai spuse:

— Plecaţi întâi dumneavoastră.

Agentul se sui în Jaguar şi demară. Mercedes-ul nu se mişcase. În ciuda asasinării lui Goldman, îl admira pe acest om singur, având-l ca prieten numai pe câinele său.

*

* *

Kurt von Hasel avea aerul unui papagal distins, în special datorita nasului coroiat şi a expresiei semeţe. Aşezat într-un fotoliu şi fumând liniştit o ţigaretă, asculta „afacerea” lui Malko. Instalat în spatele biroului său, William Cobuy privea cu o invidie evidentă cele două odoare ale războiului clandestin. El nu lucra decât cu ordinatoare electronice.

— Să mă preveniţi asupra viitoarei dumneavoastră întâlniri, spuse von Hasel prea dulce, asemenea unui semipederast. Înainte de asta, nu pot face nimic. Căutându-l pe acest Grelsky, risc sa îl pun pe Ferenczi pe urmele lui! Cred că tipul e destul de masiv, aşa că se poate apăra. În tot cazul, aştept să mi se transmită ordine directe.

Îndrepta spre Malko o privire ciudată:

— La revedere şi pe curând. Aveţi numărul meu de telefon. Mă puteţi căuta în orice moment, chiar şi în maşină.

Imediat ce bărbatul ieşi din birou, agentul se îndreptă spre camera cu telexuri şi compuse un mesaj pentru David Wise, rugându-l să procure urgent insulina sintetică. După ce refuză invitaţia la dejun a lui William Coby, părăsi ambasada. Cerul se degajase şi soarele lumina, făcând să

strălucească zăpada.

*

* *

Trecând prin faţa giganticelor statui negre de pe Ring, strada circulară ce înconjura centrul oraşului, simţi nevoia de a se destinde. Întoarse în faţa grădinii publice Burgtheater şi parcă maşina, luând-o pe jos. Cafeneaua Havelka spre care se îndrepta, se afla pe o străduţă mică, în apropierea teatrului. Acesta era unul din locurile pe care îl prefera la Viena, poate singurul care-şi păstrase farmecul puţin desuet al capitalei muzicii şi nonşalanţei.

Administrată de un cuplu în vârstă ce părea nemuritor, Cafeneaua Havelka era locul de întâlnire al studenţilor universităţii vecine, al intelectualilor şi a multor fete drăguţe, cover-girls sau studente. Pereţii erau tapetaţi cu lemn de culoare închisa, lemn la fel de bătrân ca şi proprietarii, iar băncile luceau din cauza milioanelor de folosiri.

Malko împinse uşa şi îşi căută un loc. Patroana se înclină amabil în faţa lui. Aici se salutau chiar şi necunoscuţii, acordându-se credit tuturor. Puteai rămâne întreaga zi în faţa unui ceai, fără să fii invitat a face o altă comandă.

Reuşi să se strecoare între doi bărboşi şi o fetişcană ce i-ar fi provocat un infarct până şi arhiepiscopului de Cantenbury. Când se aşează, tânăra îi aruncă o privire cu coada ochiului, fals indiferentă.

Comandă un schnaps, pentru a se încălzi şi pentru a-şi pune gândurile în ordine. Dar prezenţa fetei îl incita. Cu toate că nu era parfumată, trupul emana sănătate şi prospeţime. Nu avea mai mult de douăzeci de ani. Agentul sesiză privirea ei şi simţi că nu era indiferentă văzându-i ochii aurii. Ar fi vrut să o invite la Lindtmayer, restaurantul pescăresc de pe malul Dunării, uitând în acest fel de toate necazurile. Dacă fata ar fi cunoscut adevărata lui ocupaţie, probabil ar fi fugit ţipând…

Dintr-odată, se simţi deplasat în mijlocul acestor tineri care nu aveau probleme cu adevărat, fiind doar preocupaţi să-şi găsească partener pentru dragostea de-o seară. Se gândi la Marisa. Oare ce trebuia să facă cu ea? Nu putea să

o găzduiască la infinit.

Rămase cam o jumătate de oră privind intrarea şi ieşirea clienţilor. Lângă el, fata nici nu se mişcase. Poate că nu aştepta pe nimeni. Îşi înfrânse accesul de timiditate şi se jură că dacă până la ora 13 nimeni nu va veni să o caute, îi va vorbi. La ora 12:50, fata se ridică şi îşi luă geanta. În picioare, era mai scundă. Avea pieptul înalt, şoldurile cambrate şi talia subţire. Instinctiv, Malko se sculă şi lăsă pe masă o hârtie de 10 şilingi. Lângă el, unul dintre bărboşi râânji:

— *Schne Putzl!*

Malko şi fata aproape se ciocniră unul de altul la ieşire. Ea se întoarse şi îl privi drept în ochi. Agentul surâse şi spuse:

— Am fost un prost. Puteam conversa înăuntru.

Fata ridică din umeri şi îi răspunse într-o germană stricată:

— Aici, afară, e frig.

— Sunt cu maşina. Să mergem să mâncăm la „Czardas Furstin”.

— Ce este asta?

— Nu sunteţi din Viena?

— Nu. Din Stockholm, îi răspunse tânăra.

— Din Stockholm!

Ar fi crezut mai degrabă că venea din Bangkok sau din Hong-Kong.

— „Czardas Furstin” este un restaurant foarte bun, o lămuri. Dacă doriţi, mergem să vedem dacă am dreptate.

O luă de braţ şi o trase după el. Văzând imensul Jaguar, fata respiră adânc.

— Cred că sunteţi bogat…

Malko înconjură maşina şi îi deschise portiera. Ea se aşeză încrucişându-şi picioarele, ceva mai înalt decât o făcuse la cafenea. Din fericire, purta un colant…

Imediat ce termină manevrele demarării, puse încet o mână pe pulpa ei. Fata privea drept în faţă şi îşi îndreptă picioarele.

— Cum vă numiţi? o întrebă.

— Vivelka…

Restul numelui nu se putea pronunţa, neavând decât consoane. Brusc, Malko simţi o dorinţă brutală de a o avea pe această Vivelka... Îi ştia doar numele, dar o simţea în aceeaşi stare cu a lui.

*

* *

Ajunseră la intersecţia străzii Ring. Pentru a ajunge la Dunăre, trebuia să o ia la dreapta, pe podul Kaiser Friedrich. Prudent, aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Maşina neagră ce se afla în spate nu avu timp să se ascundă după o alta. La volan, recunoscu fruntea lui Janos Ferenczi, alături de care se afla aşezat un alt bărbat. O furie neagră îl cuprinse.

Instinctiv, mâna strânse pulpa fetei. Timid, ea îşi puse palma deasupra genunchiului lui Malko, luând gestul drept o invitaţie. Agentul coti la dreapta. Cealaltă maşină îl urmă. Faţa lui Ferenczi era perfect vizibilă prin parbriz.

— Unde mergem? întrebă Vivelka.

Fără a răspunde, Malko încetini şi opri lângă trotuar, în apropierea unei staţii de tramvai, unde aşteptau deja mai multe persoane.

— Nicăieri. Aici veţi coborî.

— De ce?

Fata era uimită. Prinţul suspină.

— Nu vă pot explica. Vă rog să coborâţi şi să aşteptaţi un tramvai. Rămâneţi lângă cei ce aşteaptă şi nu mă urmăriţi.

Ea nu înţelegea nimic. Întorcându-şi ciudata faţă asiatică, propuse:

— Nu mai mergem să mâncăm...

Tânăra avusese deja timp să înveţe obiceiurile vienezilor care aveau oroare să facă amor după ce se ghiftuiau.

Maşina lui Ferenczi se oprise în spatele Jaguar-ului. Niciunul din cei doi bărbaţi nu se mişcaseră. Malko se aplecă şi deschise portiera.

— Poate în altă zi, la Havelka.

O învălui cu o privire destinată a o face să priceapă că nu avea nici o vină pentru a merita acest afront, apoi îşi întoarse ochii. Nu avea nici un drept de a o pune în pericol, doar pentru plăcerea de a se culca cu ea.

— Fiţi atentă, repetă Malko. Rămâneţi pe refugiu şi luaţi tramvaiul, chiar dacă nu circulă în direcţia dumneavoastră. Dacă cineva se apropie prea mult, ţipaţi.

— Cine sunteţi? murmură fata.

Avea deja picioarele afară din maşină. Agentul nu va şti, poate, niciodată dacă o făcuse intenţionat, dar rochia se ridică deasupra feselor şi pentru o clipă nu mai avu nimic de ascuns.

Tânăra închise portiera fără a o trânti, iar el îi urmări silueta albă. Fata se întoarse şi schiţă un surâs, după care, resemnată, se îndreptă spre staţia de tramvai. Din fericire, nu fusese o mediteraneană care ar fi sfârşit prin ţipete şi lovituri.

Malko ezita. Dacă Ferenczi se arăta atât de vizibil, însemna că dorea un contact direct cu el. Asta mai însemna că nu îl găsise încă pe Grelsky. De ce să accepte contactul? Ungurul era periculos şi nu-i aducea nimic nou.

Demară brusc. Surprins, Ferenczi pierdu câteva secunde preţioase. Puţin mai departe, se afla un semafor aprins pe roşu. Malko trecu exact pe muchie de cuţit. Ferenczi sosi şi se decise să treacă. Poliţistul din intersecţie făcu un pas înainte şi se plasă în faţa maşinii. La Viena, nu te joci cu regulamentul rutier. Când ungurul reuşi să pornească, agentul era deja departe, rulând pe şoseaua Presbourg.

Janos Ferenczi se întoarse spre tovarăşul său şi îi spuse:

— Nu face nimic. Oricum, n-ar fi acceptat. Trebuie să aşteptăm întâlnirea şi să acţionăm după aceea.

Partenerul ridică privirea:

— Este cam periculos, tovarăşe colonel. Îşi va lua precauţii.

Ferenczi lovi volanul cu mâna.

— Obligatoriu îl vom găsi pe Grelsky şi-l vom face să vorbească pe acest imbecil. Asta este treaba dumneavoastră. După cum bine ştiţi, nu avem mult timp.

— L-am găsit deja, tovarăşe colonel, dar l-am pierdut, protestă uşor omul. Am găsit-o pe soţia lui.

— La ce-mi foloseşte grasa? Dacă îl prindem pe Stephan, ştiu cum să-l fac să vorbească.

Celălalt râse, înţelegând sensul vorbelor.

— Cu metodele clasice, ne va lua săptămâni. Dacă aş descoperi ceva în dosarul lui. Ştiu că este foarte bolnav şi că are nevoie în fiecare zi de un anumit medicament. Dacă nu-l are, suferinţele sunt cu mult mai mari decât cele pe care i le-am putea produce noi, monologă agasat Ferenczi.

— Înţeleg, tovarăşe colonel, îl perie avortonul, cu un surâs larg.

— Atunci, găsiţi-l! explodă un ordin ameninţător.

Maşina se opri în faţa unui imobil şi coborâră amândoi.

CAPITOLUL IX.

La castel, era o seară liniştită. Flăcările străluceau jucăuşe, reflectându-se pe lemnul de culoare închisă, dând naştere la umbre chinezeşti. Parcă era o imagine din calendarele vechi...

Malko şi Marisa stăteau tolăniţi în fotolii. Fiecare avea propriile lui gânduri: femeia era îngrozită că va fi suprimată cât de curând, iar agentul aştepta vizita lui Janos Ferenczi. Cât despre Elko Krisantem, acesta supraveghea intrarea de la o fereastră a primului etaj, cu o carabină Remington 44/45, sub braţ. Nu lipsea decât Serge Goldman, care zăcea îngheţat în balansoarul din grădină. El nu mai avea la ce să se gândească.

Pendula de la intrare bătu de nouă ori. David Wise lucrase rapid. Cu o oră înainte, Malko primise un mesaj din partea lui. Firma farmaceutică Parke Davis trimisese un avion special, împrumutat de Air Force, încărcat cu un container ce conţinea medicamentul cerut de Stephan Grelsky. Toate problemele de vamă fuseseră reglate în timp record. Alte trei laboratoare îşi dăduseră întregul stoc, pentru a se ajunge la cantitatea dorită. Produsul nu se fabrica decât în laborator. A doua zi, marfa ajungea la Viena.

Malko aştepta telefonul polonezului, în speranţa că

Ferenczi nu pusese încă mâna pe el. Imediat, simţi privirea femeii îndreptată asupra lui, atât de intens, încât înălţă capul.

— Mă veţi sugruma ca şi pe Toto?

— Nu spuneţi prostii.

Marisa ridică umerii, cu un gest de neputinţă.

— Dacă nu o veţi face dumneavoastră, va fi un altul, nu sunt nebună. N-aţi cunoscut-o pe Jada, stripteuza care a lucrat la cabaretul lui Jack Ruby, la Dallas? Era una dintre prietenele mele, care, după o încurcătură, s-a retras la New York. Îi era atât de frică, încât şi-a abandonat Cadillac-ul alb cu toate valizele înăuntru, în parcarea din Dallas. După trei luni, a fost găsită asfixiată în apartamentul său. S-a spus că terminase de gătit şi că nu închisese bine butonul aragazului. Din păcate, eu ştiu că avea oroare de a pune piciorul în bucătărie.

Malko nu răspunse, ştiind că Marisa avea dreptate. Exista un lucru implacabil în modul în care protagoniştii acestei poveşti dispăreau, unii după alţii. Se ridică, se aşeză pe braţul fotoliului şi îi puse mâna după umeri.

— V-am mai spus deja! Atâta timp cât vă aflaţi aici, nu riscaţi nimic. Vă dau cuvântul meu de onoare.

Femeia tremura şi se lipea de el. Purta o bluză de dantelă ajurată, care îi scotea la iveală un sutien negru, dar îi şi înălţa sânii grei şi rotunzi.

Telefonul sună şi Malko ridică receptorul. La aparat era chiar Stephan Grelsky.

— Deci? întrebă acesta.

— Medicamentul se află pe drum.

Polonezul scoase un soi de oftat trist. Vocea, deformată din cauza, legăturii telefonice, izbi urechile lui Malko.

— Cât valorează en-gros? 40, 50 de dolari? Puteam să vă cer un milion de dolari şi dumneavoastră mi i-aţi fi dat...

— Acum sunteţi în măsură de a vă ţine de cuvânt, în privinţa datoriei faţă de mine, nu-i aşa?

— NU mă hărţuiţi. Nu am spus decât un lucru. Probabil că mă veţi lichida după ce-mi voi respecta promisiunea, continuă Grelsky, indiferent. Asta, în cazul în care nenorocitul de Ferenczi nu mă găseşte înainte. Ar fi o grea

lovitură pentru dumneavoastră, nu-i aşa? Bine, bine... Veţi avea marfa. Mâine, la ora şase.

— Sper.

— Ştiţi unde se află Neuwaldegger, parcul sporturilor?

— Da.

— Vă aştept în dreptul intersecţiei ce duce spre Schloss Schwarzenbergh. Veniţi, bineînţeles, singur. De acord?

— De acord.

Polonezul închisese deja telefonul. Marisa îl privea cu nişte ochi plini de teamă.

— Nu va reveni niciodată. Nici măcar nu ştiu cât timp va mai trăi.

Femeia păru şi mai speriata. Nici acum nu îl întrebă nimic, în legătură cu bizarele evenimente. Politicos, agentul îi spuse:

— Duceţi-vă la culcare. Mai am de dat câteva telefoane.

Ascultătoare, Marisa plecă. Malko îl sună pe Kurt von Hasel şi aranjă cu el toate detaliile. Înainte de întâlnire, va trece pe la ambasadă pentru a lua medicamentele.

— Dacă ne întinde o capcană? sugeră Kurt.

— Nu cred. Este încolţit de vechii lui stăpâni. Oricum, nu vă arătaţi înainte de încheierea tranzacţiei.

— Bine, răspunse Kurt în silă. Pe mâine.

Malko închise telefonul. Von Hasel îi producea o ciudată impresie. Acest vienez, gen play-boy, ce se dădea drept decorator, nu îi inspira nici o încredere. Ar fi preferat să fie protejat de „gorilele sale” obişnuite, Chris Jones şi Milton Brabeck.

Pentru a-şi risipi senzaţia, încercă să-i telefoneze Alexandrei, dar telefonul rămase mut, cu toate că era sigur că femeia era acasă. Decepţionat şi supărat, se duse la culcare.

Marisa îl aştepta în pat, cu pătura trasă sub bărbie. Ea nu spuse nimic, dar îl înlănţui în momentul în care el se lungi pe pat.

Făcură dragoste, aproape cu tandreţe. Apoi, ea vorbi îndelung, precum făcea la începutul carierei de stripteuză, în New York Jersey, în cluburile de ultimă speţă, unde plăteai doar 20 de dolari pe noapte. Îi vorbi despre alte fete

care încercau să-şi facă o carieră, dar ajungeau pe stradă, din cauza unor impresari, mai mult sau mai puţin neserioşi… După ce-şi termină povestea vieţii, adormi pe umărul lui Malko, cu braţul întins peste pieptul său. Pielea fină, era marcată de pete roşiatice, emanând un uşor iz amărui.

Agentul încercă să se culce, dar somnul nu se lipea de gene. „Dacă ar fi fost mai urâţică, ar fi devenit mamă într-o familie liniştită, măritată cu un inginer din Atlantic City”, gândea în timp ce o studia pe biata tânără, prinsă într-o plasă ca a unui păianjen…

Când închise ochii şi adormi, era trei dimineaţa. După martiriul suferit din pricina Marisei ce dormea pe pieptul lui, începu să viseze la Alexandra şi la părul ei lung şi blond.

*

* *

Strada Neuwaldegger era alunecoasă, precum un patinoar. În plus, era în pantă. După două sute de metri, ajunse la ieşirea din Viena, la curba Dombach. De aici începea drumul spre Schwarzenbergh Schloss, ce se putea distinge datorită unui imens transformator. În faţa intersecţiilor, exista un loc fără vizibilitate.

Malko îl depăşi şi apucă pe drumul din faţă. Parcă apoi maşina, supraveghind astfel toate cele trei direcţii. Tramvaiele nu urcau până în acel punct, dar la fiecare zece minute, un autobuz plin sosea dinspre oraş. Lăsă motorul Jaguar-ului în funcţiune, pentru a păstra căldura. Afară erau -10°C.

Era deja ora şase şi un sfert, iar Grelsky nu apăruse. Un presentiment ciudat îl încerca. Maşinal, verifică pachetul care se găsea pe bancheta din spate. La un moment dat, observă o maşină ce se îndrepta spre terenul de sport şi ale cărei faruri albe coborau spre el. Era un Ford Taurus vechi, condus de un malac. Îşi privi din nou ceasul: 18:20. Probabil, lui Stephan Grelsky i se întâmplase ceva, această întâlnire fiind mult prea importantă pentru el, încât să nu se prezinte. Un autobuz depăşi Jaguar-ul, lăsând o dâră care murdări zăpada. Imediat, urmă o maşină ce se îndrepta spre Malko: era un Mercedes cenuşiu. Vehiculul mergea în

zig-zag, rulând foarte lent. În clipa în care se afla la circa cincizeci de metri, recunoscu dimensiunile polonezului.

Mercedesul frână foarte brusc, aşezându-se de-a curmezişul drumului. Agentul văzu, prin parbriz, faţa crispată a lui Grelsky. Bărbatul trase tare de volan şi parcă în spatele Jaguar-ului. Malko era atent ca nu cumva hipopotamul să fi fost urmărit. Dar, cu excepţia autobuzului, nu zări nimic.

Cu mâinile înfundate în buzunarele paltonului de caşmir albastru se îndreptă spre Mercedes. Stephan era prăbuşit în scaun, cu fruntea pe volan. Pentru prima dată, agentul remarcă şuviţele cărunte ce apăruseră prin părul negru. Când deschise portiera, polonezul îl privi. Ochii lui vii erau injectaţi de sânge, iar faţa avea culoarea cretei. Malko se aşeză pe scaunul de lângă el:

— Sunteţi rănit?

Omul se bâlbâi:

— Ferenczi! M-au găsit... Idioţii...

Se aplecă spre spate şi cu un gest furios îşi deschise pardesiul şi vesta: cămaşa era plină de sânge.

— Îmi este rău. Aveţi insulina?

— De ce au încercat să vă omoare? Nu este în interesul lor.

— A fost o eroare. Tâmpitului i-a fost teamă de Taky şi a tras.

— Unde este câinele?

— Aici, în spate. Nu puteam să-l las celor care m-au găzduit. Nu a murit încă, aşa că l-am luat cu mine. Este un prieten formidabil şi ţin mult la el.

Imediat, vocea slăbi în intensitate, iar fruntea i se acoperi de sudoare. Deschise larg gura, ca şi cum ar fi căutat aer. Îi făcu un semn lui Malko. Acesta deschise repede fereastra. Se vedea că polonezul era pe moarte. După o lungă tăcere, Grelsky spuse:

— Vreau să mor...

— În nici un caz. O astfel de rană se poate îngriji.

Omul refuză, regăsindu-şi ironia muşcătoare.

— Şi ce dacă mor acum? În primul rând, n-aş mai avea nevoie de insulină... Dar dacă mi-aş schimba părerea?

Fără a lăsa timp pentru răspuns, continuă:

— E greu să faci să cânte un tip ce se află pe moarte… El face „gloup” şi o pată de sânge îi apare pe cravată. Aveţi insulina?

Agentul se îndreptă spre Jaguar şi se întoarse cu o cutie de carton sigilată cu ceară, punând-o pe podeaua maşinii. Polonezul nici nu încercă măcar să o deschidă. Cu ochii înceţoşaţi, căuta să-şi recapete suflul.

— Acum e prea târziu, murmură el.

Malko nici nu mai ştia ce să îi spună. Cu mare greutate, Grelsky îşi scoase portofelul şi îl puse pe genunchi. Degetele groase, pline de sânge, scoaseră ceva ce semăna cu o bancnotă maro, împăturită. Agentul recunoscu jumătatea unei bancnote ceheşti de 10 coroane.

— Luaţi-o. Când îi veţi înmâna, veţi primi servieta cu documente. Persoana căreia i-am dat-o, deţine cealaltă jumătate.

Vocea îi era aproape imperceptibilă.

— Cine este?

— Daţi-mi ceva… să vă scriu…

— Îi întinse stiloul şi carneţelul său. Concentrat, Grelsky scria, oprindu-se la fiecare cuvânt, întinzând apoi hârtia lui Malko. După ce citi, agentul tresări:

— Ce? La Bratislava?

Stephan Grelsky afişă un surâs ironic.

— *Korrekt, menin lieber Kamerad*. Trebuia să le pun la adăpost. Dacă Ferenczi ar şti, ar crăpa. Era singurul loc în care aveam o prietenă de nădejde. Ştiţi că se poate ajunge foarte uşor la Bratislava, ca turist. Să sperăm că nu vă vor recunoaşte. Cine ar bănui că un agent CIA s-ar pierde în Cehoslovacia? Dacă treceţi de Praga, veţi merge să-i salutaţi şi pe amicii noştri chinezi.

— Dar cum le-aţi trecut dincolo?

— Într-o cutie cu alimente pentru bebeluşi. Este singurul lucru pe care vama nu îl cercetează. În plus, sărmanii nou-născuţi au mare nevoie de aşa ceva.

Efortul de a vorbi îl epuizase. Se aplecă peste volan, declanşând accidental claxonul. Tresări. Pungi mari şi cenuşii îi apăruseră sub ochii. Oricine, mai puţin robust, ar fi

fost deja mort.

— Dacă acest avorton m-a găsit, nici ceilalţi nu vor întârzia. Acum, trebuie să ne despărţim. Nu vă doresc drum bun, *nicht waht?*

Agentul nu înţelese ironia. Avea deja mâna pe portieră când Grelsky adăugă:

— Înainte de a pleca, ajutaţi-mă! Nu vreau să mă întorc în oraş cu corpul acestui nemernic.

Malko aruncă o privire în spate. O formă umană, cu un pardesiu în carouri, era înghesuită pe podea, cu faţa în jos. Pe banchetă, Taky, câinele lup, nu mişca. Avea gura deschisă şi ochii închişi. Stephan Grelsky coborî cu greutate şi deschise portiera. Cu greu trase jumătate din corpul necunoscutului.

— Ajutaţi-mă, spuse el, suflând din greu.

Malko înconjură maşina, dezgustat. Îl luă pe necunoscut de umeri şi îl întoarse. Pe faţa lui era sânge, provenit de la o rană de sub bărbie, iar trupul era încă moale.

— Vă prezint pe tovarăşul Navotny, zis şi „ploşniţa neagră”.

Stephan trase violent de pardesiul mortului. Ţesătura se deşiră până la buzunare şi un mic obiect metalic căzu, alunecând sub maşină. Malko îl ridică cu vârful degetelor. După ce îl duse la ureche, auzi un sunet asemănător unei muşte care s-ar fi aflat în interior. Era un post de radio în miniatură, emiţător-receptor:

— Uitaţi, ce avea la el...

Grelsky se întoarse şi luă aparatul între degetele enorme, după care începu să înjure în poloneză şi în germană. Trântind emiţătorul de pământ, îl călcă în picioare şi îi aruncă resturile sub maşină. Ochii injectaţi erau plini de o ură animalică. Gura se strâmbă într-un rictus:

— Iată cea de-a doua surpriză. Ne ascultau sau nu? Agentul nu răspunse. Privea doar spre cadavrul întins pe jos.

Aparţinea unui om scund şi slab. Polonezul îi dădu un picior. Răsuflând din ce în ce mai greu, se urcă în Mercedes, iar Malko se apropie de geam.

— Unde vă duceţi?

— Să mor liniştit, într-un colţ de lume. Simt cum mi se scurge sângele din mine. Fiţi atent la Bratislava. Ferenczi este foarte puternic şi doreşte documentele, cu orice preţ.

— Poate că Ferenczi nu ne-a ascultat, spuse Malko.

— Nu poate fi decât Ferenczi!

Porni motorul şi trecu în marşarier. Maşina săltă deasupra picioarelor mortului. Grelsky conducea aproape inconştient, neuitându-se deloc spre Malko.

*

* *

Mercedes-ul coti la dreapta, luând-o spre oraş şi dispăru după prima curbă. Instantaneu, din spate ţâşni o micuţă maşină neagră, ce avea farurile stinse.

În momentul în care micul Austin 1100 trecu prin faţa lui Malko, acesta semnală cu farurile, după un cod prestabilit. În maşină se aflau patru bărbaţi. Văzând maşina neagră, agentul se gândi la un dric în miniatură. De fapt, ştia că era condusă de oamenii lui Kurt, care nu-şi pierdeau vremea degeaba. Cu siguranţă însă, Stephan Grelsky nu constituia „afacerea” secolului.

Jaguar-ul demară. Agentul mai avea o datorie de îndeplinit: urma să ia parte la o ceremonie religioasă. Asta, numai din cauza lui Goldman.

După trei minute, ajunse din urmă celelalte două maşini. Polonezul rula cu viteză mică, îndreptându-se spre centrul oraşului. Circulaţia devenise intensă, iar Mercedes-ul se frecase deja de mai multe maşini. Malko era din ce în ce mai aproape. La intersecţia cu Hernalser, semaforul arăta culoarea roşie.

Ca şi cum nu ar fi văzut nimic, Stephan trecu. Imediat, se auziră zgomotele claxoanelor şi ale frânelor. Un camion încărcat cu lapte evitase la timp Mercedes-ul. În toată aglomeraţia, se putea strecura şi micuţul Austin. Malko trecu într-a treia şi traversă primul, în clipa în care semaforul arăta „verde”, ajungându-l din urmă pe Grelsky. Îl văzu căzut peste volan, luând-o spre Alsenstrasse. Se apropia de intersecţia cu Schottenring, una dintre cele mai aglomerate artere din Viena. Precum un uliu, Austinul îl urma la o oarecare distanţă: Mercedesul trecu prin

intersecţie, ca un bolid. Vatmanul tramvaiului frână cu disperarea unui nebun. Călătorii începuseră deja că urle. Cele două tone ale Mercedes-ului percutaseră prima uşă, cea din dreapta tramvaiului. Într-un zgomot înspăimântător de metal strivit, acesta se răsturnă cu pasagerii blocaţi înăuntru. Mercedesul se rostogoli, rămânând apoi imobilizat pe-o parte.

Malko opri Jaguar-ul pe una din aleile învecinate şi alergă spre locul accidentului. Doi poliţişti răsăriţi ca din pământ, începuseră deja să-şi facă datoria. Când se apropie mai mult, unul dintre ofiţeri era aplecat deasupra maşinii răsturnate. Mâna lui Stephan Grelsky atârna printr-o portieră. Faţa îi era sprijinită de volan, iar el nu mai dădea nici un semn de viaţă. Cadavrul câinelui se afla în jurul gâtului stăpânului, ca un guler de blană sumbru…

Un poliţist îl interogă pe agent:

— Îl cunoşteaţi?

— Nu.

— Este mort. Cred că a suferit un stop cardiac.

Malko ieşi din mulţimea care începea să se adune, curioasă. Din tramvai se auzeau gemetele răniţilor. Sirena unei ambulanţe anunţa că vin ajutoare. Girofarurile maşinilor de poliţie luminau sinistru locul accidentului.

Austinul oprise şi el. Niciunul dintre ocupanţi nu coborâse.

Stephan Grelsky avusese un drum ce luase o turnură proastă. Malko se sui în Jaguar şi demară. Nu era superstiţios, dar un lucru îl uimise: tot ceea ce se întâmplase, semăna al dracului cu o concesiune la cimitir: Goldman, Grete Grelsky şi acum soţul ei. În mod normal, el ar fi fost următorul de pe listă, mai ales în încântătoarea perspectivă a deplasării la Bratislava…

Şi încă nu ştia totul! Chiar dacă Ferenczi nu ascultase cu ajutorul emiţătorului miniatural, misiunea rămânea, în continuare, periculoasă. Dacă ascultase conversaţia, expediţia ar fi fost una pentru care primeşti o decoraţie.

Cu titlu postum…

CAPITOLUL X.

Micul post de frontieră respira o tristeţe cumplită, semănând mai mult cu o gară abandonată. Sărăcăcios şi murdar, avea pereţii plini cu igrasie. Multe dintre ferestre erau sparte, în locul lor fiind puse cartoane. Dar peste tot se aflau reclame despre Cehoslovacia, paradisul turismului popular.

Doi miliţieni în uniformă albastră îi făcură semn lui Malko să tragă pe dreapta, la marginea drumului. În faţa lui, se găsea o imensă Tatra neagră, aparţinând corpului diplomatic ceh. Din ea coborâse un bărbat înalt şi distins, în jur de cincizeci de ani. Discuta cu miliţianul, arătându-i paşaportul diplomatic.

Vameşul în, uniformă ridică privirea şi arătă spre portbagajul maşinii. Vizibil enervat, omul îi deschise şi scoase o valiză din piele galbenă, pe care o duse el însuşi în interiorul postului de control. Miliţianul blond se apropie apoi de Malko şi coborî glasul:

— Austriac?

— Da.

— Portbagajul este încuiat cu cheia?

Agentul opri motorul şi coborî. Miliţianul aruncă o privire neîncrezătoare în maşina goală.

— Nu aveţi bagaje?

— Merg la Bratislava doar pentru o zi, explică Malko.

Celălalt ridică din umeri, deloc convins. Ca mai toate ţările comuniste, Cehoslovacia era atinsă de „spionită acută”.

— Nu aveţi nici măcar un aparat foto?

— Nu.

Miliţianul privi suspicios spre paltonul luxos şi încălţările impecabile ale occidentalului. I se părea un tip suspect.

— Duceţi-vă să vi se pună viza pe paşaport, spuse el, cu regret. Malko nu aşteptă să i se spună de două ori.

Lăsându-l pe vameş la punctul de frontieră, parlamentând cu autorităţile, se îndreptă spre biroul cu vize.

*

* *

Erau în jur de -15°C. Strada era pustie pe ambele sensuri, cu excepţia unei Skode antice, care aparţinea, probabil, vreunui miliţian, posesor al unei averi de miliarde de coroane!

La cinci sute de metri depărtare de Cehoslovacia, şoseaua avea de-o parte şi de alta câte o pădure. Acestea se terminau cu grilaje de fier duble, care se repetau la intervale regulate, păzite ziua şi noapte de jandarmi înarmaţi, postaţi de-a lungul întregii frontiere. Simţea să inima îi era strânsă cu o menghină. În afara riscului de a fi fost ascultat de către oamenii lui Ferenczi, mai exista şi posibilitatea unei răzbunări diabolice a lui Stephan Grelsky.

Oricum, pentru un agent „negru” al CIA, nu prea era indicată plimbarea în spatele grilajelor de fier. În cazul unei lovituri dure, ambasadorul nu va face efortul de a-l recupera. Un spion nu prezintă pentru nimeni o importanţă majoră.

Îşi aduse aminte că până la plecarea spre Cehoslovacia, nu fusese căutat la castel. Pentru mai multă siguranţă, Krisantem rămăsese de-a lungul drumului, timp de un sfert de oră. Nimeni nu ştia că va trece frontiera, nici măcar von Hasel. Paşaportul, furnizat de William Coby, era ireproşabil, CIA fiind maestră în fabricarea unor asemenea documente. Acum se numea herr Gustav Altkirch şi era arhitect vienez.

Malko împinse uşa postului de vamă. La stânga, o vitrină prăfuită expunea câteva mostre de artizanat cehoslovac: vaze de cristal, păpuşi şi o rochie din lână multicoloră. Totul era deprimant.

Interiorul era încă şi mai sinistru faţă de ce era afară. În faţa lui, un miliţian gras şi nebărbierit, fără caschetă, cu o stea metalică pe epolet, moţăia în spatele unui ghişeu. Îi luă paşaportul şi îi indică, într-o germană stricată:

— La vamă.

De-a lungul încăperii se găsea o bandă pe care treceau valizele pentru examinare. În spate, în dreapta, exista un

bar. În stângă, într-o nişă, era biroul de schimb valutar. O pancartă în patru limbi explica turiştilor că era interzis să schimbi mai puţin de 100 de coroane de persoană. În Cehoslovacia, doar magazinele de stat acceptau monedă străină.

Cu toate că nu avea nici o valiză, Malko se apropie de banda rulantă. Vameşul era o femeie. O tipă în vârstă, burtoasă, îmbrăcată într-o fustă şi bluză gri, cu părul tras deasupra frunţii roşcovane. Chiar în acel moment se pregătea să răscolească valiza diplomatului, ajuns din întâmplare în faţa lui. Instantaneu, elegantul domn roşi precum un bujor: sub o trusă de toaletă, femeia descoperise ultimul număr din Play-Boy! Oripilată, privea coperta pe care se afla o încântătoare creatură. După ce o răsfoi rapid, tremurând de dezgust, desfăşură accidental „inima" revistei, unde se afla un nud de 30 de centimetri lungime! În culori!

Aparent, în această ţară, imunitatea diplomatică nu însemna mare lucru…

Indignată, vameşa avea senzaţia că nu mai poate respira. Malko avu pentru moment impresia că se şi aud deja împuşcăturile trase de plutonul de execuţie.

În Cehoslovacia, nu se glumea cu deviaţionismul.

Diplomatul aproape că-şi pierduse prestanţa. Îmbujorat, bâlbâi o explicaţie. Femeia ezită un moment, apoi aruncă violent revista pe jos şi închise valiza cu un gest sec. Crucea pe care o trasă cu o cretă roşie era mai mult un stigmat de infamie, decât o iertare a păcatelor… Ruşinat, omul ieşi cu umerii aplecaţi. Miliţienii şi vameşa îl urmăriră cu o privire încărcată de ameninţări: ce alte miasme mai adusese oare din Occident? Malko îi adresă nefericitului un surâs, dar răul se produsese deja…

Ce să-i faci?! Dacă magazinele din Est, din punctul de vedere al distracţiei, nu s-ar situa între cartea de telefon şi raportul Curţii de Conturi, poate că s-ar mai ierta câte o tentaţie, două…

Pentru un străin cum era Malko, burtoasa îşi regăsi zâmbetul. Neavând bagaje, nu avea nici probleme. Schimbă 200 de coroane, la ghişeul valutar, în spatele căruia se afla

o fată zâmbitoare şi îşi recuperă paşaportul. La ieşire, văzu revista rămasă aruncată pe jos, ca un obiect plin cu microbi. Se întreba care dintre miliţieni o va lua primul. O astfel de revistă, valora aici o avere.

*

* *

Drumul rămăsese pustiu, iar Tatra dispăruse. Malko urcă în Opel-ul închiriat, mai puţin atrăgător decât Jaguar-ul. De la Greclav, oraşul de frontieră, până la Bratislava, erau circa 12 kilometri. Pe şosea nu întâlni decât două camioane rablagite şi o Skoda. Zăpada acoperea tot pământul. La graniţă, i se dăduse un plan al oraşului. Chiar avea nevoie de aşa ceva, deoarece nu mai pusese piciorul în aceste locuri de la vârsta de trei ani!

După ce depăşi un lac îngheţat, se trezi pe un imens pod metalic ce trecea peste Dunăre. La cealaltă extremitate, opri la semafor. Era chiar la intrarea în oraş. După o mică ezitare, coti la dreapta, pe cheiul Marta Novicova şi apoi opri. În acest oraş binecuvântat, nu aveai nici o problemă pentru a-ţi parca maşina, din simplul motiv că nici nu existau maşini.

Imediat ce puse piciorul pe pământ, înţelese de ce majoritatea trecătorilor purtau cizme: solul era numai noroi cu gheaţă, fapt ce putea uşor să te murdărească până sub gulerul hainei. Merse pe jos şi intră pe strada principală din Bratislava, Dostojevskeho.

Ce departe era luxul Vienei! Faţadele caselor erau cenuşii spre negru, rarele automobile care treceau scârţâiau din toate încheieturile şi văzu mulţi, mulţi biciclişti urmaţi de nişte roţi înalte, stranii, dar solide.

Era ora prânzului şi o mare de oameni se înghesuia pe trotuare. Bărbaţii purtau încă pardesie lungi până la glezne, iar femeile nu aveau nici un stil. Cu toţii dispăreau sub pălării mari de fetru, de parcă ar fi fost nişte ciuperci. Malko se uita în van după o vitrină atrăgătoare. Totul era trist, inclusiv feţele trecătorilor. Nu văzu nici o femeie frumoasă sau măcar interesantă. Toate expresiile erau plate şi triste.

Se opri în faţa vitrinei unui librar pentru a-şi consulta planul. Femeia la care se ducea, locuia în oraşul vechi, pe

strada Heydukova. Reperă strada pe planul oraşului şi aruncă un ochi spre librărie. Acolo se făcea o adevărată propagandă în favoarea analfabetismului. Dintre lucrările expuse, cea mai ciudată era „Evoluţia socialismului în Somalia”.

Din fericire, magazinele erau naţionalizate, altfel librarul ar fi murit de foame.

Malko nu se putea duce la întâlnirea stabilită decât la ora 14, deoarece acestea fuseseră instrucţiunile date de Grelsky. Pentru a-şi omorî timpul, se gândi să intre într-un restaurant. După o jumătate de oră, parcursese cea mai mare parte a oraşului, fără a găsi altceva decât nişte cantine ale căror mirosuri fetide te îngreţoşau, interzicându-ţi până şi intrarea! Asta pentru a crede că socialismul poate înlocui apetitul.

La capătul puterilor, intră la Sindicatul de Iniţiativă. Angajatul de la oficiu se oferi, politicos, să îl conducă prin oraş. Pierdură un tramvai, care, îl stropi până la genunchi. Tramvaiele din Viena erau Rolls-uri în comparaţie cu cele din Bratislava. De altfel, vatmanii le conduceau cu o grijă infinită, ca şi cum le-ar fi fost teamă că s-ar fi putut dezmembra fără preaviz.

În fine, ajunseră... Restaurantul era ascuns în spatele unei arcade. Împingând uşa, Malko descoperi o altă lume. Decorarea era modernă şi agreabilă, puţin aducând cu stilul scandinav. Existau banchete pe care se aflau grupuri de tineri, fete şi băieţi. Aceştia nu aveau privirile stinse, ca restul oamenilor pe care-i zărise pe stradă. Unele dintre fete erau frumos coafate, machiate, altele chiar atrăgătoare. Băieţii aveau părul lung. În mod sigur, era un reper al „viperelor” lubrice cripto-imperialiste.

Majoritatea celor din local îl privi cu multă curiozitate. Hainele îi desemnau în mod evident ca pe un occidental, ca şi cum ar fi avut înscris acest lucru pe guler. La vestiar, găsi unicul compromis făcut regimului: pe tipul ce îi luă paltonul şi care avea un aspect masiv, de poliţist în civil.

Lui Malko i se făcu teamă: nu reuşise să-şi ia cu el nici o armă, deoarece ar fi fost mult prea periculos. În cazul unui incident, singurul ajutor era un radio emiţător-receptor în

miniatură, lipit direct pe pielea spatelui, între omoplaţi. Pentru orice eventualitate, Krisantem, care se afla în apropierea frontierei, deţinea cealaltă jumătate a aparatului. Interesul lui era să plece cât mai repede. Dacă ar fi fost arestat, cehii l-ar fi demascat uşor, rămânându-i şanse minime de a-şi revedea castelul.

Se îndreptă spre bar. Fata care servea, cu un piept impunător ieşind din rochia mulată din şaten negru, veni şi-i aduse meniul. Lista era scrisă în cehă, în afara unui singur fel de mâncare: supă din măduvă de vacă, preparat indicat în germană. Malko luă o porţie de supă, împreună cu „Knedliky”, ignorând total ce ar fi putut însemna, de fapt, acest al doilea fel de mâncare. Încrederea i se baza doar pe mimica fetei.

Până când chelneriţa se întoarse cu cele comandate, studie din nou interiorul restaurantului. Feţele de masă şi şerveţelele creponate păreau a face parte dintr-un decor mai mult luxos, încăperea era primitoare şi caldă, iar serviciul era prompt. După foarte puţin timp, farfuria cu supă stătea în faţa lui, împreună cu o sticlă de vin roşu. Îl gustă şi constată că era, de fapt, o poşircă foarte tare. Supa nu avea nici un gust, dar, din fericire, în ea se aflau şi câteva crutoane.

Într-un colţ, stând în picioare, fata îl privea cu interes, pentru ca bărbatul nu avea nici aer de turist, dar nici de om de afaceri. În plus, nu prea avea ocazia de a servi astfel de persoane venite la Bratislava, în plină iarnă.

Sosi şi „Knedliky”. S-ar fi putut spune că erau nuci învelite într-un sos de ciocolată. Gustă una: nu era rea. Dar ce te faci cu gustul de peşte? Mâncă jumătate, împreună cu un pireu de cartofi care data de la sfârşitul războiului. La sfârşitul „festinului” îşi căută ţigările, dar constată că le uitase în maşină. Contra a şase coroane, i se aduse un pachet albastru de „Jezerka”, ţigaretele de lux ale regimului. Gustul lor nu putea fi definit. După câteva fumuri, filtrul luase o culoare maro şi se detaşă definitiv. Acest gen de ţigări provocau, probabil, nu numai cancer, ci şi lepră, împreună cu alte boli contagioase…

Îşi privi ceasul: era 13:30. Îi făcu semn picoliţei şi îi plăti

patruzeci şi cinci de coroane, adică nici măcar un dolar. Şi când te gândeşti că acesta era unul dintre puţinele restaurante de lux... Malko îşi luă pardesiul de la garderobă şi ieşi. Timpul nu se ameliorase. Privi cu nostalgie faţadele cenuşii şi austere ale imobilelor, precum şi mulţimea tristă.

Când era foarte mic, venise la Bratislava, care pe atunci se numea Presbourg. Era un oraş vesel şi viu, renumit pentru sărbătorile sale de pe malul Dunării. Era o mică Vienă. Acum...

*

* *

Piaţa 29 August era ocupată de un târg. Pierdute din vedere, se etalau coşuleţe cu mere. Puteai crede că cehii reuşiseră să producă şi carne din mere, să facă omletă cu mere şi probabil, chiar şi cafea, dacă se lua după gustul celei pe care o băuse în local.

În faţa unei băcănii care anunţa sosirea unui transport de banane, se formase o coadă de circa treizeci de persoane, ce aşteptau, resemnate. Mai mult pentru a-şi da seama dacă nu e urmărit, intră într-un gen de Department Store cu şase etaje, unde întâlni multă lume şi lucruri ce păreau de proastă calitate. Remarcă, aproape cu stupefacţie, nişte maşini de spălat antediluviene, care se vindeau la preţul greutăţii lor în aur. Când părăsi raionul, luând ascensorul, „ei” îl reperaseră.

Doi bărbaţi, în haine de piele maro, cu pălăriile bine trase deasupra ochilor, urcaseră, probabil, pe scări. Malko zări privirea unuia, care întoarse rapid capul. Inima îi bătea cu putere: aceşti poliţişti îl căutau chiar pe el?

Împingând oamenii, agentul ieşi din lift la etajul întâi şi o luă rapid spre ieşire. Practic, cei doi nu avuseseră suficient timp pentru a coborî cele şase etaje. Cu pas alergător, trecuse piaţă şi ajunse în strada Polna, stradă fără trotuare şi fără maşini, ce ducea spre oraşul vechi. Trecu pe sub o arcadă din piatră şi ajunse în dreptul unei străzi în pantă. Avea planul oraşului întipărit în minte, iar locul pe care îl căuta nu se afla prea departe. Uitându-se în spate, nu observă pe nimeni.

În câteva minute, se afla în faţa unui magazin cu

porţelanuri, de pe strada Heydukova, numărul 16. Aici se opri şi intră într-un hol. După indicaţiile polonezului, urma să urce la etajul al doilea, ceea ce şi făcu, într-un întuneric complet. Pe palierul etajului nu era decât o singură uşă, în faţa căreia se opri şi ascultă. Din interior, răzbătea încet sunetul unei muzici. Bătu de două ori, apoi o dată şi iar de două ori, după care aşteptă. În acest timp, se gândea la cei doi bărbaţi cu haine de piele. În această meserie, nu există coincidenţe. Cei ce au crezut în aşa ceva, erau deja morţi…

Uşa se deschise doar zece centimetri.

— Ce doriţi? întrebă în cehă o voce de femeie.

— Vin din partea lui Stephan, se auzi un răspuns în germană.

Uşa se deschise ceva mai larg, iar agentul fu tras înăuntru de o mână osoasă. Dintr-o dată, se trezi în faţa unei femei de cincizeci de ani, violent fardată, foarte slabă şi cu părul ascuns sub un voal. Machiajul desena o gură imensă, iar părul avea meşe cărunte. Probabil că în tinereţe fusese foarte frumoasă. Ochii mari, căprui, priveau cu neîncredere spre musafir.

— Cine sunteţi dumneavoastră? îl întrebă într-o germană stâlcită.

Fără a-i răspunde, Malko scoase jumătatea de bancnotă de 10 coroane. Femeia o luă, se răsuci pe călcâie şi dispăru în camera vecină, închizând uşa după ea. Acolo avu loc o mică dezbatere pe ton scăzut. După cinci minute, apăru un blond. Ochii mari, privirea deschisă şi chipul primitor, îi plăcură prinţului, tânărul devenindu-i imediat simpatic.

— El este Mişka, nepotul meu, spuse femeia pe un ton ceva mai dulce.

— Sunteţi binevenit, vorbi blondul în germană. Scuzaţi-ne pentru primirea neprietenoasă, dar am trecut prin multe… întâi nemţii, acum comuniştii. Sper ca într-o zi să veniţi să ne eliberaţi, termină tânărul plin de speranţă, dar un pic emoţionat de prezenţa străinului.

— Care „noi”?

— Voi! Cei de dincolo!

Nepotul vorbea bine germana, iar Malko era impresionat de entuziasmul vârstei, numai că timpul îl presa.

— Cunoaşteţi scopul vizitei mele?

— Bineînţeles, răspunse femeia.

Tânărul se îndreptă spre cealaltă cameră şi reveni cu mapa neagră port-documente. Încuietoarea părea intactă, dar banda roşie de plastic-adeziv dispăruse. Mătuşa lui Mişka se uita spre obiect cu îngrijorare, îşi împreună mâinile în semn de rugăciune şi spuse:

— Acum, vă rog să plecaţi cât mai repede. Mi-e teamă…

Malko nu mai avu timp de nimic, deoarece Mişka îl şi trăgea de mână.

— Spuneţi-mi, domnule, mergeţi des la cinematograf?

Tonul său aproape că-l implora.

— Din când în când. De ce?

— Iubesc cinematograful, în special pe cel adevărat. La universitate, mai cumpăr câteodată reviste străine de pe piaţa „neagră”. Dar sunt atât de scumpe, încât ajung până la 40 de coroane.

— De ce nu evadaţi în Vest? Nu cred că este imposibil.

— Voi pleca, dar numai după ce-mi voi termina studiile, îi explică tânărul.

Malko rămase surprins de tonul băiatului, ce contrasta puternic cu faţa lui aproape adolescentină. Tocmai se pregătea să-i răspundă, când auzi paşi pe scară. Mişka deveni brusc alb ca varul şi-i puse un deget pe buze. Paşii se apropiau şi se opriră. Prima bătaie în uşă pocni asurzitor. Inima lui Malko bătea ca la galop, făcându-se cât un purice. Acum era sigur că Ferenczi ascultase convorbirea cu Grelsky.

Toţi trei rămaseră imobili, în mijlocul încăperii, ţinându-şi răsuflarea. Femeia luase expresia tragică a unei statui din Greci antică.

O nouă lovitură, mai puternică decât prima se auzi, însoţită de o voce aspră:

— Deschideţi! Poliţia!

Mişka strânse pumnii şi tot corpul îi fu cuprins de un tremur nervos. Malko se afla şi el în mare încurcătură: era singur, neînarmat şi într-o ţară ostilă. Se gândea că ar trebui să distrugă documentele. Asta în primul rând…

Mişka îl trase imediat de mână; îşi recăpătase calmul.

Uşor, mergând în vârful picioarelor, trecură în camera alăturată. Mătuşa se aşezase pe un scaun, privind spre agent cu o infinită tristeţe. Acesta nu se putu abţine să n-o întrebe:

— Din ce motiv aţi acceptat să ascundeţi cutia? Ştiaţi cât de periculoase sunt?

Ea ridică mâna stângă şi îi arătă un număr din şase cifre, tatuat pe braţ.

— Stephan mi-a salvat viaţa, cu mult timp în urmă. Era la Vilna, în Polonia, unde fusesem amândoi deportaţi.

Malko se întoarse spre Mişka:

— Mai există o altă ieşire?

Fără a vorbi, tânărul deschise fereastra. La zece metri dedesubt, se afla un râu îngheţat ce şerpuia de-a lungul oraşului.

— Putem coborî pe-aici. Am o coardă.

— Noi?

— Voi merge cu dumneavoastră, altfel sunteţi pierdut şi nu veţi putea trece niciodată frontiera.

Fără a-i lăsa timp de reacţie, băietanul dispăru. După două minute, reveni cu o coardă făcută colac. Îşi pusese o geacă din piele şi cizme. Fixând rapid coarda de marginea ferestrei, se aruncă în gol. O serie nouă de bătăi violente zdruncinară uşa de la intrare. O voce de bărbat spunea ceva de neînţeles, urlând.

— Repede, spuse nepotul. Vor intra în câteva secunde.

Deschizându-şi geaca din piele, scoase la iveală crosa unui pistolet, pe care i-l arătă cu mândrie. Malko recunoscu un model vechi al unui Colt 45, de tip militar.

— L-am găsit mai demult, într-o pădure. E plin cu cartuşe.

— Mişka, dragul meu...

Femeia suspinase, cu lacrimi mari ce-i împânzeau ochii. Rămasă imobilă pe scaun, se uita fix la scena din faţa ei. Pe chip i se putea citi disperarea.

— Ce se va întâmpla cu ea? întrebă Malko.

— O vor interoga şi apoi o vor elibera. Ştie bine să se descurce. A fost arestată de multe ori...

— De ce nu rămâi aici?

Mişka îl împinse spre fereastră, în timp ce-i explica:

— Dacă mă prind, mă vor tortura. În plus, aveţi nevoie de mine ca să găsiţi drumul spre frontieră. Şi eu am nevoie de dumneavoastră, pentru că vreau prea mult să ajung dincolo, să citesc, să gândesc, să fiu liber…

Băiatul avea lacrimi în ochi. Agentul încălecă fereastra şi începu să alunece de-a lungul corzii, ţinând mapa cu documente între dinţi. Picioarele se frecau de perete şi se aştepta, în orice moment, să primească un glonţ în spate. Cu toate astea, amândoi ajunseră cu bine pe râul îngheţat.

— Urmaţi-mă.

Tânărul începu să alerge de-a lungul râului. La circa douăzeci de metri se afla un tunel. O împuşcătură se auzi brusc deasupra lor. La câteva secunde, se auzi şi vocea unui bărbat ce urla:

— Opriţi-vă!

Glasul îi era cunoscut lui Malko. Înainte de a intra în întunericul tunelului, avu timp să-şi întoarcă privirea şi să-l recunoască pe Ferenczi.

— Daţi-mi mâna, spuse Mişka. Repede! Tunelul are ceva mai încolo o pantă la care nu putem ajunge înainte de lăsarea nopţii. Un prieten care are o maşină va veni şi ne va scoate din oraş.

*

* *

Alergară împreună, cu toate că solul era plin cu hârtoape. După nici cinci metri, văzură lumină şi nişte scări tăiate în rocă. Scările le permiteau să ajungă la nivelul străzii. Cei foi fugari pătrunseră pe o străduţă pustie. După ce dădură colţul, văzură o măcelărie. Mişka îl trase spre magazin.

— Aşteptaţi-mă. Plec să-mi caut prietenul. Dacă nu se află aici, ne vom ascunde până deseară, în magazin.

Malko rămase ascuns, în aşteptarea tânărului, supraveghind străduţa şi şoseaua. Ferenczi cunoştea motivul pentru care se afla în zonă. Ce bine ar fi prins acum Opel-ul închiriat… Cu toate că trecuse prin oraş ca „arhitect”, nici nu se punea problema de a-şi recupera maşina. În plus, frontiera era la douăzeci de kilometri. Avea un singur avantaj faţă de cei care îl căutau: aceştia ignorau faptul că era ajutat de un ceh.

Gândurile negre fuseră întrerupte de un zgomot. Poarta cea mare de lângă măcelărie se deschise. O tricicletă cu motor, condusă de un măcelar tânăr, rotofei, cu părul grizonat şi cu un nas caraghios, ieşi cu viteza melcului. Noul partener de drum îi făcu semn să urce în spate.

Agentul îndepărtă o semiprelată şi se strecură în interior. Mirosul fad al cărnii îl scârbea, dar nu era momentul potrivit pentru un nas sensibil. Când porniră, fu aruncat spre Mişka. Acesta stătea, la rândul lui, înghesuit în spate. Amândoi erau complet ascunşi de un maldăr de carne.

— Mergem spre graniţă, şopti nepotul. Ne va lăsa cât mai departe de acest loc, după care va trebui să ne descurcăm…

Mirosul cărnii era greu de suportat. Ar fi preferat de o mie de ori să fie răcit. Dar şi mai mult şi-ar fi dorit ca cele două „gorile” ale lui, Chris şi Milton să-i fie alături.

Triciclul urca, cobora, oprea şi o lua din nou la drum cu viteza maximă de care era în stare.

— Ieşim din oraş prin şoseaua Praszka, spuse Mişka. Vom face un ocol, dar aşa vom fi mai siguri.

Agentul începea să aibă frisoane. Un vânt rece străbătea prin spaţiile goale ale prelatei. Dacă strămoşii lui l-ar fi putut vedea, înghesuit în spatele tricicletei, într-un morman de carne! Era o nebunie să mori de pneumonie, doar pentru a scăpa de Ferenczi.

— În faţă sunt nişte soldaţi, urlă cel ce conducea vehiculul.

Fugarii se priviră. Băiatul avea un aer din ce în ce mai îndrăzneţ, mai hotărât. Scoase Coltul.

— Fără prostii, spuse Malko.

Tricicleta încetini şi opri. Conversaţia se auzea foarte clar. Probabil, în jurul lor se aflau trei soldaţi! Unul dintre ei începu să glumească cu ceilalţi doi.

— Nu vezi că-l înfricoşezi pe băiat? Nu cred că aici trebuie căutat spionul. Băiatul este un bun cetăţean, nu-i aşa?

Răspunsul tânărului nu se auzi, dar triciclul se puse în mişcare. Mişka râse nervos. Acum, motorul parcă rula mai repede. De două ori fură depăşiţi de camioane,

recunoscându-le după uruitul specific.. Mai mult ca sigur, se găseau pe autostradă. La scurt timp, se opriră şi faţa caraghioasă a şoferului se întoarse spre cei de sub prelată:

— Ne aflăm la întretăierea drumului dintre Viena şi Budapesta. Mă opresc o secundă pentru a livra marfa, dar nu ştiu ce trebuie să fac după aia...

— Să ne duci cât mai departe posibil, îl rugă Mişka. Pe aici nu sunt decât livezi, unde nu ne putem ascunde. Mai departe, de-a lungul frontierei, sunt păduri...

Malko aprobă. Imediat ce va putea folosi radioul prin care comunica cu Elko Krisantem, spera că vor fi salvaţi. După trei minute, triciclul îşi reluă drumul. Era doar ora patru, dar afară deja se întunecase. Pentru moment, totul era bine. Dintr-o dată, se auzi motorul unei maşini ce se apropia în spatele lor. Tânărul şofer frână şi le şopti:

— Sunt nişte bărbaţi, într-o Tatra neagră. Au oprit şi îmi fac semn să opresc şi eu.

— Ascultaţi-i, îi răspunse Malko.

— Dacă e o Tatra, înseamnă că sunt poliţişti.

De această dată, nu mai aveau de-a face cu bieţi soldaţi puşi pe glume. În maşină nu puteau fi decât oameni ai poliţiei secrete sau chiar Janos Ferenczi în persoană.

CAPITOLUL XI.

Triciclul opri la marginea drumului, în timp ce în apropiere se auzi o portieră trântită. Şoferul îi anunţă pe fugari:

— Doi bărbaţi se îndreaptă spre noi.

Înainte ca Malko să-l poată reţine, Mişka depărtă puţin prelata şi se aşeză pe vine, cu pistolul în mână.

— Nu mişca, spuse agentul. Poate fi doar o verificare de rutină.

Ascunşi sub prelată, îl auziră pe unul dintre bărbaţi vorbind cu şoferul:

— Unde te duci?

— Să livrez carnea la Breclav.

— Ai un permis de trecere a frontierei?

— Nu. Nu şt…

— Bine! În acest caz, vii cu noi. Ne vom ocupa de tine. Dar mai întâi, vom verifica dacă nu cumva transporţi marfă la negru.

Malko surâse ironic la auzul cuvântului „negru”.

Brusc, prelata fu ridicată. Într-o fracţiune de secundă, agentul observă nişte dinţi îmbrăcaţi în aur ai unui necunoscut, apoi Coltul răbufni şi dinţii dispărură. Omul căzu la marginea drumului. Distanţa mică transformase glonţul într-un adevărat obuz.

Mişka sărise deja afară, când se auzi a doua împuşcătură. Malko ieşi dintre bucăţile de carne, sărind şi el jos. Cehul se ţinea de triciclu, fiind foarte palid. Bărbatul cu dinţii îmbrăcaţi în aur era pe spate, iar partea inferioară a feţei devenise o plagă roşie, cu mandibula de jos atârnându-i pe piept, ca o zdreanţă oribilă. Un alt individ era doborât, ţinându-şi mâinile apăsate pe stomac. Şapca îi căzuse alături. După un horcăit, omul rămase cu gura deschisă. Mişka, privind spre cele două cadavre, se întoarse şi vomită, ştergându-se eu mâna în care ţinea arma.

— Eu… scuzaţi-mă, bâlbâi el. Este prima oară când văd pe cineva murind.

Avea figura vinovată a unui copil ce spărsese un obiect preţios? Malko îl luă de braţ, având impresia că atinsese un pickamar, aşa de tare tremura băiatul.

— Să plecăm de aici!

Puţin mai departe, Tatra era oprită iar portierele îi erau deschise.

— Ce distanţă mai avem până la frontieră? întrebă agentul.

— Trei-patru kilometri.

— Ar fi mai bine să luăm maşina. Să-l lăsăm pe prietenul tău să se întoarcă la Bratislava, unde va spune cu certitudine că nu a văzut nimic. Singurii care l-ar putea contrazice sunt morţi.

Nehotărât, tipul cu nas de trompetă privi cele două

cadavre întinse pe jos. Mişka îl luă de-o parte şi-i vorbi aspru:

— Hai, şterge-o repede, altfel te vor prinde şi te vor împuşca.

Băiatul nu spuse nimic, urcă pe triciclu şi făcu calentoarsă.

Malko îl privi cum se îndepărtează. Ce ciudat. Dacă ar fi vrut vreodată să-i mulţumească, nu ştia cui... Nu-i cunoştea nici măcar numele...

— Să luăm Tatra şi să încercăm să trecem. Este singura noastră şansă.

— Alergară spre maşină. Uitându-se înapoi, observară că fără existenţa triciclului cadavrele se vedeau de la un kilometru depărtare. Ceea ce făcea ca dispariţia lor de la locul „accidentului” să devină imperios necesară, dacă vroiau să-şi salveze viaţa.

Agentul se aşeză la volanul Tatrei, simţind în interior mirosul aspru de sudoare şi de tutun. Imediat, percepu zgomotele scoase de un post de radio. O voce stridentă repeta:

— Alo! Slavin, alo! Slavin, ce se întâmplă? Am auzit focuri de armă. Alo! Slavin...

Malko învârti butonul şi vocea tăcu. După două-trei nereuşite, găsi viteza întâi şi ambreie. În retrovizor zări o altă maşină ce se apropia în forţă.

— Acceleraţi, îl rugă Mişka. Poate că nu vor avea timp să tragă.

O luară drept înainte, pe o şosea ce era înconjurată de o pădure rară. Malko văzu, la un moment dat, ceva anormal. Drumul era blocat de un camion, înconjurat de mai mulţi oameni. Se uită cu coada ochiului la puştanul de lângă el. Tânărul îşi regăsise calmul şi începu să umple arma cu cartuşele lipsă.

— Şoseaua este blocată.

Mişka deschise ochii plini de mirare.

— Pregăteşte-te. Ne vom zdruncina puţin, îi atenţionă Malko.

Cealaltă maşină nu se afla decât la 100 de metri. Agentul acceleră şi simţi că patinează pe câmpul îngheţat. Tatra

aluneca precum o sanie. Încercă să păstreze controlul vehiculului, dar preeria era un adevărat patinoar. Ajunsese la 80 km/h. Ca printr-un miracol, evită un stâlp de ciment, merse în zig-zag de-a lungul unei bariere şi văzu cum se apropie de ei un arbore imens.

— Atenţie!

Aripa din dreapta dispăru complet, Tatra se învârti cu 180° şi se opri cu motorul ambalat. Maşinal, agentul opri şi el contactul. Cu o lovitură din umăr, deschise portiera din partea sa. Mişka, deşi sângera la gură, sări şi el din maşină. Se afundară în zăpadă până la glezne. Ar mai fi avut de mers trei sute de metri. Brusc, apărură două siluete. Ocupanţii celeilalte maşini trebuiau să fie încredinţaţi că fugarii avuseseră un accident.

Pe aici, îi şopti Mişka, ce începuse să alerge deja prin lizieră.

De pe şosea se auzeau strigăte. Malko nu se întoarse. Două focuri de armă plesniră dar, la acea distanţă, nu riscau mare lucru. Alerta însă era deja dată. Jenat de mapa cu documente, Malko alerga mai încet decât tânărul partener. Băiatul îl aştepta din când în când, ascuns după un arbore. Timp de o secundă, priviră şoseaua. Se părea că urmăritorii se pierduseră.

— Vor căuta întăriri. Nu prea avem multă vreme la dispoziţie, remarcă agentul.

Fără a-şi spune un cuvânt, merseră douăzeci de minute. Pădurea era destul de rară. Gropile erau acoperite cu zăpadă, iar marşul era din ce în ce mai greoi.

— Mai e mult?

— Un kilometru, răspunse tânărul.

Agentul se gândea la Krisantem. Turcul se găsea la câteva sute de metri pentru un zbor de pasăre, dar într-o cu totul altă lume. Între ei doi existau grilajul dublu, reflectoare şi soldaţii ce păzeau „cortina de fier”.

*

* *

Îşi duse mâna între omoplaţi pentru a se asigura că radioul se afla la locul lui.

— Ajută-mă, îl rugă pe Mişka. Am ceva lipit pe spate. Un

radio, ia-l, te rog.

Malko se aplecă şi cehul îşi strecură mâna după guler. Între omoplaţi, acesta reperă o cutie mică şi neagră, pe care o scoase. Banda adezivă cu care fusese lipit aparatul se detaşă uşor. Mişka privi cutia cu surprindere.

— Ce-i asta?

— Un mini-radio. Emiţător-receptor. O bijuterie a miniaturizării, în Austria, am un prieten care are cealaltă jumătate şi care ar putea să ne ajute.

— Atunci, dumneavoastră… dumneavoastră sunteţi un spion adevărat?

Ochii tânărului străluceau de excitare.

— Din păcate… suspină Malko.

Dintr-odată, Mişka nu mai simţi aceeaşi bucurie. Aproape că îşi vedea numele gravat pe un monument funerar. Asta însemna, de fapt, prostia umană. Malko întinse minuscula antenă şi apelă cu voce scăzută:

— Elko, Elko, mă auziţi?

Nu se auziră decât sunete emise de aparat. Repetă apelul de mai multe ori, din ce în ce mai speriat, apoi întrerupse contactul.

— Ori se află prea departe, ori nu are radioul deschis în acest moment. Mi-e teamă că va trebui să ne bazăm numai pe noi doi.

Mapa cu documente păru dintr-o dată mai grea… Malko era cuprins de o furie oarbă, gândindu-se că îşi risca viaţa şi libertatea pentru un secret ce nu va mai exista în următoarele şase luni, o dată cu progresul tehnicii.

De departe, se auzeau strigăte şi fluierături.

— Nu se grăbesc, spuse agentul cu amărăciune. Ştiu bine că suntem încercuiţi.

— Să mergem spre râu, hotărî Mişka. Îl putem trece. Au mai făcut-o şi alţi prieteni de-ai mei. Este suficient să plonjăm şi să rămânem sub apă, timp de un minut. Curentul ne împinge de la sine.

— Eşti sigur că nu există nici o capcană?

Tânărul ceh ridică din umeri.

— Nu au încercat decât concetăţeni care ştiau că apa este suficient de adâncă pentru a se ascunde. În plus, poate

şi cei care au construit barajul au făcut-o intenţionat.

Mergeau acum printr-un mic şantier îngheţat, cu Mişka în fruntea coloanei. Brusc, băiatul se opri.

— Iată râul.

Era mai degrabă un pârâu ce curgea paralel cu frontiera, Mişka o luă spre stânga, urmând drumul de la marginea copacilor. Dintr-o dată, avură în faţă grilajul de fier. Studiind „noul zid" european al Chinei, Malko fu extaziat în faţa muncii de furnică pe care o îngloba. Drumul începea cu povârnişuri ce înconjurau închiderea din fier. Partea cehă era compusă dintr-un grilaj gros, de patru metri înălţime, susţinut din zece în zece metri de stâlpi de ciment. Totul se termina cu şase rânduri de fire curbate de fier, cu ţepi spre interior. Urma apoi un spaţiu liber de cinci-şase metri, de jur împrejur, urmat de o a doua închidere asemănătoare primei. Ambele se întindeau cât vedeai cu ochii, de fiecare parte a zidului. Din loc în loc erau fixate proiectoare, aşezate pe postamente de ciment.

— Nu trebuie să atingeţi firele de fier, şopti Mişka. Sunt electrificate, dar nu într-atât încât să vă omoare pe loc, ci mai ales pentru a declanşa semnalul de alarmă. Gardienii vin cu maşini, folosind drumul în rotondă. Sunt plasaţi la fiecare kilometru.

Oricum, le-ar fi trebuit nişte ustensile, pe care nici unul şi nici celălalt nu le aveau. Era imposibil să scurmi pământul întărit de gheaţă. Asta le-ar fi luat ore întregi, ori la ei se punea problema de minute.

Barajul înconjura râul. Malko înţelese imediat planul tânărului. Postamentele de ciment erau înfundate pe fiecare mal, iar grilajul se afla în apă. Lor nu le trebuia decât un mic spaţiu pentru a se strecura. Mişka avansă cu precauţie, iar Malko îl văzu cum coboară. Dintr-odată, tânărul se opri: râul era complet îngheţat. Mergând în patru labe pe stratul gros de gheaţă, Mişka avansă, luă o piatră mare şi încercă să spargă gheaţa. Din păcate, doar câteva bucăţele din masa compactă săriră. Nimic mai mult! Le-ar fi fost necesar un explozibil. Agentul suspină, văzând privirea disperată a cehului, aţintită asupra lui.

— Mai bine ne întoarcem în oraş şi ne ascundem, sugeră

disperat agentul.

— Dumneavoastră nu cunoaşteţi această ţară. Nimeni nu ne va ajuta, pentru că ar fi prea periculos. Şi am şi ucis doi oameni. Chiar şi mătuşa mea m-ar da afară…

— Să încercăm totuşi…

Gheaţa râului, cu asperităţile sale, oferea o bună priză. Cu tristeţe, o luară spre Est. Malko se gândea unde ar fi putut să găsească o ascunzătoare sigură pentru mapa cu documente. Merseră în tăcere cinci sute de metri. Râul se lărgea, având pe malul stâng o colină. Imediat, agentul observă o spărtură galbenă în colină. În partea de jos se găsea un gen de turn metalic, o baracă, iar pe terasament, câteva motoare mecanice.

— Ce este asta?

— O carieră, îl lămuri Mişka.

— Hai să ne uităm! Poate vom găsi şi instrumentele de care avem nevoie.

Cabana era închisă cu un lacăt enorm. Malko studie locul şi se minună când zări un buldozer acoperit cu pânză de sac. Rămase în contemplare, ca şi cum ar fi văzut ultimul tip de Rolls expus în salonul auto. Mişka se apropie şi privi, fără a comenta.

— Bătrâne, zise agentul, „hai să încercăm să punem în funcţiune motorul.” M-aş mira dacă grilajul ar rezista…

Cehul se repezi, îndepărtând prelata şi începu să trebăluiască sub buldozer. După o clipă, vorbi plin de speranţă:

— Are combustibil, dar va dura ceva până când o vom pune pe picioare, mai ales pe frigul ăsta. Lăsaţi-mă pe mine să mă ocup.

Băiatul alergă spre şantier, reveni cu o cutie goală de conserve şi un capăt de ţeavă. În câteva secunde extrăsese puţin combustibil din rezervor, suficient pentru a umple cutia, adăugă pământ şi scoase o brichetă din buzunar. O flacără albăstruie se ridică la treizeci de centimetri. Luă cutia şi se băgă sub buldozer, după care se ridică cu ochii strălucind.

— În zece minute, uleiul va fi cald. Sunt sigur că îl vom putea urni cu ajutorul manivelei. Cred că avem noroc!

Se scursese deja un sfert de oră din clipa în care părăsiseră şoseaua. Cu toate că în acest timp cei care îi căutau avuseseră vreme să se organizeze, aveau acum şi ei şansa de a scăpa. Din fericire, flacăra palidă nu se vedea prea departe. Poate că acum erau căutaţi în apropierea barajului. Malko scoase radioul şi îl deschise. Vocea lui Krisantem rupse tăcerea atât de puternic, încât tresări.

— Aici Elko, aici Elko, mă auziţi?

Turcul repetă de trei ori. Malko se repezi şi răspunse:

— Elko, vă aud foarte bine. Unde vă aflaţi?

— Pe un drum din nord, la un kilometru de frontieră. Dar dumneavoastră?

— Tot în nord, cam la aceeaşi distanţă. Poliţia se află pe urmele noastre. Vom încerca să spargem barajul cu ajutorul unui buldozer, Veniţi în întâmpinarea noastră.

— Bine. De-abia aştept să vă revăd.

— OK! Sunaţi la fiecare cinci minute.

Întrerupse legătura. O sclipire de triumf dansa în ochii săi aurii. Din nou se lăsă tăcerea. Agentul se ruga cu mult sârg pentru ca maşinăria să funcţioneze. Chiar şi cu ajutorul lui Krisantem, fără buldozer, nu ar fi avut timpul necesar de a sparge barajul. Malko îşi privi ceasul trecuseră nouă minute de când Mişka se apucase de lucru.

— Hai să încercăm, propuse băiatul.

Se repezi spre manivelă. Malko îşi dăduse seama cum trebuie pus în mişcare „monstrul”. Acesta se conducea precum o căruţă, fiecare din cele două orcicuri comandând câte o şenilă.

— Hai! Să vedem ce iese...

Mişka apăsă pe manivelă, dar uleiul nu era complet dezgheţat. Venele de pe frunte îi ieşiră în relief din cauza efortului. Puteai crede că va face apoplexie. Brusc, dinspre pădure se auzi o voce cavernoasă:

— „Ştim unde sunteţi. Pădurea este împânzită. Predaţi-vă!”

Era glasul lui Ferenczi, amplificat de o portavoce.

*

* *

Pentru a fi mai liber în mişcări, cehul pusese arma pe jos.

Malko trase puternic de starter şi făcu o rugăciune. La a douăzecea turaţie, auzi un fâsâit, iar motorul începu să vibreze. Triumfător, tânărul îşi reveni. În ciuda gerului, sudoarea îi curgea pe faţă.

— Astă seară vom fi la Viena, urlă agentul.

Nu era momentul de a menaja motorul. Lăsând starterul, Malko ambreie şi trase până la capăt de pedala stângă. Strângea între genunchi preţioasele documente. Încet-încet, buldozerul porni pe solul îngheţat. Dintr-o săritură, Mişka se urcă în spatele lui. Maşinăria ajunse în dreptul râului, scoţând un zgomot ce se auzea cu certitudine la cel puţin doi kilometri depărtare. După două sute de metri, nu se întâmplase nimic deosebit. Crispat, agentul încerca să conducă prudent. Cursa de douăzeci şi patru de ore de la Le Mans era o plimbare, în comparaţie cu ceea ce făcea el!

— Atenţie, la stânga! urlă cehul.

Dintre arbori, apăru o siluetă în uniformă şi cu o şapcă de blană, în plus, se vedea lucirea de oţel a unei mitraliere! Tânărul partener trase, iar omul dispăru. După câteva minute, o altă rafală se auzi din dreapta. Gloanţele se înfigeau în copaci. Se trăgea la întâmplare. După încă cinci sute de metri, se auzi din nou vocea lui Ferenczi.

— Predaţi-vă! Dacă nu, vom fi obligaţi să vă împuşcăm!

Ecoul relua ultimele lui silabe. Mişka trase de două ori asupra altor siluete. Chircit în scaun, Malko văzu un soldat ce se afla chiar în faţa buldozerului.

— Mişka, atenţie!

Cehul se ridică pentru a trage, chiar în momentul în care o rafală de mitralieră mătura zona. Şocul unui glonţ îl proiectă pe băiat spre Malko. La rândul lui acesta trase, după care arma scoase un sunet sec: era descărcată. Pe chipul băiatului se citea durerea. La douăzeci de ani se crezuse invulnerabil... După ce dădu ochii peste cap, scoase un geamăt prelung.

— Tine-te bine, băiete! Aproape am ajuns la Viena!

Mişka respira cu greutate, tuşea şi o imensă pată roşie căpăta un contur din ce în ce mai mare pe cămaşa lui.

— E bine, şopti el. E bine...

Vocea nu mai era aceeaşi. Sprijinit de agent, îşi încărca

arma cu gesturi lente, ca şi cum ar fi trebuit să depună un efort extrem pentru fiecare gest. Grilajul de fier era la cincizeci de metri. Tânărul ridică arma şi trase şase focuri. Dinspre soldaţii cu şepci şi mantouri lungi, gri-albăstrui se auziră vociferări. O rafală de gloanţe veni din nou spre buldozer. Soldaţii primiseră instrucţiuni pentru a-i captura vii. Nu trăgeau direct la ţintă.

Chipul băiatului era livid. La fiecare zgomot, strângea din dinţi. Dintre buze i se scurgea o spumă roşiatică. Cu greu reuşi să încarce Coltul. Malko se uită în spate: şase soldaţi se îndreptau spre buldozer, în pas alergător.

— Mi-e foarte rău, şopti Mişka. Trebuie să cobor şi aşa îi voi opri. Dumneavoastră, împreună cu prietenul dumneavoastră, veţi veni mai târziu să mă căutaţi.

— Sunteţi nebun. N-am să pot reveni…

— Nu-i nimic! Simt că mor, aşa că…

Un glonţ trecu deasupra capetelor lor. Mişka trase.

— Lăsaţi-mi radioul. Vă voi spune unde mă aflu.

Malko îi întinse cutia neagră, pe care băiatul o înfundă în buzunarul hainei de piele. Privirile li se încrucişară. Agentului îi părea teribil de rău pentru soarta tânărului.

— Adio, spuse Mişka.

— Adio…

Pentru a se înţelege unul cu celălalt, fuseseră nevoiţi să urle. Cehul alunecă de-a lungul buldozerului şi se rostogoli pe pământ. Cu coada ochiului, agentul îl văzu cum se izbeşte de un copac. Coltul răsună şi o undă de recunoştinţă îl învălui.

Mişka făcu un mic gest cu mâna şi continuă să tragă. Din poziţia în care se afla, comanda orice mişcare. Malko apăsă cu furie nebună pe accelerator, iar buldozerul intră şi se răsuci spre în faţă. Şenilele ce patinau îl determinară să dea înapoi şi să reînceapă acţiunea. Maşinăria tremura furioasă, precum un elefant rănit.

Coltul păcăni încă de două ori, după care se auzi o lungă rafală de mitralieră, urmată de un strigăt. Malko se năpusti spre cea de-a doua împrejmuire, fără a avea suficient elan. De data asta, buldozerul fu aruncat înapoi ca o minge de tenis. Îşi luă din nou elan. Toată manevra dură cel puţin un

minut. O eternitate…

— Hei!

Era vocea lui Krisantem. Turcul îl văzu. Era lipit de grilaj, chiar în faţa lui, cu Remington-ul în mâna dreaptă. Prea-fericită arătare..

— Acoperă-mă, urlă Malko, pentru a se face auzit peste zgomotul motorului.

Krisantem îi făcu semn că a înţeles. Se prinsese de grilaj, cu ochiul lipit de luneta armei. Prima împuşcătură scoase un fum albicios, urmat de un urlet, ca un ecou. Krisantem continua să tragă exact ca la jocurile de la bâlci, unde trebuie neapărat să nimereşti ţinta. Grăbiţi, soldaţii care scăpaseră de gloanţele lui Mişka, se puseră acum la adăpost de tirul lui Elko.

De această dată, buldozerul îşi luase elan şi, în plină forţă, decupă o bucată de grilaj. Brusc, motorul se cală şi rămase în pană. Lui Malko nu-i mai rămânea decât să escaladeze grilajul deja distrus. Un zgomot de motor îl determină să întoarcă privirea. O maşină decapotabilă sosea în viteză, încărcată cu soldaţi. Krisantem o văzu şi el. Malko avu impresia că se afla în posesia unei mitraliere, atât de rapid se auzeau împuşcăturile Remington-ului. Parbrizul se făcu ţăndări, iar şoferul îşi duse ambele mâini la ochi, vehiculul percutând grilajul. Unul dintre soldaţi urla, cu intestinele în mână.

În picioare, pe capota buldozerului, Malko aruncă mapa cu documente la mare distanţă, aceasta aterizând pe teritoriul austriac. Când se uitase din nou în urmă, îl văzu pe Mişka lungit la rădăcina unui copac, nemişcat. Arma desena o pată neagră pe zăpadă, aflându-se încă în mâna lui dreaptă.

Escaladând grilajul, sări pe teritoriul occidental, sigur şi se rostogoli de câteva ori. Braţele puternice ale lui Krisantem îl ajutaseră să revină la poziţia verticală. Turcul era de un calm olimpian.

— E frig, Alteţă.

Malko înşfăcă documentele şi îl urmă pe credinciosul lui majordom. Arborele la rădăcina căruia murise Mişka va rămâne pentru totdeauna în amintirea lui. Ar fi dorit să-l

îngroape el însuşi... Dar acest lucru nu-l va putea face niciodată...

După ce traversară un câmp îngheţat, acoperit de zăpadă, intrară pe şosea. La punctul de frontieră era o tevatură de nedescris. Austriecii aprinseseră proiectoarele, iar şeful vămii, ca scos din minţi, cerea întăriri de la Viena. Se şi vedea în postura de primă victimă a celui de-al treilea război mondial!

CAPITOLUL XII.

Sunt o mulţime de oameni care-şi petrec viaţa făurind proiecte pentru ziua ce vine, ca şi cum ar fi siguri de existenţa acestui „mâine”. Pentru alţii, a doua zi este o „problemă”.

Malko simţea acut această diferenţă. Cu ochii închişi, aşezat comod pe scaunul din piele el Jaguar-ului, rememora evenimentele din ziua ce încă nu se sfârşise. Lipsise extrem de puţin pentru a rămâne şi el, definitiv, în universul întunecat şi fără speranţă al Estului. Soarta îi surâse şi de această dată!

Maşina demarase fără probleme, avându-l pe Krisantem la volan. Remington-ul fusese pus la loc, în torpedoul maşinii.

Deodată, un girofar albastru apăru în faţa lor. Un microbuz Volkswagen al poliţiei austriece venea din sens opus, cu viteză mare. Turcul surâse ironic. Din cauza paznicilor de la frontiera cehă, ucişi recent, raporturile de bună vecinătate nu se puteau îmbunătăţi sub nici o formă cu cei de dincolo de „cortină”.

Epuizat, Malko adormi. Noaptea se lăsase, iar strada era acoperită de zăpadă. Jaguar-ul părea să alunece spre o lume ireală. Tumultul de la graniţă se estompa. Pe jumătate adormit, scăpă cutia neagră cu documente şi, spre marea lui surpriză, aceasta se deschise cu un sunet sec. Trezit

brusc, constată că încuietoarea fusese lovită de un glonţ şi se stricase.

Deschise complet cutia, înăuntru era un document dactilografiat cam pe cincizeci de pagini, legat în pânză cenuşie. La lumina bordului, observă că textul era redactat în limba engleză.

Krisantem coti spre stânga. Silueta sumbră a celor trei corpuri de clădire se desprinse din peisajul nins. Malko simţi că doreşte să îmbrăţişeze fiecare piatră a castelului său. În realitate, toate puteau să-l coste viaţa.

— Am să vă pregătesc o baie, spuse Krisantem, foarte stilat.

Era incredibil de crezut că plecase în aceeaşi zi, dimineaţă.

Parcă trecuse o eternitate. Agentul intră în hol şi-şi scoase paltonul. Era epuizat complet.

— Cred că e cam târziu!

Cu un pahar în mână, Marisa îl privea, sprijinită de uşa bibliotecii. Neliniştea se citea în ochii ei. Pe lângă asta şi nivelul scăzut din sticla cu vodcă spunea multe.

În două cuvinte, era beată pulbere, nelipsindu-i însă farmecul. Femeia purta o rochie de mătase neagră din care cu greu ai fi putut confecţiona doi bikini. În partea de sus, decolteul atrăgea irezistibil ochiul spre pieptul somptuos, iar fusta se oprea la douăzeci de centimetri deasupra genunchiului. Ciorapii negri, filaţi, cu model floral, fuseseră calculaţi întru recăpătarea forţei vechilor sau bătrânilor admiratori ai Operei din Viena. Cu ochii lubrici, Marisa se întoarse rapid, efectuând o piruetă pe tocurile de doisprezece centimetri, ceea ce avu ca efect ridicarea rochiei cu alţi centimetri. Pe dedesubt, purta nişte superbe portjartiere negre.

Stratul de politeţe a lui Krisantem nu mai rezistă. Rămăsese plantat în mijlocul holului, cu ochii uşor ieşiţi din orbite. Marisa îi aruncă o privire furioasă:

— Ce-i? Gorila ta n-a mai văzut niciodată o rochie?

Krisantem, cu voce coborâtă, proferă o serie de obscenităţi în turcă şi plecă spre bucătărie, dornic să bea un pahar cu apă rece. Agresivă, femeia îl atacă pe Malko:

— Ce? O preferi pe ţăranca ta în cizme? Şi când mă gândesc cât timp mi-a luat pentru a deveni o adevărată castelană. Hai, sărută-mi mâna.

Prinţul Linge se înclină cu respect. Niciodată nu trebuia să refuzi a săruta mâna unei dame. Marisa tresăltă de bucurie, sprijinindu-se de el, precum o caracatiţă caldă şi parfumată. Se bâlbâia, încâlcind cuvintele:

— Unde aţi fost amândoi? Mi-a fost foarte frică. Am rămas singură între aceste ziduri. Ai fi putut construi un Hilton…

Pe jumătate asfixiat de efluviile amestecate de parfum şi vodcă, Malko o respinse uşor. Se îndreptă spre telefon şi îl sună pe William Coby. Puţin contrariat, se hotărî să supravegheze preţioasele documente până a doua zi. În această seară nu mai dorea să se gândească la nimic, nici chiar la Alexandra care era, probabil, nebună de furie. Pentru a-i reintra în graţii, va aştepta plecarea Marisei. Chiar de a doua zi va lua măsuri pentru a o trimite cu avionul la New York. Dacă va rămâne îmbrăcată la fel, îşi va găsi un logodnic chiar înainte de a survola prima jumătate a Atlanticului.

— Am o foame de lup, spuse Malko. Spuneţi-i lui Elko să pregătească cina.

După ce o sărută uşor pe vârful nasului, urcă. Primul lucru pe urma să-l facă, era să încuie documentele într-un seif. Nu dorea să le păstreze mult timp. Ferenczi era acum sigur de persoana care se afla în posesia lor şi ar fi făcut orice pentru a le recupera.

Malko îşi schimbă hainele, îmbrăcând unul dintre costumele sale de culoare închisă şi îşi perie părul blond. Sclipiri de jad dansau în ochii lui aurii. După gustul de cenuşă al morţii, acum resimţea bucuria victoriei. Marisa îl aştepta în sufragerie, aşezată pe o banchetă lângă şemineu, într-o poziţie ce ar fi făcut până şi un orb să viseze. Avea un zâmbet provocator, întipărit pe buzele ce sorbeau vodcă. O luă de mână şi o conduse la masă. Bătrâna Ilse intră, aducând supiera:

— Am pregătit un „lecso”, pentru Alteţa Sa.

La auzul titlului, Marisa deschise ochii mari. Încă nu-i

venea a crede, Ilse o servi cu generozitate. Felul de mâncare numit „lecso” avea aspectul unei supe roşiatice, puţin mai densă. Femeia începu să soarbă cu poftă, iar Malko o privea, râzând. Primele trei înghiţituri trecură cu bine, apoi lăsă lingura şi se uită la farfurie, nevenindu-i a crede. După un moment, gâtul i se învineţi şi lacrimi mari îi umplură ochii. Tatonând, căută carafa şi, neglijând paharul, bău râgâind, scoţând nişte zgomote imposibil de descris.

Nu avea de unde să ştie că această supă se prepară numai cu zeamă din carne de pui, la care se adaugă ardei iuţi, verzi şi roşii, boia iute şi dulce, dregându-se în final cu ouă şi presărându-se verdeaţă. Totul depindea de cantitatea de ardei iute, roşu şi verde care se îngloba. Bucătăreasa cunoştea bine gusturile stăpânului.

— Dar e foc curat. Ce-i şmecheria asta?

Malko nu răspunse, ocupat să-şi deguste mâncarea preferată. Marisa îl privea, uluită: cum poate o fiinţă umană să îngurgiteze un asemenea amestec, fără să ia foc?! Puteai crede că are faringele ignifug… Carafa fiind deja golită, Marisa realiză că usturimea pe care o mai simţea se putea administra şi în altfel de circumstanţe!

— Nu mi-aş da locul, nici pentru un imperiu…

Stând în picioare într-un colţ al camerei, Krisantem se făcu a nu înţelege. Modest, Malko îşi reţinu şi el cuvintele.

*

* *

Complet dezbrăcat în patul său, simţindu-se bine, Malko o aştepta pe Marisa. Femeia intră, după ce bătuse discret în uşă. Părul lung şi roşcat îi era despletit şi-i atârna pe umeri. La Londra, ceea ce purta ea s-ar fi numit o rochie mini, acceptabilă. În Austria însă, era considerată ca o extrem de scurtă cămaşă de noapte.

Marisa dădu la o parte pledul ce-l acoperea pe Malko şi se lungi alături. Doar un cadavru ar fi putut rămâne insensibil la căldura ce o degaja corpul înfierbântat. Pleoapele tinerei erau închise, iar buzele întredeschise. Partea de jos a corpului începu să se mişte ca un peşte prins în plasă. Oricât de obosit ar fi fost cineva, n-ar fi rezistat unei astfel de provocări. Malko o atinse şi avu

senzaţia că este scurtcircuitat. Lipiţi unul de celălalt, alunecară până la marginea patului. Brusc, femeia începu să-i sărute buza inferioară, cu o expresie de plăcere egoistă, dar exteriorizată în pupilele dilatate. În aceeaşi clipă, telefonul sună, dar Malko nu se grăbi să răspundă. Marisa alunecase peste el, emanând o sudoare parfumată. Braţul stâng atârna în jos, iar ochii îi erau închişi. La al cincilea apel, agentul ridică, totuşi, receptorul.

— Alo?!

— Care sunt noutăţile?

Era vocea dulceagă şi de neconfundat a lui William Coby. Lui Malko îi fu extrem de greu să treacă dintr-un univers în altul.

— Sunt în posesia a ceea ce căutam.

Vocea de la telefon, uşor tensionată, continuă:

— Nici nu mă îndoiam. Ultima ediţie a ziarului „Kurier" este plină cu isprăvile dumneavoastră: trei miliţieni ucişi, şase răniţi. Cehii ţipă şi au închis graniţele, până la noi ordine.

Mâine dimineaţă vă voi aduce documentele. Dormiţi liniştit.

— OK şi bravo! Odihniţi-vă bine.

Malko aruncă o privire spre Marisa care deja adormise.

— Aşa voi face.

Închise telefonul, după această minciună sfruntată.

*

* *

Cu conştiinţa împăcată a bărbatului sătul, se ridică încet şi se îndreptă spre seif. După ce scoase dosarul ce conţinea documentele, reveni în pat şi se întinse. Curiozitatea era mai mare decât plăcerea. Trebuia să afle pentru ce îşi riscase viaţa. Ochii se desprinseră cu greu de titlul primei pagini:

RAPORT ASUPRA ASASINĂRII PREŞEDINTELUI KENNEDY.

Iniţial, crezu că e o glumă. Raportul Comisiei Warren, însărcinată cu anchetarea morţii lui Kennedy, fusese un document public, vândut cu un dolar, bucata. Totuşi, începu

să citească.

La cea de-a patra pagină, puse foile pe fundul gol al Marisei. Acum înţelegea de ce trădase Stephan Grelsky de ce îl urmărea Janos Ferenczi şi de ce David Wise se ocupa personal de acest caz. Raportul era mult mai exploziv decât tot ceea ce Julius şi Ethel Rosenberg fuseseră capabili a fura, cu zece ani în urmă, legat de bomba atomică. Aici existau nume, precizări şi explicaţii redactate cu claritate, ca într-un raport de jandarmerie. Documentele puteau să dea întregii Americi o lovitură grea, în faţa întregii lumii. Soarta SUA era periclitată complet şi definitiv.

Citi de două ori raportul autopsiei: Kennedy şi guvernatorul Connally nu fuseseră loviţi de acelaşi glonţ. Însa, după filmul asasinatului efectuat de către un amator, aceasta ar fi fost condiţia esenţială pentru existenţa unui singur asasin. Ceea ce era scris negru pe alb, bulversa totul: existau doi asasini, deci Oswald fusese dublat.

În paginile următoare descoperi din ce motiv Comisia Warren se încăpăţânase să acrediteze versiunea crimei unui nebun, urmată de alte amănunte, precum asasinarea lui Lee Oswald de către Jack Ruby. Raportul era plin de greşeli frapante. Apărea vizibil faptul că fusese dactilografiat de un amator, în scopul evitării oricăror indiscreţii posibile ale unei secretare.

Adâncit în lectură, nu-i mai dăduse atenţie Marisei. Ea se mişcă, se întinse uşor şi îşi trecu o mână peste pieptul lui. Cu un mic mormăit începu să îl mângâie, înfigându-şi dinadins unghiile în pielea lui. Oare ce visa? În faţa lipsei oricărei reacţii, ea alunecă aproape de picioarele lui, încercând să facă totul pentru a-i reanima dorinţa. Probabil că absolvise de foarte tânără bacalaureatul de prostituată; în alte circumstanţe, Malko ar fi sărit în tavan.

Lectura însă era de natură să ţină în frâu o hoardă de Mesaline. Pagină după pagină, descoperea nume şi date, care îi dădeau frisoane. Complotul pentru asasinarea lui Kenndy i se arăta drept în faţă, cu precizia unei bombe cu efect întârziat. Fiecare îşi avea locul său: Lee Oswald, nebunul manipulat, Jack Ruby, patronul unui club de noapte şi în special ceilalţi, cei despre care raportul Warren nu

vorbise niciodată, adică adevăraţii vinovaţi…

Cu cât avansa în lectură, cu atât dezgustul creştea. Raţiunile uciderii erau sordide şi meschine. Semăna cu o ceartă între nişte oameni simpli, în realitate fiind una între cei atotputernici. Toate răspunsurile la întrebările ce s-ar fi putut pune după asasinat se aflau aici: al doilea asasin, atitudinea stranie a poliţiei din Dallas, aparenta nepedepsire a lui Oswald până la crimă, ciudatele întâlniri ale poliţistului Tippit. Totul era logic, iar bucăţile din jocul de puzzle se îmbinau perfect. Efectul: cele patru gloanţe din 22 noiembrie 1963, de la ora 12:30. Niciun grăunte de nisip nu stătuse în calea mecanismului. Sau poate că da: existau zece grăunţe.

La pagina 38 a documentului pe care îl citea, apărea o lungă listă de nume:

Warren Reynolds, martor în asasinarea lui Tippit;

Nancy Moony, martoră la uciderea lui Warren Reynolds;

Domingo Benavides, alt martor la uciderea lui Tippit;

Alonso Benavides, fratele precedentului;

Bill Hunter, ziarist, prieten cu Ruby;

Jim Koethe, ziarist, prieten cu Ruby;

Tom Howard, prieten cu Ruby;

William Whaley, şoferul de taxi care îl condusese pe Oswald;

Dorothy Killgallen, ziaristă, confidenta lui Ruby;

Lee Bowers, gardian aflat în apropierea locului atentatului.

Fiecare, în urma raportului, deţinea o parte din adevăr. Toţi muriseră… Ciudat?!

Warren Reynolds, cu un glonţ în cap;

Nancy Mooney, spânzurată într-o celulă de închisoare;

Domingo Benavides, omorât de un necunoscut;

Alonso Benavides, la fel;

Dorothy Killagallen, găsită moartă în apartamentul ei, cauza decesului necunoscută;

Bill Hunter, omorât accidental într-un comisariat;

Jim Koethe, asasinat în apartamentul lui;

Tom Howard, mort într-un spital din Dallas, cauza morţii necunoscută;

Wiiliam Whaley, mort într-un accident de maşină;

Lee Bowers, la fel.

În urma acestei macabre enumerări, o frază îţi dădea mult de gândit: „Anchetarea asupra acestor dispariţii nu este încheiată, dar s-a probat că unii dintre cei enumeraţi se aflau în raport direct cu asasinarea preşedintelui”.

Malko se ridică din pat. Cei ce efectuaseră ancheta trecuseră prin aceleaşi sentimente. Oare pentru ce, ştiind ce cuprindeau paginile, lăsaseră Comisia Warren să îngroape mârşăvia?

La pagina 43, găsi răspunsul: *două nume*.

Două nume ce se găseau, cu siguranţă, printre destinatarii anchetei ce îi acuza. În ciuda eforturilor şi a puterii pe care o deţineau, cunoşteau realitatea: persoanele implicate erau tocmai cele care lucraseră la găsirea vinovaţilor.

Legăturile celor doi adevăraţi vinovaţi cu execuţiile, precum şi motivele lor erau perfect explicabile. A-i introduce în cauză, ar fi însemnat ruinarea definitivă a unei anumite imagini a Americii în ochii lumii întregi, aceştia nemaiputând ridica nici o pretenţie în faţa liderilor Occidentului.

Totul urma să rămână o afacere de familie. Poate că într-o zi, conturile se vor regla, dar cu multă discreţie. Niciun guvern, chiar condus de un Kennedy, nu ar fi acceptat proces public. Nimeni nu va vorbi niciodată. Lee Oswald se odihnea într-un mic cimitir din Dallas, iar Jack Ruby nu va supravieţui mult timp cancerului generalizat care îi fusese diagnosticat în 1966. Ceilalţi dispăruseră, unul după altul, în indiferenţa generală. Raportul reprezenta acum unicul act al procesului.

Între timp, o exclamaţie îl făcu să tresară. Marisa, stând în genunchi, în pat, goală îl contempla cu un aer furios:

— Asta este efectul mângâierilor mele? Aş fi putut, mai bine, să mângâi un manechin… La dracu’!

Într-o mare confuzie, Malko realiză că nu reacţionase decât extrem de modest faţă de savantele delicii sexuale. Nici nu avu timp să-şi ceară scuze pentru că, furioasă, femeia sări din pat, îşi îmbrăcă scurta cămaşă de noapte şi

plecă, trântind uşa. Malko nu încercă s-o convingă să se întoarcă. Acum, nu avea nici un chef să facă amor. Citea, aproape cu nelinişte, ultimele pagini ale raportului, revăzând fotografiile morţii tragice a lui Kennedy, căzut în Lincoln-ul alb. Cei ce doriseră acest lucru se aflau acum la comanda SUA şi nimeni nu putea întreprinde nimic împotriva lor. Dar, în acest minut, el, Malko, micul agent al influentei CIA, era mai puternic decât toţi. Putea cutremura întreaga America şi putea împinge spre suicid pe cei vinovaţi. Ceea ce citea nu era nicicum un document anonim, deoarece în josul ultimei pagini erau semnături. Erau trei semnături olografe ale unor oameni al căror nume era sinonim cu forţa, decizia unui popor şi cu integritatea. Numele lor dădeau o putere deplină acuzaţiilor din raport.

Ce bucurie ar fi simţit ruşii sau chinezii dacă ar fi comunicat acest dosar la ONU… Malko îşi imagina un oarecare preşedinte negru sau galben citind de la tribună povestea asasinării lui Kennedy de către propria-i administraţie, exact ca în cele mai sărace republici bananiere din America Centrală sau Africa…

Ignoră complet întortocheata filieră prin care raportul căzuse în mâinile lui Serge Goldman. Oricum, era o fantastică reuşită a spionajului sovietic: încă şi mai puternică decât dispariţia discursului lui Hruşciov, la cel de-al 23-lea Congres al Partidului Comunist.

Dacă se gândea mai bine, ar fi vrut să nu-l fi citit niciodată. Brusc, îi înţelese pe dezertorii ideologici, savanţi pe care îi regăseai la Moscova şi care îşi proclamau dezgustul faţă de Occident şi faţă de capitalism. Probabil, ei fuseseră confruntaţi prea dur cu un secret oribil, de neînchipuit… Era cam acelaşi lucru, dar „dincolo” …

Deprimat, se ridică şi-şi îmbrăcă halatul din catifea roşie. Puse dosarul cu coperta albastră în seif şi îl încuie cu cheia. Cu paşi mari, coborî la parter. Castelul era adormit. Marisa se consolase cu restul de vodcă, în cazul în care nu fusese recuperată de Krisantem.

Malko se aşează în fotoliul preferat, ţinând în mână un pahar şi având alături, pe măsuţa cu rotile, o sticlă de vodcă. Hotărî că nu se va culca până ce sticla nu va fi goală.

*

* *

Cerul era albastru şi zăpada încetase. Trecând pe sub podul de cale ferată din apropierea Vienei, Malko se simţi liniştit. În ciuda prezenţei lui Krisantem, a laţului său, a străvechii Astra, precum şi a pistoletului personal extraplat, rulase cu maximum de viteză. Ferenczi trebuia să fie la pândă dar, din fericire, nu se întâmplase nimic. Ambasada Americană se găsea pe Schwetzenberg Platz. Krisantem, mereu politicos, intră în curte şi se grăbi să-i deschidă portiera. Agentul coborî şi îşi anunţă prezenţa, pentru a fi primit în biroul lui William Coby. Sub braţ avea mapa neagră, a cărui fermoar era pe jumătate deschis.

Foarte repede, un tânăr blond, funcţionar al Ambasadei, îmbrăcat impecabil şi cu multe pixuri în buzunar, veni pentru a-l conduce până la biroul şefului CIA, dar nu intră împreună cu el. William Coby înconjură biroul stil Empire. Îşi ţinea mâna întinsă, vizibil mai prietenos decât de obicei.

— Aţi revoltat frontiera, dragul meu. Cehii au trimis un protest diplomatic şi ne vor trimite facturile de plată pentru buldozer.

Surâsul lui monden îl agasa…

— Aveţi noutăţi despre băiatul care m-a ajutat să fug? Nu-i cunosc decât prenumele: Mişka.

Americanul se scărpină discret.

— Cehii au anunţat că a fost omorât…

Puteai spune uşor că diplomatul comenta un meci de golf. De altfel, nici nu-i lăsă timp lui Malko pentru a se interesa mai mult asupra morţii băiatului.

— Vă văd cu… eh… obiectul… *Good job.*

Agentul nu răspunse. Aşezat într-un fotoliu, cu documentele pe genunchi, încerca să-i întâlnească privirea, dar ochii mari ai lui Coby, cu gene puţin prea lungi, se aflau în mişcare continuă. Când se uitau la tine, aveai senzaţia că sunt transparenţi.

Americanul se aplecă pentru a-şi lua pachetul de ţigări dintr-un sertar al biroului, iar Malko văzu că are părul foarte lung. Era un gen de *pletos yé-yé.*

Brusc, dori să nu se mai afle în acel loc şi să uite toată

povestea. Mai avea multe lucruri de rezolvat la castelul său. Ridicându-se, puse documentele pe birou, cu fermoarul rupt, scos în evidenţă:

— Acestea vă aparţin. Vă sfătuiesc să le încuiaţi în cel mai sigur loc.

Ochii lui William Coby clipiră de mai multe ori, privind mapa cu documente ca şi cum omul din faţa lui ar fi pus pe masă o sută ce şerpi cu clopoţei...

— Cine a deschis-o?

Vorbea atât de încet, încât parcă ar fi scos pe gura cuvinte obscene. Morga şi dezinvoltura diplomatică dispăruseră. Privirea ce o ridică spre Malko nu mai avea nimic amical.

— Gloanţele prietenului nostru Ferenczi, veni răspunsul, sarcastic. Noroc că ele nu ştiu să citească.

— Le-aţi citit?

Era mai mult o afirmaţie. Agentul îşi înfipse ochii aurii în ochii celuilalt. Nu dorea să mintă, chiar dacă prudenţa i-o recomanda.

— Da.

William Coby, fără a spune nimic, apăsă pe un buton ce se afla pe birou. Tânărul blond apăru atât de rapid, încât ai fi putut crede că stătuse cu urechea lipită de gaura cheii.

— Allen, vă rog, spuneţi-i Excelenţei Sale că prezenţa sa este absolut necesară aici.

Era pentru prima oară când vedea cum un secretar de la ambasadă dădea ordine unui ambasador. Tânărul blond dispăru.

Coby rămase tăcut, neatingând sub nici o formă mapa cu documente.

— Nu verificaţi conţinutul? întrebă agentul ironic.

— Nu am calitatea de a face aşa ceva.

Ambasadorul intră, fără a bate la uşă. Avea ochi foarte albaştri, părul tuns extrem de scurt, iar două cute îi încadrau gura mare şi senzuală. Agentul îl întâlnise deja. Îşi strânseră mâinile, iar diplomatul se întoarse spre William Coby.

— Aveţi nevoie de mine?

— Da.

Rapid, îi povesti despre mapă, fără a-i preciza ce conţinea. Ambasadorul i-o tăie scurt şi sec:

— Nu doresc să aflu nimic. Am raportat acest lucru şi la Washington. Dezaprob complet utilizarea ambasadei în asemenea scopuri.

William Coby insistă:

— Excelenţă, nu vă cer decât un lucru: să încuiaţi documentele în seiful dumneavoastră personal, după ce le veţi închide ermetic.

În faţa figurii constipate a diplomatului, trase adânc aer în piept şi vorbi foarte rar:

— Excelenţă, este vorba de secrete ce interesează direct securitatea SUA. Dacă va trebui, vă voi face legătura cu Departamentul de Stat.

— Deci nu au încredere în dumneavoastră, spuse ambasadorul.

Era un exemplu impresionant despre camaraderia ce domnea între personalul diplomatic şi oamenii CIA. Malko se făcuse mic, în colţul său.

— Insist să încuiaţi această mapă la dumneavoastră, silabisi Coby, roşu ca un rac.

Ambasadorul schiţă un surâs şi strigă:

— Allen!

Tânărul blond intră în birou.

— Vă rog să mergeţi în biroul meu şi să-mi aduceţi ceara şi ştampila.

Tăcerea care urmă pe timpul absenţei tânărului, putea fi tăiată cu cuţitul. William Coby era încă roşu până în vârful urechilor. Cât despre ambasador, acesta contempla cu un interes nemeritat un afiş ce reprezenta Opera din Viena şi care era agăţat deasupra biroului. Blondul reveni cu ceara roşie şi cu ştampila. Ambasadorul scoase o brichetă de aur din buzunar şi se apropie de birou. Cu o figură impenetrabilă, întinse ceara de-a lungul fermoarului, până se transformă într-un strat gros. Coby urmărea toate mişcările, într-o stare de extaz. După ce operaţia se termină, Excelenţa Sa suflă şi luă ştampila. Cu grijă, imprimă vulturul american în trei puncte diferite. Documentele nu se mai puteau deschide, decât prin

ruperea sigiliului. Cu un râs sec, ambasadorul întrebă:

— E de-ajuns?

— Până la noi ordine, aţi fi amabil s-o încuiaţi în seiful dumneavoastră?

Fără un cuvânt, bărbatul luă mapa şi părăsi încăperea, după ce făcu înspre Malko un mic semn din cap. Surâsul lui William redeveni călduros. Apucă braţul agentului, spunând:

— Încă o dată, bravo, dragul meu. Nu v-aţi dezminţit reputaţia. Sper să ne mai aduceţi multe servicii de acest gen.

Malko nu dorea să eternizeze momentul despărţirii. Americanul însă, ţinea cu tot dinadinsul să îl însoţească de-a lungul culoarului, din ce în ce mai amabil.

— Ce s-a mai întâmplat cu tânăra femeie care îl însoţea pe Serge Goldman? Se mai află la dumneavoastră?

— Vreţi să vi-o trimit?

— Nu asta doream, dar mă gândeam că…

— Mâine o voi expedia cu avionul spre New York. Nu a fost implicată cu nimic.

— Bine, bine.

Coby rămase în faţa clădirii până ce maşina ieşi din curte. Malko presimţea ceva. În mod sigur, acest tip îi era profund antipatic.

— Ne întoarcem acasă, îi spuse lui Krisantem.

*

* *

O maşină mică, neagră rula cu atenţie pe drumul îngheţat. Plecase din Viena cam în acelaşi timp în care Malko părăsise castelul. În interior, cei doi ocupanţi nu schimbau nici un cuvânt. Nici nu aveau ce să-şi spună. În plus, avocatul lor îi învăţase că tăcerea valorează mult.

Cel ce conducea, Erwin Tiebel, era chel, având capul şi corpul aproape rotunde: era o reclamă vie pentru un magazin cu mezeluri. Era genul de persoană ce-ţi devenea pe loc simpatică şi care oferea bucuros de băut. Avea mâini mici, dar cu unghii lungi şi cu murdărie sub ele. Gulerul costumului cenuşiu era plin de mătreaţă.

Heinz Felfe, celălalt ocupant al maşinii, avea aerul unui cleric. Nici el nu avea prea mult păr. Îşi ascundea micii săi

ochi negri în spatele unor ochelari de miop, de formă pătrată şi fără braţe. Mustaţa tăiată zilnic cu foarfeca, deci foarte îngrijită, sublinia nasul enorm, acvilin. Avea mâini îngrijite şi lungi, cu manichiură la unghii. El era tehnicianul „echipei”.

Lucra de multă vreme cu Erwin, fost măcelar, ale cărui cunoştinţe de anatomie îi fuseseră de multe ori preţioase. Acesta era însă un tip susceptibil, ce se înfuria cumplit, fără a avea motive serioase de mânie. Îi era groază să fie numit asasin. Totuşi, împreună, formau o bună echipă.

Heinz Felfe aprinse o ţigară şi spuse pe un ton sentenţios:

— Priveşte spre castelul din stânga. Acolo a locuit una din cele mai importante familii austriece, numită…

— De ce ar trebui să mă intereseze? E încă departe de locul în care ne aflăm.

Erwin era puţin mai monden.

— Mai sunt doar douăzeci de borne.

— Cine mai stă acolo, în afară de guvernantă?

Întotdeauna nervos înaintea unei acţiuni, Erwin nu avea totuşi decât succese în palmaresul lui.

— Un cuplu de bătrânei, care nu vor fi o problemă pentru noi. Coborând vocea după ce aruncă ţigara pe jumătate fumată, Erwin continuă:

— Cred că nu suntem suficient de bine plătiţi. Oricum, e vorba de o pipiţă.

Şi aici discuţia luă sfârşit. Mai târziu, intrau în Liezen. Heinz Felfe scrută drumul, deoarece se aflau în faţa unei bifurcaţii. Panoul indicator era acoperit cu zăpadă, totuşi ordonă:

— Ia-o la dreapta.

*

* *

Marisa se trezise târziu, având impresia că înghiţise un pachet mare, de vată hidrofilă. După ce sărise din pat, deschise uşa şi ascultă pe culoar: nimic. În picioarele goale, se îndreptă spre camera lui Malko şi se uită înăuntru: nimeni.

Femeia se întoarse în dormitor şi începu să-şi facă

toaleta. După o oră, terminase cu machiatul. La un moment dat, auzi voci pe hol. Când privi pe fereastră, văzu o maşină neagră, oprită în mijlocul curţii. Chiar atunci, Ilse o strigă:

— *Fräulein* Marisa!

În pripă, se îmbrăcă cu rochia mulată de jerse, după care ieşi din cameră. În hol erau doi bărbaţi. Cel înalt, cu pălărie şi ochelari, îi zâmbi şi-i spuse într-o engleză stricată:

— Venim din partea prinţului Malko, pentru a vă duce la Viena.

— La Viena? De ce?

Zâmbetul bărbatului se accentuă.

— Să luaţi masa. Prinţul nu doreşte să vă lase singură. Dânsul nu poate veni înainte de căderea serii.

Cel scund şi gras nu scosese nici un cuvânt. Marisa îl găsi însă chipeş. Acesta îşi trecu limba peste buze, ca şi cum ar fi dorit-o. Femeia era atât de încântata de invitaţie, încât nu-şi mai puse nici o întrebare.

— Mă duc să mă pregătesc, se fandosi ea. Intraţi în bibliotecă. Revin în cinci minute.

Urcă scara, având grijă cum îşi mişcă şoldurile la fiecare treaptă. Bătrâna Ilse se duse să-şi supravegheze bucătăria. Ştia totuşi că Malko va reveni la prânz, dar nimeni nu o întrebase nimic.

Heinz şi Erwin rămăseseră în picioare, într-un colţ al bibliotecii, destul de impresionaţi de ceea ce vedeau. Puteai fi ucigaş, dar să ai totuşi respect faţă de obiectele rare.

— Aici se găsesc bibelouri de valoare, remarcă Heinz, pe un ton doct. Ai văzut micul scrin?

Erwin mormăi ceva şi îşi privi ceasul.

— Plecăm?

Heinz Felfe aruncă o privire plină de regret faţă de tot ceea ce îl înconjura, apoi dădu din cap:

— Urmează-mă.

După ce ascultară preţ de o secundă pe hol, se îndreptară spre scară. Amândoi purtau tălpi de cauciuc şi încercau să urce pe marginea laterală a treptelor, pentru a nu face zgomot. Ajunşi sus, se duseră spre camera Marisei. Femeia fredona o melodie, uşa fiind deschisă. Heinz intră primul. Tânăra stătea în faţa oglinzii, răsucindu-şi un

cârlionţ, neobservându-i imediat pe cei doi. Când îi văzu, reflectaţi în oglindă, Erwin se afla deja la un metru depărtare.

— Ce se întâmplă?

Bărbatul strânse din buze şi o apucă de braţ, imobilizându-i-l la spate. O ridică apoi ca pe un fulg, trăgând-o spre pat, unde o aruncă pe burtă, continuând să o ţină, Marisa reuşi să ţipe:

— Nu! Doar nu vreţi să mă violaţi? Sunteţi nebuni?

Heinz Felfe avusese grijă că închidă uşa, iar ţipetele femeii nu erau atât de puternice, încât să fie auzite în bucătărie.

În timp ce Marisa se zbătea în încleştarea cu Erwin, Heinz scoase o trusă din buzunar şi o deschise. Conţinea o seringă hipodermică de metal, cu o crosă, exact ca un mic pistolet. Jubilând, Heinz îi aranjă piesele componente. În tinereţe, visase să devină chirurg.

Cu cât femeia se zbătea ca să scape din mâinile lui Erwin, după ce realizase că nu era vorba nici de viol şi nici de o glumă proastă, cu atât bărbatul se aşeza mai comod, dar cu putere deasupra ei, ţinându-i mâinile îndoite la spate. Rochia se ridicase, dezgolindu-i fundul, dar nici unul nu părea interesat de privelişte. Doar nu se aflau acolo pentru plăcere.

Heinz terminase cu preparativele. Se apropie de pat, evitând loviturile ce-i puteau fi provocate de picioarele Marisei.

— Atenţie, îi spuse lui Erwin.

Acesta din urmă se lăsă cu toată greutatea. Cu mâna stângă Heinz îi ridică cu un gest rapid părul roşcat. Cu un gest sigur, înfundă acul negru în ceafă şi apăsă pentru a forţa lichidul să intre. Totul dură mai puţin de o secundă. Marisa scoase doar un mic ţipăt. Tot ceea ce i se întâmplase nu o duruse, dar imediat simţi o senzaţie stranie: nişte pişcături în mâini şi picioare, apoi senzaţia că inima nu-i mai bate. Vru să ţipe, dar nu reuşi. Avea impresia că fusese introdusă brusc într-un frigider.

Felfe se ridică şi-i aranjă părul pe umeri, acoperind astfel minuscula rană, după care îi făcu semn partenerului să o

lase. Erwin se sculă şi-şi aranjă dunga pantalonilor, cu un gest mecanic.

Tânăra femeie se postă în coate şi-i privi. Deja ochii îi erau înceţoşaţi, avea frisoane şi era amorţită. Lichidul pe care i-l injectaseră se numea Aulocardyl. Cinci miligrame erau suficiente pentru scăderea pulsului de la 80 la 50. Ei i se injectaseră de zece ori mai mult. Muşchiul cardiac paralizat nu mai îndeplinea niciuna din funcţii. Din fericire, produsul nu se găsea în farmacii, fiind rezervat doar laboratoarelor. Cei doi ieşiră din camera.

Marisa încercă să deschidă gura, dar nu reuşi.

Holul era pustiu. Heinz şi Erwin se afundară în pietrişul din curte, apoi se suiră în maşină.

— Unde ne îndopăm deseară? Iar mergem la *Czardas Furstin?*

— Nu, răspunse Heinz demarând. Cunosc o casă de oaspeţi pe malul Dunării, unde se găteşte foarte bine. Vei vedea!

În Liezen, se încrucişară cu un Jaguar negru, ce se îndrepta spre castelul de unde tocmai plecaseră.

*

* *

Malko era bine dispus în drum spre casă; îi dispăruse starea proastă pe care o încercase la ambasadă. În pofida frigului, timpul era magnific. Se grăbea să-şi reia vacanţa cu Alexandra, întreruptă din cauza ultimelor evenimente. În plus, mai avea destul de multe de făcut la castel. Nici nu dădu atenţie maşinii mici şi negre cu care se întâlnise pe drum.

Ca de fiecare dată, Krisantem parcă Jaguar-ul, iar el urcă la primul etaj, arzând de nerăbdare să discute cu Marisa în legătură cu plecarea ei. Cu puţin tact, ştia că nu va întâmpina probleme. Bătu la uşă. Nimic. Împinse şi văzu corpul femeii întins pe pat. Zâmbi: spectacolul era încântător. Picioarele lungi erau dezvelite până sus, iar părul roşu o înconjura din toate părţile. Malko se apropie uşor şi-i trecu braţul pe după umeri. Femeia nu se mişcă. O strigă uşor:

— Marisa…

Niciun răspuns. O întoarse spre el. În clipa în care îi văzu ochii larg deschişi, avu un şoc. Nu era nevoie de nici o examinare specială… era moartă. Corpul îi rămăsese totuşi suplu şi cald, deci murise de curând. Se uită cu atenţie. Aparent, nu avea nici o rană. Îi privi apoi braţele şi picioarele, încercând să găsească vreo urmă. În final, îi ridică părul şi observă înţepătura care lăsase un semn aproape invizibil, dar suficient: metoda fusese folosită şi în Est şi în Vest. Cunoştea bine procedeul, nu şi otrava ce-i fusese administrată.

Ieşi rapid din cameră, cu gândul că asasinul nu ajunsese prea departe.

— Krisantem?

După douăzeci de secunde, turcul îşi făcu apariţia. Agentul îi povesti ce se întâmplase.

— Pregăteşte maşina. Între timp, eu mă duc să vorbesc cu Ilse.

În bucătărie, femeia îi povesti despre vizita unor bărbaţi necunoscuţi. Malko nici nu o lăsă să-şi termine vorba. Din nou simţea o furie oarbă împotriva meseriei pe care o alesese.

După două minute, Jaguar-ul rula cu 120 km/h, pe drumul acoperit cu gheaţă, cu Malko la volan. Krisantem, cu o figură sumbră, se ţinea de portieră. Păstrase doar vechea armă Astra, mai puţin voluminoasă decât Remington-ul. Evident, luase şi laţul de care nu se despărţea niciodată şi pe care îl pusese în buzunar.

Ilse vorbise de un Volkswagen. Exista o şansă din două ca acesta să se fi întors la Viena, iar agentul gândea corect. Rulară o jumătate oră fără a vorbi. Drumul nu era circulat, deci deplasarea era fluidă. Deodată, la intrarea într-un viraj, apăru şi Volkswagen-ul negru, la o distanţă de un kilometru. Se aflau la aproximativ douăzeci de kilometri de oraş şi Malko apăsă pe acceleraţie, pentru a-i ajunge din urmă.

Erwin remarcă primul apariţia Jaguar-ului.

— La dracu’! E tipul de la castel! Proprietarul!

Imediat transpiră şi mâinile i se crispară pe volan. Heinz Felfe observă şi el automobilul rulând cu viteză mare. Se aflau însă prea departe pentru a distinge cine era în

interior.

— Nu te enerva. Nu e singurul Jaguar din ţară.

Erwin înjură şi, conducând cu o mână, scoase cu cealaltă un Luger, punându-şi-l pe genunchi. Heinz încercă să-l liniştească:

— Ce riscăm? Doar suntem pe un drum naţional?!

— Priveşte!

Jaguar-ul era la numai douăzeci de metri în spatele lor. Erwin apăsă pe acceleraţie, dar claxonul maşinii din spate le sparse timpanele. Ajunseră să ruleze bară la bară. Erwin, terorizat, scotea scântei. Acum vedea bine şi figurile celor doi indivizi, înţelegând că niciodată nu va mai ajunge la Viena, viu şi nevătămat.

— Ce ne facem?

Heinz era obişnuit cu improvizaţiile, dar nu dorea să-şi dea arama pe faţă.

— Nu te lăsa dublat. Când ajungem la aeroport, opreşti. Acolo nu riscăm nimic. Locul este plin cu poliţai.

— Uşor de spus...

Cramponat de volan, avea un ochi în retrovizor, iar cu celălalt observa manevrele Jaguar-ului. Dintr-o dată, în faţa lor se ivi un camion, care tocmai ieşise din curbă. Şoferul fu obligat să se aplece pe o parte, pentru a evita ciocnirea frontală, neavând însă suficient timp pentru a se redresa şi a reveni pe mijlocul şoselei. Ca un fulger, Jaguar-ul trecu pe lângă ei. Pentru o fracţiune de secundă, Erwin recunoscu figura lui Krisantem.

— Urmăreşte-i, urlă Heinz.

— Nu pot! Rulează cu viteză prea mare.

Instantaneu, în faţa lor apăru o altă maşină. Jaguar-ul fu obligat să treacă în spatele ei. Erwin preferă mijlocul şoselei. Mâinile îi tremurau pe volan şi îl văzu pe Krisantem cum, înarmat, deschide portiera.

— Vor să ne împuşte!

— Uite aeroportul.

În realitate, la două sute de metri mai înainte, se aflau luminile de pe Schwahat.

— Virează odată! comandă Heinz. Altfel, suntem pierduţi...

Cu ambele mâini pe volan, Erwin răsuflă adânc. Un surâs plin de răutate i se întipărise pe figură. Acum, până la lumini nu mai erau decât zece metri. Viră la stânga, în clipa în care un autocar ieşea pe drumul îngust. Instinctiv, Erwin frână. Poleiul făcu restul.

Volkswagen-ul negru efectuă o piruetă completă. Învârtindu-se ca o babă, o luă spre partea stângă a şoselei. Un camion greu, cu remorcă ajunse în dreptul maşinii, care, aşa mică cum era, intră pur şi simplu în camion, încastrându-se sub botul acestuia. Scena nu durase mai mult de zece secunde.

Malko frânase şi evitase la ţanc accidentul. El şi Krisantem alergară spre Volkswagen. Toată partea dreaptă a maşinii era strivită. Printre resturi, distinseră o formă umană. Când Malko se apropie, din interior se auzi un urlet sfâşietor.

— Capul meu… Ajutaţi-mă…

Erwin Tiebel era în viaţă. Avea capul prins în portiera rămasă deschisă. Pe el zăcea toată greutatea maşinii. Ochii înnebuniţi întâlniră privirea rece a agentului.

— Cine v-a trimis?

Tiebel plângea în hohote:

— Ticălosule! Lasă-mă în pace!

— Tacă-ţi gura! Nu e frumos să vorbeşti aşa! Ţi s-a pus o întrebare, îl dojeni Krisantem.

— Plecaţi de aici!

— Vom pleca, dar nu imediat.

Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, turcul se lăsă cu toată greutatea pe maşină, strivind şi mai tare craniul omului. Urletul răbufni, atroce:

— Mă omorâţi. Îmi striviţi capul! Pentru numele lui Dumnezeu, lăsaţi-mă! Ticăloşilor…

Erwin proferă tot soiul de invective la adresa celor doi, apoi închise ochii şi gemu din nou, disperat. Impasibil, Malko se aplecă deasupra lui. Nu avea timp de şuetă. Unul dintre şoferii camionului se apropia, urmat de cei din autocar.

— Vă scot de aici, dacă îmi spuneţi cine v-a trimis.

— Kurt, bâlbâi omul. Acel bulangiu, acel homo…

De departe puteai crede că cei doi fac tot posibilul pentru a-i ajuta pe răniţi. Agentul era chiar gata să ridice maşina, mai ales că acum nu mai dorea să-i provoace bietului om alte dureri. Dar caroseria căzu şi o dată cu asta se auzi şi ultimul urlet at victimei. Din urechi îi ţâşni sânge, apoi rămase nemişcat.

Zece minute mai târziu, când în jurul maşinii se strânsese deja o duzină de oameni, dinăuntru reuşiră să scoată două cadavre. Heinz Felfe fusese omorât pe loc, strivit de partea de sus a Volkswagen-ului. Malko şi Krisantem se pierdură discret în mulţime. Cu siguranţă, asta nu mai însemna nici un fel de vacanţă.

Agentul îşi aminti de promisiunea pe care i-o făcuse Marisei. Femeia fusese convinsă că la castel va fi ocrotită. Nu îi plăcuse niciodată sa-şi încalce promisiunile.

CAPITOLUL XIII.

— Domnul doarme încă. E puţin suferind. Dacă doriţi, veniţi mai târziu...

— Ştt! făcu Krisantem.

Cu delicateţe, îl îndepărtă puţin pe Malko şi strânse gâtul majordomului, spre care îndreptă un pumnal. Bietul om căscă ochii mări şi se dădu înapoi cu câţiva paşi, spaţiu suficient pentru intrarea musafirilor neanunţaţi. Există moravuri cam rar întâlnite la Viena, nedemne pentru un gentilom, dar, în anumite circumstanţe...

— Unde este?

Bietul om, cu ochii spre pumnal, răspunse încet:

— În cameră. Dar...

— Dacă mai scoţi un cuvânt, i-o tăie turcul, îţi tai gâtul.

Pronunţate pe un ton atât de serios, încât vorbele lui te puteau îndemna la o profundă meditaţie. Uluit, majordomul căzu pe scaun, privind bovin sper cei doi, care plecaseră deja spre camera stăpânului.

Ar fi trebuit să cheme poliţia, dar încă simţea pe gât urma lamei pumnalului… Malko intră fără să bată la uşă, cu pistolul în mână. Cu siguranţă, nu era o vizită de curtoazie. Avusese timp pentru a se gândi la o serie de fapte reprobabile, întâmplate înainte chiar de moartea Marisei.

Într-adevăr, Kurt von Hasel se afla întins pe pat. Un pat superb, cu baldachin, în care stătea rezemat pe două perne. Era îmbrăcat într-o pijama gen veston, încheiată până la gât. În faţa lui se afla un platou cu o sticlă „Moet et Chandon”, o cutie cu caviar „Beluga”, ce avea o linguriţă înăuntru, iar alături, un coş cu pâine prăjită. Când îi văzu pe cei doi, o expresie abjectă de teroare îi transformă trăsăturile. Reuşi să se concentreze rapid şi surâse, ignorând deliberat pistoletul îndreptat spre el.

— Ce surpriză… După cum vedeţi, sunt cam bolnav.

— Şi se mai spune că o crimă nu e răsplătită, îl ironiză Malko, arătând spre delicatese.

Încăperea nu avea aspectul unei camere. Într-un colţ era un birou masiv, iar în faţa uneia din cete trei ferestre trona un pian cu coadă. O mochetă groasă, de un albastru-regesc, împreună cu nişte perdele asortate, confereau o atmosferă intimă. Totul respira lux. Pentru un decorator, Kurt se descurca bine. Deasupra pianului lăcuit se afla un sutien. Omul urmărea privirea lui Malko. Exact în momentul în care se pregătea să deschidă gura, o uşă acoperită de o oglindă se deschise uşor şi o voce spuse:

— *Liebe…* Sst!

De după uşă, învelită cu un prosop de baie ce se oprea deasupra genunchilor, apăru o superbă fată brună, ce nu părea deloc intimidată de ambianţă. Ea le zâmbi, după care se întinse dezinvolt spre sutien, apoi dispăru, precum o creatură izvorâtă din lampa lui Aladin. Fermecătoarea apariţie nu îl făcu însă pe Malko să uite scopul vizitei sale.

— Cred că doriţi să părăsiţi această lume, lăsând în urmă numai impresii bune? spuse cu răceală în glas. Şampanie, caviar, fete frumoase… Probabil că ele vă vor închide ochii!

Kurt tresări.

— Sunteţi nebun! Ce doriţi?

— Să termin de reglat socotelile cu dumneavoastră.

Ucigaşii pe care i-aţi plătit au omorât o femeie ce era găzduită la castelul meu.

— Dar…

Dezgustat, agentul se aşează pe marginea patului.

— Nu faceţi pe prostul. Tipii sunt deja morţi. Dar au „ciripit” înainte. Din ce motiv aţi ordonat uciderea femeii?

Puţin mai stăpân pe el din cauza tonului calm al lui Malko, Kurt ridică ochii spre cer, împreună cu o felie de pâine prăjită, unsă din abundenţă cu caviar.

— *Mein lieber Kamerad*, în toată afacerea, eu nu sunt decât un modest „operator”. Este adevărat, am dat… instrucţiuni în privinţa acelei persoane. Dar primisem eu însumi un ordin chiar în acest sens.

— Din partea cui?

Vocea lui Kurt se îndulci.

— De la William Coby. Şi el primise un ordin de la David Wise.

— De ce?

Din baie se auzea un cântec:

— Nu ştiu despre ce e vorba. Sincer. Tot ce am făcut a fost să ascult de alţii. Exact ca şi dumneavoastră. Nici nu o cunosc pe femeie. Îmi pare rău dacă…

Malko nu-l mai asculta, ci se gândea. Marisa murise pentru că fusese împreună cu Serge Goldman. În ochii lui Wise, ea avusese posibilitatea, poate, de a lua cunoştinţă de documente. Asta era suficient pentru a o condamna la moarte. Cunoscând el însuşi ce cuprindea mapa neagră, înţelegea ordinele date de David Wise. Nimeni nu trebuia să poată vorbi după recuperarea hârtiilor compromiţătoare. *NIMENI!*

Realiză imediat care era situaţia lui, revizuind bizara atitudine a lui William Coby.

— Nu aţi primit ordin pentru a mă lichida şi pe mine?

Kurt ridică încet cupa cu şampanie.

— Sunteţi de-ai noştri, nu-i aşa?

Ochii săi îl priveau pe Malko cu o infinită inocenţă. Nu mai era nimic de adăugat. Agentul îşi dădu seama până la ce punct ar fi fost inutil a se bate pentru o femeie asasinată în numele raţiunii de stat şi de a cărei soartă nimeni nu era

interesat. Kurt avea dreptate, eficacitatea americană impunea dispariţia Marisei. În acest fel, greşeala ar fi fost complet ştearsă. Era un mod de spălare a rufelor altuia, dar în familie, împreună cu sângele celeilalte persoane. Kurt văzu ezitarea lui Malko şi ridică cupa, arborând un aer persiflant:

— Să trăiţi! Să trăiţi, cel puţin atât timp cât mai sunteţi în viaţă. Nu vă mai gândiţi la morţi, mai ales la morţile inutile. Nimic nu se uită mai uşor. Luaţi exemplul meu. În fiecare zi încerc să iau din viaţă maximum de plăcere. Nimeni nu ştie câtva dura viaţa...

Cu regret, agentul se sculă. Nu ar fi servit nimănui să-l omoare pe von Hasel. Omul spusese adevărul: era doar un instrument.

— Sper să nu vă mai văd niciodată, spuse Malko, cu răceală în glas.

— Nimeni nu vă obligă să o faceţi, veni răspunsul. Totuşi, dacă aveţi această meserie, aveţi şi curajul de a privi lucrurile drept în faţă.

După acest discurs, sări din pat şi dispăru în baie. Krisantem se retrăsese discret pe culoarul în care se afla majordomul.

— Hai să mergem să bem ceva la Eden, propuse Malko. Am chef să mă îmbăt.

*

* *

Barul Eden era în vogă la Viena: o ambianţă discretă şi pereţi tapisaţi cu catifea roşie, te relaxau. Ajunseră pe Rauhensteig şi Krisantem găsi un loc de parcare în faţa lui „Steffel”, cel mai mare magazin din oraş. Niciunul, nici celălalt, nu remarcaseră un Mercedes 250 negru, cu patru bărbaţi înăuntru, care îi filaseră de la ieşirea din casa lui von Hasel. Maşina parcase ceva mai departe, dar cei patru nu coborâseră.

Agentul regăsi cu plăcere atmosfera, observând totuşi că localul era pustiu. Alese o masă din apropierea barului şi comandă o vodcă şi un suc de portocale. Nu dorea să se gândească la nimic. După ce îşi bău vodca, comandă o a doua. Posomorât, Krisantem doar se juca cu sucul de

portocale pe care-l comandase. Ca un adevărat musulman ce era, nu bea niciodată alcool.

După o jumătate de oră, Malko simţi că băuse suficient, deci plăti şi plecară.

— Hai să dăm o raită la Sacher. Ilse m-a rugat să cumpăr ceva pentru bucătărie. Dacă uit, se va necăji.

Portarul înfierbântat de la Sacher se precipită în faţa Jaguar-ului şi deschise portiera. Agentul coborî şi-l rugă pe Krisantem să-l lase pe portar să parcheze maşina, după care intră în magazin.

Crema Vienei nu sosise încă. Malko se apropie de vitrina cu produse de patiserie chiar în momentul în care o explozie asurzitoare zgudui Hotelul Sacher. Cele două geamuri mari care încadrau uşa rulantă de la intrare se făcură zob, proiectând bucăţi de sticlă în tot holul. Un vânzător scund în uniformă fusese proiectat la zece metri şi ateriză pe genunchii unor americani. Răniţi de cioburi, oamenii începură să urle.

Fără a se consulta între ei, Malko şi Krisantem traversară holul devastat şi ieşiră. În faţa hotelului, văzură flăcări şi un fum negricios. În acest morman recunoscură caroseria Jaguar-ului şi se apropiară cât de mult le permiteau flăcările. Din maşină lipseau şi portierele şi capota. Explozia stricase alte trei maşini care, la rândul lor, ardeau. Reconstituind accidentul, înţeleseseră că portarul încerca să le parcheze, în timp ce deflagraţia se produse. O mulţime tăcută începuse să se îngrămădească în jurul maşinilor avariate. Fusese o minune că în acel moment nu se aflau trecători prin faţă hotelului.

Între timp, se auziră sirenele şi văzură doi poliţişti ce încercau să regleze circulaţie. Din nefericire, portarul fusese grav rănit şi deasupra lui se aruncase o pătură.

Malko îl trase pe Krisantem, îndepărtându-se amândoi în tăcere. Turcul avea un tic nervos în colţul gurii, iar agentul, în ciuda frigului, simţea cum transpirase. Merseră până în Piaţa Operei şi opriră un taxi.

— Rupelstrasse, 27.

Era adresa lui Hertz.

— Bună treabă. Precis că totul s-a făcut atâta timp cât

noi eram la Eden Bar, deci am fost urmăriţi de la Kurt... Deci...

Malko nu-şi termină fraza, dar Krisantem strângea cu dragoste laţul din buzunar.

— Cum... cum au făcut asta?

— Clasic, iei doi-trei litri de ciclonită şi îi pui împreună cu un detonator electric cu reacţie întârziată. Montezi totul pe o placă de oţel, pe care o lipeşti sub şasiu în numai zece secunde. Idiotul de Kurt ştia despre ce e vorba. Eu sunt următorul pe listă. A primit ordinul de a-i lichida pe toţi cei care au fost în posesia documentelor. Deci, eu care le-am şi citit...

Taxiul tip Mercedes opri în faţă la Hertz. Agentul plăti şi coborâră.

— Mai dăm o raită pe la Kurt. Poate a fost suficient de imprudent pentru a rămâne acasă.

Ajungând acasă la von Hasel, nu observară nimic suspect. Majordomul deschise uşa imediat. Văzându-i pe cei doi, se făcu cenuşiu la faţă.

— Nu... Domnul a plecat.

— Vom verifica, spuse Krisantem.

Învăţat din experienţă, omul făcu un salt în lături şi încercă să se facă una cu peretele. „Musafirii" inspectară rapid apartamentul, dar acesta era pustiu.

— Nu va veni curând, opină agentul.

Ieşiră împreună, iar în trecere, turcul îi dădu majordomului o palmă peste frunte.

*

* *

Malko ezita: prima mişcare ar fi fost să intre cu forţa în ambasadă şi să-l strângă de gât pe William Coby, ajutându-se de propria-i cravată elegantă, până ce l-ar fi omorât... Dar la ce bun? Şi Coby era doar un executant! În privinţa ambasadorului, acesta s-ar fi spălat pe mâini, cu condiţia să nu-şi murdărească pereţii. Ordinul venea de la Washington, dat de oameni ce nu se lăsau influenţaţi de sentimente.

Serviciile pe care le adusese pentru CIA nu erau garanţia securităţii lui viitoare. Dacă nu găsea rapid o soluţie vicleană, era mort. Deocamdată, dorea să se întoarcă acasă

pentru a reflecta. Moartea portarului de la Sacher îi oferea câteva ore de răgaz, după care vânătoarea reîncepea.

Pentru a se destinde, îşi aduse aminte de o glumă involuntară făcută de angajatul de la Hertz:

— Asigurare pentru orice risc? întrebase el.

— E de preferat, răspunsese Malko. Momentan, străzile sunt alunecoase din cauza poleiului.

Ieşit din blocajul circulaţiei de la Simmeringerhauptstrasse, se mai relaxă puţin şi încercă să tragă o concluzie. Era sigur de un lucru: pentru CIA, el era o persoană ce trebuia lichidată. Era prima oară când se găsea într-o asemenea situaţie. Fusese asaltat de multe ori, dar mereu avusese o portiţă de scăpare. Bineînţeles, ar fi putut să ia un avion spre Frankfurt şi de acolo în oricare altă direcţie, dar apoi?

Ar mai fi existat soluţia de a rămâne într-o ţară din Vest, unde CIA l-ar găsi fără discuţie, deoarece nu avea, precum naziştii, o reţea care să-l ajute şi să-l protejeze. Evident, dacă ar fi cerut azil politic în Rusia, acolo ar fi fost primit cu bucurie, ca orice transfug.

Ştia bine cum s-ar fi terminat povestea: ori ar fi crăpat într-un birou de propagandă, ori l-ar fi retrimis în Vest, ca agent dublu şi, de această dată, vechii lui prieteni ar fi avut un motiv în plus pentru a-l omorî…

Când intră în curtea castelului, încă nu rezolvase problema. Temător, rămase în Mercedes, în timp ce Krisantem plecase în recunoaştere. După câteva minute reapăru şi-i făcu semn că totul era în ordine. Malko se instală în bibliotecă şi îşi turnă o vodcă, în timp ce turcul, prevăzător, se retrăsese pentru a-şi reîncărca Remington-ul 44/45.

După un timp, sună telefonul. Era Alexandra. Când îi recunoscu vocea, tonul lui Malko deveni brusc indiferent. Dacă ar fi ştiut ce se întâmplase cu nefericita ei rivală, ar fi fost poate mai amabilă…

— Vreau să vorbesc cu Krisantem, minţi ea. Urma să vină să mă ajute să repar tractorul.

Malko ar fi vrut cu înfrigurare să o invite la cină, dar încă nu era momentul. Se forţă să răspundă simplu:

— Bine, ţi-l dau la telefon.

Îl strigă pe Krisantem. Acesta vorbi câteva secunde, după care îi întinse receptorul lui Malko:

— Doreşte să vă vorbească.

Tonul femeii se îndulcise considerabil:

— Au plecat prietenii tăi?

— Da.

Spusele erau pe jumătate adevărate: Marisa îl reîntâlnise pe Goldman în cabana grădinarului. Şi-o imagină pe Alexandra în pantalonii de călărie, cu pieptul înalt, sub un pulover din lână groasă, cu ochii ce aveau mereu o strălucire insolentă şi lascivă. Un val de căldură îi inundă trupul.

— Rămâi acasă, deseară? o întrebă.

— Da.

— Vrei să trec să-ţi spun „bună seara”?

— De ce nu mă inviţi la masă?

— Prefer să vin la tine.

Dusese cuvântul pe care nu trebuia să-l spună. Fu nevoit să depărteze receptorul de ureche, pentru a nu fi asurzit. Niciodată nu-şi imaginase că dintr-o gură atât de frumoasă puteau ieşi asemenea cuvinte oribile. Alexandra îi aruncă şi ultima injurie:

— Mişelule! Eşti încă împreună cu acea Graben! Vrei să ne săruţi pe amândouă în aceeaşi seară. Şi eu care…

Sufocată de mânie, femeia trânti receptorul cu forţă. Malko nu mai putea şti care erau intenţiile „logodnicei”.

Probabil că centralista din Liezen se distra de minune, ascultând conversaţia lor… Trist, agentul termină vodca şi puse din nou mâna pe telefon. Dorea să se asigure sută la sută că nu se înşela. Formă numărul Ambasadei Americane din Viena şi aşteptă.

— *American Embassy în Viena*, răspunse o voce cristalină.

— Vreau să vorbesc cu William Coby.

— Cine îl caută?

Tonul era complet indiferent. Pentru o secundă, avu impresia că trăieşte un coşmar.

— Prinţul Malko Linge.

— O clipă, vă rog.

Auzi cum se întrerupe legătura, după care, aceeaşi voce cristalină îl anunţă:

— Domnul Coby nu a venit. Îi pot transmite vreun mesaj?

— Când îl pot găsi?

După o secundă de linişte, fata continuă:

— Domnul Coby va lipsi câteva săptămâni.

— Mulţumesc. Sunteţi amabilă să mi-l daţi pe domnul ambasador?

În timp ce vorbea, simţi stupefacţia fetei care, bine striată, răspunse:

— Nu ştiu dacă a sosit. Voi vedea.

Din nou linişte, dar mai lungă, apoi centralista, mai degrabă jenată, spuse:

— Excelenţa Sa declară că nu vă cunoaşte. Puteţi să-i aduceţi la cunoştinţă printr-o scrisoare care este motivul vizitei dumneavoastră? Dacă intră în atribuţiile sale, vă va primi, în mod cert.

— Nu, nu este necesar.

— *You are welcome.*

Apoi fata închise telefonul. Era minunată această politeţe americană. După nereuşită, îşi dădu seama că nu mai avea decât o şansă. Luând nou receptorul, ceru serviciul internaţional.

— O convorbire la numărul 351.11.00, Washington, în SUA. Cu taxă de urgenţă.

Era ora cinci, deci unsprezece dimineaţa la CIA. Numărul apelat era unul standard. Când telefonul sună, Malko tresări.

— Washingtonul pe linie, anunţă telefonista.

Ca întotdeauna, operatoarea de la CIA se mulţumi să repete:

— Aici, 351.11.00.

Agentul ceru să vorbească cu David Wise şi-i spuse secretarei numărul său de cod. După o serie de păcănituri, aceasta îi transmise:

— Domnul David Wise se află într-o conferinţa. Puteţi să-i lăsaţi un mesaj? În acest moment nu poate fi deranjat.

Era o minciună sfruntată: oriunde s-ar fi aflat, Wise avea

întotdeauna la el un telemobil.

— Bine. Spuneţi-i să mă sune.

După ce îşi lăsă numărul de telefon, o rugă pe centralistă:

— Puteţi să-mi faceţi legătura cu William Marshall?

Din fericire, auzi imediat timbrul jovial al lui Bill, vechiul său prieten. El îi supervizase toate misiunile din Orientul Mijlociu.

— Ce mai faci? întrebă americanul. Sper că ai sunat în P.C.V.!

— Fac prost. Poţi să îmi faci o favoare?

— Desigur!

— Te rog, încearcă să afli ce se bârfeşte în legătură cu mine.

— Cu tine?

Omul părea sincer mirat.

— Da. Nu pot să-ţi explic. Sunt expus, poate şi mai râu. Sună-mă mai târziu.

— OK, OK. Dar nu înţeleg nimic. Sper că nu ai făcut vreo prostie…

— Nu. Dacă aş fi făcut, nu te-aş fi sunat.

După ce închise, Malko rămase mult timp nemişcat în fotoliul său. Bill reprezenta ultima lui legătură cu CIA. Deja, el nu mai exista nici pentru americanii din Viena, nici pentru David Wise. Acesta din urmă se pare că nu îl va mai căuta niciodată.

După o jumătate de oră, sună telefonul. Abia după al treilea apel răspunse. Bill, cu vocea încordată şi mirată, îi transmise:

— Nu am aflat nimic. Oficial, nu ai nimic!

Se simţea că ar fi dorit să spună mai multe, dar agentul ştia să îi interpreteze chiar şi tăcerile. Dacă Marshall aflase ceva, nu putea fi decât un zvon vag. Era sigur că ordinul lichidării venea chiar de la Wise însuşi şi, poate, chiar mai de sus.

— Mulţumesc, îi spuse americanului. Oricum, problema nu are prea mare importanţă.

Lui Malko nu i-ar fi folosit la nimic să-i povestească prin ce trecea. Bill nu ar fi avut cum să-l ajute, chiar şi dacă ar fi

ascuns dosarul lui.

Zece ani de servicii aduse CIA erau şterşi cu buretele, din raţiuni de stat. Probabil, îi vor trimite o coroană de flori la înmormântare şi îl vor reabilita post-mortem.

Privea cu tristeţe spre decorul castelului, pe care-l iubea enorm. Pentru toate aceste obiecte preţioase, pentru mobilele antice şi pentru pereţii tapetaţi cu lemn, îşi riscase viaţa... Dar toate lucrurile care-l înconjurau aici, în Liezen, însemnau, de fapt, liniştea şi pacea lui sufletească.

Chiar în momentul în care începuse să se bucure de toate, nu avea nici o poftă să fie ucis...

*

* *

Sorbea trist din paharul cu vodcă. Analiza lucidă a situaţiei nu îi dădea prea mulţi sorţi de izbândă. În Europa, CIA dispunea de o reţea ce îi era fidelă şi pe care o folosea la diverse acţiuni „murdare”: aparatul Gehlen din Germania, în numele patronului său, Wilhelm Gehlen, mai vechi şef în Abwehr. Nimeni nu-l mai fotografiase din 1945, nici măcar la vila din Pullach, lângă München. Oamenii lui fuseseră formaţi excelent de către Gestapo sau de grupuri speciale din preajma S.S., pe frontul din Est.

Excelent specializaţi, asasinaseră cu bucurie un mare număr de agenţi sovietici din Europa sau pe cei bănuiţi a fi agenţi. Erau cei mai buni de pe continent, iar gurile rele ziceau că mai făcuseră servicii unor particulari. Dar se vorbeşte atâta... Cu condiţia de a nu-şi transforma castelul în bunker, Malko avea minime şanse de a scăpa multă vreme nevătămat, chiar şi ajutat de Krisantem.

Se ridică şi puse un disc cu Albinoni. Totuşi, pe undeva, exista o soluţie. Krisantem îi întrerupse firul gândurilor, anunţând lugubru:

— Masa e servită.

Risca să fie ultima, aşa că se hotărî să profite din plin.

CAPITOLUL XIV.

Insistentă, soneria telefonului îl enervă pe Malko, ştiind deja că la celălalt capăt nu va răspunde nimeni. Auzea doar o respiraţie calmă, urmată de „clicul” aparatului.

Cei ce făceau acest joc, nu prea dădeau dovada unui exces de fineţe. Nici nu se ascundeau. Fusese sunat de mai multe ori, dorindu-se obosirea nervoasă sau verificarea prezenţei la castel. Malko înclina mai mult spre a doua ipoteză. Trecuseră trei zile de la atentat, iar el nu mai părăsise zona din acel moment.

Dacă ar fi reclamat la poliţie cum că nişte criminali din subordinea CIA atentaseră la viaţă lui, i s-ar fi râs în nas.

Krisantem se instalase în aripa de vest, cu Remington-ul în mână şi cu suficiente cartuşe, cât pentru a face faţă războiului de 100 de ani. Superviza teritoriul ungar, dar existau puţin şanse ca de acolo să apară ucigaşii lui Gehlen. Fiecare dintre ei avea, la ruşi câte o fişă personală, lungă precum Biblia.

Privea spre cerul albastru. În ciuda frigului, timpul era frumos, iar ninsoarea încetase. Ar fi vrut să-şi încalţe ghetele şi să-i facă o vizită Alexandrei. Visul era la fel de imposibil, precum o călătorie pe Lună. Dacă ieşea din castel, era în pericol de moarte. Şi înăuntru se puteau găsi metode de a-l omorî. Totuşi, chiar ajutat de Krisantem, nu-şi puteau petrece toate nopţile stând de veghe.

Rămase fără ţigări, astfel că se hotărî: mai bine murea, dar nu se va lăsa de fumat. În realitate, era doar un pretext: nu era obişnuit cu inactivitatea şi dorea cu disperare să constate dacă „ceilalţi” erau la posturi.

— Krisantem!

Turcul veni în viteză, strângând arma în mână. Dacă factorul poştal ar fi intrat, ar fi căzut mort.

— Mergem în sat, spuse Malko. Aşa vom vedea şi dacă a apărut ceva suspect.

Elko acceptă tăcut, ieşind să scoată Mercedes-ul închiriat de la Hertz. Agentul îşi îmbrăcă paltonul de caşmir bleumarin şi îşi puse pistolul la centură. Niciodată nu se acomodase cu curelele de piele port-armă, care deformau îmbrăcămintea.

Rulară fără să-şi vorbească, până în sat. Acolo, Malko

observă câteva maşini staţionate în faţă la *Gasthaus-Weinstube*, unde îşi făceau plinul. Două dintre ele erau înmatriculate în Germania, cu „M” de la München, iar cea de a treia era un Austin 1100 negru, prevăzut cu o antenă telescopică destul de mare. După ce parcase Mercedes-ul alături, urmat de Krisantem, intră în magazin.

Un bărbat se afla în cabina telefonică construită în întregime din geamuri, postată în spatele cafenelei. Purta ochelari şi avea dinţi ca de iepure, iar o pălărie mare, verde, îi era trasă peste ochi. Când îl văzu pe Malko, puse mâna în buzunarul pardesiului cu care era îmbrăcat. Gestul fusese făcut prea repede…

Ostil, agentul se îndreptă spre bar, dar atenţia tuturor era atrasă de Krisantem, care intrase cu Remington-ul sub braţ. Turcul puse arma pe tejghea, cu ţeava aţintita ca din întâmplare spre bărbatul chel, aşezat la bar. Omul avea craniul ras, ochi negri, proeminenţi, un nas în formă de trompetă şi o haină de piele, neagră. Bărbatul bea în tăcere, împreună cu un altul, a cărui figură era şi mai respingătoare. Tipul era masiv, pântecos şi cu fundul mare. Părul era uns cu briantină, purta ochelari de miop şi avea pe degetul mic un ghiul de aur, ornat cu un diamant. Amândoi rămaseră cu halbele de bere în aer. Patronul îl salută pe Malko:

— *Gruss Gott, Hoheit!* Aţi ieşit la vânătoare?

— Am ieşit să vânez un mistreţ, răspunse agentul.

— Succes!

Dacă patronul ar fi ştiut că „vânatul” era chiar în cafeneaua lui, nu ar mai fi rămas la fel de liniştit.

Agentul comandă ceva tare pentru el şi un ceai pentru Elko, apoi aruncă o privire în local.

Patru bărbaţi stăteau lângă fereastră, jucând cărţi şi supraveghind drumul spre castel. Doi dintre ei erau cu spatele, dar toţi păreau nişte namile, cu obrajii roşii şi cu lodene verzulii. Cei ce stăteau cu faţa spre Malko nu păreau prea siguri de ei. Unul purta ochelari fumurii şi avea o mică mustaţă, iar faţa îi era acoperită de bube. Celălalt avea un cap de cal spaniol şi puteai spune cu uşurinţă că este fiul natural al lui Fernandel, în negativ, cu doi ochi mari, trişti.

Krisantem nu pierdea nici o secundă din spectacol. Imperceptibil, degetele sale se apropiaseră de piedica armei. Jucătorii nu prea mai erau atenţi la cărţile lor, iar scaunele de sub ei scârţâiau cu putere. Din fericire, Malko rupse tăcerea:

— Aveţi străini?

— Da, confirmă patronul. Aceşti domni au o reuniune ca între vechi combatanţi. Cred că sunt foşti poliţişti şi au venit pentru că este o zonă liniştită. *Netwar?*

Continuându-şi ideea, omul adăugă:

— Sunt persoane foarte, foarte serioase. În plus, le place să bea mult... Ah! Dacă aş avea mai mulţi clienţi ca ei...

Oricum, tipul cu craniul ras ar fi plătit scump pentru a se afla în altă parte, arma lui Krisantem apropiindu-se din ce în ce mai mult de ei. Probabil că se apucase să calculeze în câte bucăţele i s-ar fi sfărâmat capul.

Jucătorii căutau să facă plăţile, deoarece cu toţii aveau mâinile băgate adânc în buzunare. Patronul îi aduse lui Malko cartuşul cu ţigări, iar acesta îl luă sub braţul stâng, salutând amabil şi spunându-i turcului:

— Ne întoarcem acasă.

Cu paşi lenţi, turcul ieşi primul. Politicoşi, cei patru jucători îşi ridicară pălăriile, Malko se aşeză la volan, iar Krisantem aruncă o privire de regret spre cafenea:

— Am fi putut face ravagii, murmură în barbă.

— Nu sunt prea sigur. Erau şapte... Destul de mulţi. Şi apoi, la ce bun? Mâine, i-ar fi înlocuit alţii. Ce puteam spune poliţiei? Am fi devenit noi înşine nişte asasini.

Porniră maşina închiriată şi se îndreptară spre castel, încercând să găsească împreună o cale de scăpare.

*

* *

— Ce facem acum?

— Am o idee, dar mai întâi trebuie să-i împrăştiem pe tipi.

Malko îi explică planul său, cu care Elko era de acord. În clipa în care intrară în holul castelului, telefonul sună.

— Chiar că sunt idioţi!

Furios, ridică receptorul.

— Alo, Alteţa Sa, Prinţul Linge?

— Eu sunt, făcu agentul surprins.

— Aşteptaţi o clipă, vă va vorbi Excelenţa Sa, Ambasadorul URSS.

După ce se auziră câteva păcănituri, timp în care se cuplau câteva microfoane, auzi o voce jovială şi destinsă, ce vorbea o germană perfectă.

— Dragă prietene, cred că nu am avut niciodată plăcerea de a ne întâlni, dar astă seară vă invit la o mică petrecere pe care o ofer la ambasadă. Aş dori să vă aflaţi printre noi.

— Ce surpriză plăcută! spuse Malko. Mă simt extrem de flatat să primesc invitaţia direct de la dumneavoastră, Excelenţă…

— Ei! Ce avem noi de-a face cu protocolul… Cred că avem cel puţin o trăsătură comună: vodca bună. Am primit de curând nişte sticle din bătrâna Strestaia. Un adevărat regal!

Bărbatul uitase un lucru: era unul din aşii KGB-ului, exact ca în secretul lui Polichinelle. Americanii care îşi împânziseră deja ambasadele cu consilieri culturali-agenţi, nu avuseseră încă acest curaj de a numi şi ambasadori-agenţi.

Rusul ştia că Malko era la curent, iar Malko ştia, în aceeaşi măsură, ceea ce cunoştea şi celălalt: în asta stătea sarea şi piperul convorbirii lor.

— Nu ştiu dacă voi putea veni, continuă agentul. Acum am foarte multe lucruri de făcut.

— Nu mă îndoiesc. Aş dori totuşi să faceţi un efort, pentru ca noi doi să discutăm. Sunteţi un om fascinant, prinţe.

Malko mulţumi politicos pentru invitaţie. Nu avea nici cea mai mică intenţie de a se duce la Ambasada URSS. Nu ar fi fost primul pe care ruşii l-ar fi răpit pur şi simplu, trecându-l graniţa într-o valiză diplomatică. Noutăţile se auzeau rapid…

Cu siguranţă, printre americani exista cineva care mânca la două mese; ambasadorul rus era foarte bine informat.

Krisantem intră în bibliotecă, în timp ce agentul încă vorbea la telefon.

— Totul este gata.

— Perfect.

Malko se scuză rapid faţă de ambasador, promiţându-i că va face tot posibilul pentru a răspunde invitaţiei.

În curte, alături de Mercedes-ul închiriat, Krisantem scosese bătrânul Opel break, ce servea la cumpărături. În Mercedes se găseau două valize, câte una pentru fiecare dintre ei, cu strictul necesar pentru câteva zile. Cele două maşini ieşiră uşor pe poarta castelului. Aruncară o privire nostalgică înapoi, întrebându-se când şi dacă vor reveni.

*

* *

Drumul era neted ca-n palmă. Până la intrarea în sat, nimic deosebit nu se întâmplă. Dar în Liezen, observară cum perdeaua în carouri a cafenelei începu să se mişte uşor. Accelerară. Grupul de ucigaşi se năpusti afară, în stradă, mai-mai să ajungă sub roţile Opel-ului. Krisantem le aruncă un zâmbet răutăcios; regreta sincer că nu avea la el şi grenade.

Mercedes-ul demară pe drumul acoperit de polei. În linie dreaptă, avea în faţă cam şase kilometri. Nu-i străbătuse încă, în momentul în care văzu ivindu-se în spate trei puncte negre. Vânătoarea începuse. Malko ştia că urmăritorilor le-ar fi trebuit cam zece minute pentru a-i ajunge. Dar după nici cinci, Mercedes-ul era talonat de un Austin 1100 negru, prevăzut cu o antenă radio. Era maşina lui Kurt, numai că altcineva se afla în interior. Maşina avea pneuri cu tungsten, ce îi permiteau să ruleze la fel de bine pe polei şi pe uscat. Trecură de satul Triesten, fără ca situaţia să se fi schimbat. Celelalte două maşini, un Kapitan şi un BMW, îl ajunseseră din urmă.

Începea din nou o lungă linie dreaptă. Acum era momentul: Malko claxonă de două ori, cu toate că din faţă nu venea nimic. Frână şi opri pe margine, apoi sări din maşină, cu arma în mână. Krisantem trăsese tare de volan, aşezând Opel-ul de-a latul. Surprins, şoferul Austin-ului frână şi se opri la un metru de break. Era tipul cu craniul ras. Turcul sărise deja şi portiera se deschise spre Malko, protejându-l şi de caroseria Opel-ului. Rapid, el învârti cheia

ce închidea portiera şi alergă spre Mercedes.

Tipul cu dinţi de iepure ieşi din Austin. Zgomotul scos de Remington făcu să cadă zăpada de pe crengile copacilor şi nefericitul zbură înapoi, ca şi cum ar fi fost atins de un pumn invizibil. Niciodată nimeni nu-i va mai spune că are dinţi urâţi, deoarece acum nu mai avea deloc. Malko trase două focuri în pneurile Opel-ului, care explodă.

Krisantem sărise deja în Mercedes. Agentul se urcă şi el în maşină, demarând. Ceilalţi aveau nevoie de mult timp pentru a putea împinge maşina aflată în mijlocul drumului, cu pneurile sparte. În Austin, bărbatul cu haină de piele neagră luase deja telefonul special.

Probabil că existau multe persoane care ar fi dorit să-l vadă pe prinţul Linge mort, dacă ar fi dat de el.

Rulară cu viteză mare, timp de douăzeci de kilometri. Le mai era necesară încă o jumătate de oră. Era timpul de care aveau nevoie pentru a ajunge la aeroport. Nu făcuseră nici o rezervare înainte, tocmai pentru ca linia aeriană să nu fie supravegheată.

— Priviţi, îi arătă Krisantem.

Chiar în spatele lor, un elicopter survola drumul, la cincizeci de metri altitudine, în aceeaşi direcţie. Malko încercă să distingă semnele particulare. Când aparatul vira, observă litera „D”, indicativul Germaniei. Era un elicopter francez, cu două locuri.

— Ei sunt, murmură Malko. S-au gândit la toate!

„Aparatul Gehlen” nu-şi dezminţea reputaţia în privinţa eficacităţii. Agentul apăsă pe accelerator, viteza rămânând singura salvare. Elicopterul făcu o rotaţie şi apoi se opri în spate, deasupra şoselei, la foarte joasă altitudine. Când maşina trecu pe sub el, Malko văzu o luminiţă roşatic-portocalie şi imediat o gaură în formă de steluţă apăru în geamul portierei stângi din spate. Krisantem înjură şi coborî geamul pentru a scoate ţeava armei. Aparatul se afla însă departe, în urma lor. Cei doi se priviră.

— Are o armă cu lentilă şi cu amortizor. Ne poate împuşca, la fel cum ar vâna doi iepuri.

Încordaţi, aşteptară cel de-al doilea atac. Zgomotul scos de elicopter arăta că se apropie. Se auzi un „zbang” şi o

gaură apăru în mocheta ce acoperea arborele de transmisie, la doi centimetri de mâna lui Malko. Acesta avu timp suficient ca să îl vadă pe criminalul ce stătea alături de pilot, cu arma pe genunchi. Deschisese uşa aparatului pentru a se mişca în voie, purtând o cască albă, asemenea unui pilot de curse. Malko observă cum îi vorbea pilotului. Elicopterul avansă puţin. Coborî şi rămase suspendat în aer la câţiva metri de sol, paletele rotorului învolburând aerul, cam la 100 de metri de maşină. Krisantem scoase un ţipăt:

— Opriţi.

Mercedes-ul se opri după douăzeci de metri.

Turcul sărise deja din mers, cu arma în mână. Pilotul elicopterului urcă puţin, îndreptându-se apoi spre ei. Pentru un trăgător de elită, maşina era o ţintă uşoară. Krisantem se lungi pe spate chiar pe solul îngheţat al şoselei, lăsând elicopterul să se apropie de el. Ezitarea pilotului se resimţea datorită balansării aparatului. Chiar ucigaşul de lângă el îi ordonă să înainteze.

Krisantem începu să tragă atunci când aparatul se găsea la treizeci de metri. Zgomotul turbinei era atât de asurzitor, încât nici focurile de armă nu se mai auzeau. Primele două se pierdură, iar al treilea nimeri în plexiglasul cockpit-ului. Al patrulea glonţ făcu să sară în aer tabloul de bord. Elicopterul trecu razant de deasupra Mercedes-ului, precum un rac, răsturnându-se pe câmpul din apropiere.

Krisantem se ridică şi sări din maşină. Malko demară imediat. Aparatul dispăruse în spatele unei perdele de copaci şi nu se mai vedea. Aeroportul Schwechat se găsea la doar şapte kilometri.

Când Mercedes-ul intră pe aleea ce ducea spre aeroport, maşinile care îl urmăreau nu apăruseră încă. Agentul condusese ca un nebun, neţinând cont de polei.

— Voi încerca să plec. Dar sunt obligat să prevenim ce poate fi mai rău. Iată ce aveţi de făcut.

După ce îi ascultase instrucţiunile, Krisantem se duse să parcheze maşina. Malko intră în micul hol al aerogării şi se îndreptă spre ghişeul *Austrian Airlines*.

— Care este următoarea plecare?

— În ce direcţie, domnule?

— În oricare…

Blonda coafată de la ghişeu, pentru a-şi disimula surpriza, îşi aranjă bască mică, timp în care surâse comercial. Apoi se aplecă asupra orarelor.

— Într-o oră şi zece minute. Există un zbor cu destinaţia Cologne şi Hamburg. Voi verifica dacă mai există locuri.

— Perfect, aprobă clientul neobişnuit.

Femeia telefonă şi primi imediat răspuns.

— Clasa întâi sau turist?

— Prima…

Dacă murea, măcar să o facă stilat.. În timp ce blonda scria biletul, el supraveghea intrarea. Fiecare secundă care trecea, era o secundă câştigată.

În momentul în care se îndrepta spre intrarea B, rezervată zborurilor internaţionale, „ei” apărură. Întâi observă craniul ras, apoi pe cei doi malaci cu spate taurin şi, în sfârşit, pe cel ce se afla la telefon când intraseră în cafenea. Toţi erau foarte calmi.

Ochii lor se plimbară lent prin hol, virară spre Malko, dar nici unul nu tresări. Cu un pas liniştit, cel cu craniul ras se aşeză pe o bancă, punându-şi pălăria pe genunchi. Ceilalţi dispărură, fapt ce nu-l încuraja în nici un fel. Totuşi, se hotărî să plece cu orice preţ. Avea în buzunar biletul de avion, iar holul era locul cel mai sigur.

Ceilalţi, ştiindu-l înarmat şi în mulţimea de oameni din aeroport, nu puteau încerca nimic. Erau genul de indivizi care aveau oroare de scandal.

Agentul începu să facă cei o sută de paşi între ceas şi chioşcul cu ziare. Cu toate că multe avioane plecau la acea oră, pe aeroport erau puţini călători, din care cei mai mulţi oameni de afaceri.

Prezenţa bărbatului ras în cap îl neliniştea. Acesta putea fi înarmat cu un pistol cu amortizor, ucigându-l fără probleme. De exemplu, putea ţine arma ascunsă în pălărie, pe când el nu avea cum să treacă prin vamă cu un pistol în mână. Austriecii sunt înţelegători, totuşi. El aşteptă ultimul apel pentru zborul său. Tipul nici nu se mişcase şi nici nu aruncase vreo privire în direcţia lui.

La un moment dat, îi veni o idee: se duse calm spre un

poliţist în uniformă, care dirija circulaţia taxiurilor. Era un bărbat rotofei, roşu în obraji, îmbrăcat într-un impermeabil alb, din vinilin.

— *Bite schn...* Am observat ceva cam ciudat. Îl vedeţi pe bărbatul de acolo, cel care stă pe banchetă? Are un pistol de calibru mare şi mă întreb dacă nu cumva o fi vreun soţ gelos care-şi aşteaptă soţia, sau ceva de genul ăsta...

Neîncrezător, omul îl privi.

— Credeţi? Poate fi o glumă...

Malko luă un ton mai autoritar.

— Ascultaţi, dacă aveţi impresia că glumesc, mă voi duce să semnalez acest lucru la comisariatul de pe aeroport. Voi menţiona că tot ceea ce v-am spus, v-a lăsat rece...

— Nu spuneţi asta... înţelegeţi-mă, e jenant... Poate că bărbatul acela nu face nimic rău...

— Preferaţi să aşteptaţi până va omorî pe cineva?

Suspinând, poliţistul se hotărî. Îşi pipăi etuiul cu arma, apoi o scoase şi se îndreptă cu paşi grei spre criminal. Malko văzu scena de departe. Poliţistul întrebase ceva, dar celălalt nu scosese nici un cuvânt. Brusc, primul îşi scoase cascheta şi făcu un pas înapoi: în mână ţinea un pistol enorm, ce se sfârşea cu o protuberanţă în formă de cutie de conserve. În mână strângea Parabellumul din dotare şi urla:

— Nu mişca!

Cu cealaltă mână, le făcu semn angajaţilor din vamă să plece pentru a-i aduce întăriri. Dar bărbatul de pe bancă ridică o privire blândă spre arma ce îl ameninţa şi nu opuse nici o rezistenţă. Din fericire pentru poliţist, arma avea piedica trasă.

Alţi doi poliţişti apărură, iar primul îndepărtă cu un gest delicat pistolul ce se afla pe genunchii tipului, forţându-l să se ridice. Chiar atunci, Malko trecu şi îşi privi adversarul. Pe chipul ucigaşului nu se vedea nici ură, nici enervare, ci doar un gen de reproş condescendent, ca al unui profesor care îşi ceartă elevul pentru o glumă proastă.

*

* *

Trecu de vamă şi de poliţie, regăsindu-se la primul etaj, în sala de aşteptare. Pasagerii zborului se aflau deja grupaţi

în faţa uşii. Un funcţionar al Liniilor Aeriene Austriece, strigă:

— Persoanele cu bilete roşii să se prezinte pentru îmbarcare, vă rog.

Patru indivizi, printre care şi Malko, făcură un pas înainte. Aparatul era un Boeing 727. Călătorii prezentau stewardesei biletul şi femeia le făcu semn să aştepte. Avionul se afla la circa o sută de metri, neexistând însă un autocar pentru transportul pasagerilor până la navă. Malko se uită spre terasa restaurantului, văzând doar câteva familii, dar nici o urmă a ucigaşilor lui Gehlen. În stânga, zări Mercedesul, cu Krisantem la volan.

Brusc, al şaselea simţ îi spuse să nu plece. Bărbatul scund care stătuse pe bancă fusese mult prea sigur de el. În plus, absenţa celorlalţi i se părea ciudată. Adevărul îi străfulgeră mintea: ei *nu făcuseră nimic pentru a-l împiedica să plece*. Cu alte cuvinte, trebuia să nu piardă avionul. Tipul de pe banchetă nu era acolo decât pentru a se asigura că el va pleca. Cu un pas liniştit, o luă la stânga, spre barieră. Stewardesa îi atrase atenţia:

— Domnule, aţi greşit drumul! Pe aici!

Tonul îi era foarte amabil. Malko mări pasul, dar femeia începuse să ţipe. Începuse să fugă, trecând rapid pe sub barieră. Uimiţi, pasagerii se opriseră, considerându-l nebun.

Krisantem îl văzuse şi se aplecă pentru a-i deschide portiera. Agentul intră în maşină iar turcul demară imediat.

— *Ei* au plecat. Au luat cele trei maşini, iar poliţia l-a luat pe tipul în negru. Unde mergem?

— La Viena. Ei cred că mă aflu în avion, ceea ce îmi dă cel puţin o oră de linişte. Cu siguranţă sunt aşteptat la Cologne.

Rulară până la Viena, fără incidente. Intrară pe Ring, cotiră la dreapta, trecând podul Alpern şi ajunseră la Praterstrasse. Krisantem căscă ochii mari: nu văzuse niciodată această parte a oraşului. Malko îl ghidă până în Henmardt, o stradă sordidă, dar extrem de frecventată de prostituate care cereau clienţilor 100 de şilingi. Câteodată, pe aici mai trecea câte o contesă ce se întâlnea pe ascuns cu un student sărac, pe care după partida de amor îl ducea

la Bristol sau la Imperial. Cel mai vestit hotel şi cel mai frecventat din toată zona era „Goldener Spiner”, cu condiţia să nu rămâi mai mult de o noapte.

Depăşiră hotelul şi parcară mult mai departe. În spatele perdelelor colorate se zărea o mână de beţivi care se uitau invidioşi spre Mercedes.

Malko şi Krisantem se întoarseră pe Henmardt, fără ca nimeni să le acorde vreo atenţie. Imediat, din cadrul unei uşi apăru o siluetă: era o fată înveşmântată într-un impermeabil alb-murdar, cu ochi de cărbune, ce putea avea 17-18 ani. Ea îi făcu bezele lui Malko şi-i şopti:

— ’gen, lieber?

Se opri în faţa fetei, care îl luă repede:

— Îmi oferi ceva de băut? E foarte frig.

— De ce să nu mergem la Goldener Spiner?

Fata râse ironic:

— Dar nu pentru a bea şnaps, nu-i aşa?

— De acord, zise Malko.

Fata îl luă de braţ, remarcându-l pe Krisantem, ce se postase puţin mai departe.

— Vine şi prietenul tău?

— Da.

— Atunci, vă costă 300 de şilingi.

Turcul tresări. Cunoştea gusturile stăpânului pentru femei, totuşi… Malko îi spuse rapid:

— Când mergi la un hotel ca ăsta, este mult mai bine să nu intri, niciodată singur… Nu uita că suntem căutaţi de oameni periculoşi şi extrem de bine informaţi.

Holul hotelului era sinistru. Afişe vechi de călătorie acopereau bucăţile rupte de pictură murală. La recepţie, un tip cu ochelari cu lentile groase, se uita neîncrezător la acest trio. Fata surâdea, dar Krisantem stătea cu ochii în pământ. Malko puse o hârtie de 500 de şilingi în faţa tipului.

— Vreau o cameră.

Mai adăugă încă 100 de şilingi.

— Şi o sticlă de vodcă.

Banii dispărură, ca şi cum ar fi fost înghiţiţi de un aspirator. Bărbatul luă o cheie şi reuşi o strâmbătură ce semăna a surâs. La acest preţ, puteai urca cu o duzină de

fetiţe.

— Etajul unu, camera 7.

După ce îşi termină treaba, omul căzu din nou în lectura ziarului Kronenzeitung, la pagina curselor.

Fata luase cheia şi le arăta drumul. Intrând în cameră, Malko simţi un miros ciudat: un amestec de sudoare îngheţată, murdărie şi brockenwurst. Nu exista sală de baie, ci doar o chiuvetă cu două prosoape dubioase. Plafonul era atât de jos, încât de-abia puteai rămâne în picioare.

Fata îşi scoase impermeabilul, rămânând într-o rochie verde din lână. Dintr-o mişcare şi-o scoase şi rămase într-un slip şi un sutien, ce fuseseră odată albe. Se auzi o bătaie în uşă: tipul de la recepţie adusese pe o tavă sticla de vodcă şi trei pahare. Sticla nu avea etichetă. Malko o deschise şi o mirosi: putea trece drept vodcă. Probabil că individul o fabrica în propria baie. Imediat ce bărbatul ieşi, fata se aruncă spre sticlă.

— Pot să beau?

Malko dădu din cap, iar tânăra goli o bună cantitate din conţinut. După aceea se întinse pe pat, acoperindu-se cu pledul murdar. Cei doi se aşezară în fotoliile de un maro decolorat. După o lungă tăcere, din pat se auzi un hohot de plâns.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Malko.

— Un nemernic, logodnicul meu.

— V-a părăsit?

— Cam aşa ceva. A murit! Sâmbătă seară, a derapat cu motocicleta pe polei şi s-a lovit cu capul de un copac, iar creierul s-a împrăştiat de jur-împrejur. Când îmi aduc aminte, plâng.

Îşi şterse repede ochii, scoase un oftat şi continuă:

— Asta nu are nimic de-a face cu voi. Putem începe. Vreţi amândoi odată, sau pe rând?

— Avem destul timp. V-am dat 500 de şilingi ca să rămâneţi toată seara cu noi.

Fata deschise ochii mari.

— Ce trebuie să fac, de fapt? Ceva perversiuni?

— Nu. În nici un caz!

Malko îşi scoase vesta şi se lungi pe pat, lângă ea.

Imediat, fata întinse mâna pentru a-l mângâia, dar el i-o îndepărtă uşor.

— Aşteptaţi, mă gândesc.

— Spune drept, eşti cam vicios, nu?

Din fotoliul său, Krisantem, cam dezgustat, urmărea scena. Agentul închise ochii. Încă din această noapte va încerca să găsească o ascunzătoare mai bună. Mai avea nevoie de încă patru sau cinci ore. În mintea lui, singura persoană capabilă să-l ajute era Alfi. Cu o condiţie însă: ca acest lucru să-i aducă ceva.

Epuizat, aţipi, asemenea fetei de lângă el. Se trezi spre ora nouă, văzându-l pe Krisantem care nici nu se mişcase din fotoliu. Fata sforăia uşor, culcată pe o parte. În cameră se lăsase un frig cumplit. Malko se ridică încet.

— Elko, du-te să cauţi nişte cârnaţi. La miezul nopţii îi scot calzi.

Turcul îşi puse paltonul şi ieşi. Reveni după o jumătate de oră cu chifle, cârnaţi şi cu ediţia de seară a ziarului Kurier. Deschise ziarul şi-i arătă titlul de pe manşetă. Cu caractere mari, chiar enorme, cuvintele acopereau o pagină întreagă:

„AVIONUL VIENA-COLOGNE A EXPLODAT ÎN TIMPUL ZBORULUI”

Cu un tremur uşor al mâinilor, Malko citi articolul. Zborul Viena-Cologne se dezintegrase la sud de Frankfurt. Cauzele accidentului nu erau cunoscute. Şoferii de pe autostradă văzuseră o sferă în flăcări ce cădea din cer şi care se prăbuşise în pădure. Turnul de control nu primise nici un mesaj care să indice faptul că aparatul se afla în dificultate. Cei 68 de pasageri şi 5 membri ai echipajului muriseră.

Lăsă ziarul, aducându-şi aminte de bărbatul în haină de piele neagră de pe aeroport şi de privirea lui. Ştia că avionul se va prăbuşi. Moartea lui avea în mod sigur o foarte mare importanţă. De obicei, acest gen de accidente nu se întâmplă decât şefilor de stat. Simţi o strângere de inimă, gândindu-se la cei 73 de condamnaţi la moarte fără apel, din cauza lui.

CAPITOLUL XV.

Strângerea de mână a lui Alfi fusese mai puţin călduroasă decât de obicei. Nu reuşise nici acum să-i întâlnească privirea. Patronul de la Play-Boy părea indispus. Veştile circulau rapid...

În club era pustiu. Într-un colţ al barului, Toni moţăia.

Lui Malko i-ar fi plăcut să-şi petreacă seara împreună cu prietenul său, bând şi bârfind, dar în momentul de faţă nu mai era sigur că Alfi n-ar fi fost capabil să telefoneze celor de la CIA care îl urmăreau, pentru a primi o recompensă grasă. Contelui trebuia, întotdeauna, să-i iasă ceva... în toată Viena nu mai găseai un loc sigur!

Brusc, Malko renunţă să-i mai ceară protecţie patronului de la Play-Boy. Omul era prea sensibil pentru a fi atras de nişte şilingi, iar atitudinea lui nu prea îl făcea să se simtă liniştit.

— Plec, îi spuse lui Alfi. Ne mai vedem!

Ridicându-se de pe scaun, auzi o voce înaltă, frumos timbrată, chiar în spatele lui:

— Malko! *Wie Geht's?*

Contesa Thala von Wisberg părăsise ringul de dans. Agentul îi admiră îmbrăcămintea, model Balenciaga. Dar nu se opri la atât. Îi studie cu atenţie umerii cu braţele dezgolite, minunat conturate. Ridurile minuscule şi multe din jurul ochilor îi dădeau aerul unei fetişcane de douăzeci de ani. Studentele care se înclinau în faţa farmecului ei, aveau motive. Prinţul făcu o plecăciune:

— Küss die Hand, Gräfin.

Contesa îşi abandonă mâna, cu o jumătate de secundă mai mult decât de obicei.

— Nu fiţi atât de ceremonios. Mă cheamă Thala. Oferiţi-mi un pahar de şampanie, pentru că mor de sete.

În scurt timp, pe masă apărură băuturile: vodcă pentru el şi şampanie pentru ea. Alfi profită pentru a se scuza.

Probabil că jos, aşteptând în maşină, Krisantem începuse să se neliniştească.

Malko asculta pălăvrăgeala contesei. Era inteligentă, plină de farmec şi dotată cu o voinţă de fier. Pe măsură ce o auzea pălăvrăgind, i se părea că dialogul nu era o pură întâmplare.

— Dansăm? întrebă contesa.

Era mai mult un ordin, decât o invitaţie. Thala von Wisberg dansa foarte dreaptă, cu chipul impenetrabil, cu mâna pusă uşor pe umărul partenerului, dar cu trupul foarte lipit de al acestuia.

Ca o mică picanterie, Malko îşi amintea că femeia nu poartă niciodată nimic pe dedesubt…

După ce dansul luă sfârşit, timp în care nu vorbiră deloc, se reîntoarseră la bar.

— Aici este un loc sinistru, spuse Thala. Hai să plecăm. Vă invit la mine, să bem ceva…

Malko acceptă. În timp ce o ajuta să-şi îmbrace mantoul superb din blană de panteră de Somalia, privirile li se încrucişară, iar pe buzele contesei se ivi un surâs.

— Sunteţi cu maşina? îl întrebă.

Agentul ezita. Krisantem se afla la douăzeci de metri, aşteptând în Mercedes, dar era curios să vadă până unde poate merge această femeie.

— Nu, o minţi.

— Poftim! Conduceţi dumneavoastră!

Îi întinse un port-chei. Maşina îi era parcată în faţă la Play-Boy şi era un Rover mare, roşu închis.

*

* *

Din Mercedes, Krisantem urmărea scena. O dezaprobă total. Bine că, deocamdată, stăpânul său se simţea bine.

Thala se aşeză în maşină, îşi aprinse o ţigară şi îşi încrucişă picioarele, lăsând să se vadă ciorapii fumurii. Printre gene, îi adresă o rugăminte:

— Daţi drumul la încălzire. În seara asta va fi ger.

Malko demară, cu un ochi în oglinda retrovizoare. Krisantem îi urma. Agentul ştia unde locuia contesa: în apropierea castelului Schônbrunn, în afara oraşului.

— Sunteţi un bărbat pasionant, dar există la dumneavoastră câteva lucruri care mă intrigă, o forţă, un mister…

Trase din ţigară un fum adânc, apoi continuă pe un ton melancolic:

— Sunteţi cu atât mai interesant, cu cât pot face comparaţie cu toţi tinerii ce se cred romantici, deoarece vorbesc despre dragoste, înainte chiar de a şti ce înseamnă.

Thala stătea răsturnată pe spate, cu ochii pe jumătate închişi. Chipul îşi pierduse aerul sofisticat cu care îşi intimida amanţii care erau mult mai mici ca vârstă decât ea.

Prinţul păru puţin surprins. O cunoştea de multă vreme, dar intimitatea lor nu depăşise pragul sărutului de mână. Se întreba de ce avusese loc schimbarea. Maşina urca lent pe strada Schloss, pustie la acea oră. În urma lor se zăreau farurile Mercedes-ului. În buzunarul drept al paltonului, Malko avea pistolul extraplat, pregătit.

— Sunt încântat de complimentele pe care mi le faceţi. Contesă, sunteţi una dintre cele mai frumoase femei din Viena.

Măgulită, femeia încercă să disimuleze surpriza, atrăgându-i, atenţia la drum:

— Aici, cotiţi la dreapta.

Malko ascultă. Se găseau pe una din nenumăratele străduţe strâmte, care şerpuiau de-a lungul colinelor, Breitensee. Farurile luminară o barieră pe care era scris: Sackstrasse. Frână imediat şi opri.

— V-aţi înşelat.

— Nu…

Înainte de a putea răspunde, Thala îl sărută. Îl îmbrăţişa cu violenţă, în timp ce mâna întrerupea contactul. Fără ca el să-şi dea seama, femeia îşi dăduse paltonul jos. Prin ţesătura rochiei, îi simţea vârfurile întărite ale sânilor, în timp ce se răsucea complet, deasupra lui. Acum, ea îi murmura cuvinte provocatoare la ureche, în timp ce mâinile febrile îl mângâiau pe tot corpul. Prinţul avu impresia că este atacat de cineva mai puternic decât el, parcă ar fi fost violat. Contrastul între accentul aristocratic al femeii şi expresiile crude ce le spunea, îl făcu să uite de toate

problemele. El o strânse în braţe. Vocea contesei era din ce în ce mai aspră. Parfumul delicat franţuzesc se amesteca cu cel al pielii cu care era tapisată maşina. Îmbrăţişarea lor avea aerul unei lupte dintr-un mic univers, limitat de scaunele de piele şi de bordul maşinii.

Mâinile fine se crispară pentru a zgâria. Auzi un fâşâit de ţesătură ruptă. Thala gemu, iar rochia neagră, elegantă, căzu până deasupra şoldurilor. Se lăsă cu toată greutatea pe Malko, precum o păpuşă dezarticulată. Bărbatul o aşeză în colţul scaunului ei. Îl dureau buzele pe care femeia i le muşcase şi se gândea la Krisantem, spectator fără voie. Ce aventură nebunească…

Thala se întoarse spre el: avea ochi strălucitori şi îi luă mâna, ducând-o la buze.

— Scuză-mă, îi şopti, Sunt foarte excitată. E nemaipomenit să faci sex aşa, ca noi, într-o maşină. Te simţi puţin în pericol. Dacă am fi fost surprinşi….

Prinţul, cu cămaşa asudată, îşi reprimă un surâs. Eleganta contesă n-ar fi riscat nici contravenţie şi nici scandal cu acest tip de comportament. Ce fericire şi eliberare că Elko se afla în apropiere…

— De ce tocmai astăzi? întrebă el.

Femeia ezită mai mult de cincisprezece secunde, apoi vorbi cu voce joasă:

— Alfi mi-a spus că aţi fost un bărbat… periculos, că sunteţi…, că acum sunteţi un adevărat pericol, Acest lucru mi-a provocat dorinţa. Vroiam ceva… neobişnuit…

— Am observat…

În el exista şi tentaţia de a o pălmui, dar şi acea de a face dragoste… Femeia încă i se oferea, cu rochia ridicată atât de sus, încât i se vedea pielea de deasupra ciorapilor. Thala îl privea intens. Parcă ochii îi erau plini de umilinţă.

— E adevărat ce mi-a spus Alfi?

— Da. Chiar şi în acest moment mă aflu în pericol de a muri… Ca şi dumneavoastră, de altfel, datorită întâlnirii cu mine…

Instantaneu, femeia îi puse mâna pe braţ:

— Vreau să vă ajut. Veniţi la mine. Veţi fi în siguranţă.

Tonul îi redevenise aristocratic. Malko surâse, aproape cu

tandreţe. Era cea mai frumoasă trăsătură a contesei, această solidaritate de clasă. Nu putea şti dacă el era un bun amant, asta nu conta, femeia tot ar fi reacţionat.

— Poate că aşa voi face în astă seară. Dar a sta la dumneavoastră mai mult timp, ar fi periculos. În orice caz, vă jur că nu am făcut nimic dezonorant.

— De ce nu alertaţi poliţia?

— Pentru că este vorba de cu totul altă lume, despre care nici măcar nu bănuiţi că există. Nu mă întrebaţi mai multe. Există însă o problemă…

Îi explică de prezenţa lui Krisantem. Thala tresări şi încercă să străbată cu privirea întunericul de afară, dar Mercedes-ul parcă devenise invizibil.

— Îi pot da şi lui o cameră…

Agentul se întoarse, uitându-se în spate: maşina apăru din neant şi se postă lângă Rover. Krisantem era din ce în ce mai perplex.

*

* *

După cinci minute, ajungeau acasă la contesă. Traversară un parc şi opriră în faţa unei clădiri sumbre. Thala von Wisberg se îndreptă cu paşi fermi spre casă şi descuie uşa.

— Mă văd obligată să vă dau o singură cameră. Asta numai din cauza copiilor şi a servitorilor.

Malko înţelese perfect. Se îndreptă spre Mercedes şi-i explică lui Krisantem situaţia.

— Sunteţi sigur că nu e o capcană?

— Da. Am încredere deplină în Thala.

Şi ăsta era adevărul gol-goluţ. Numai că în Alfi nu prea avea mare încredere. Holul era luminat. O bătrânică scundă, cu ochi veseli, se ţinea scai de contesă.

— Maria nu se poate culca până nu mă întorc acasă, le explică contesa. Se află în familia noastră de peste cincizeci de ani.

Bătrânica răspunse în dialect vienez:

— Contesa frecventează tot felul de locuri dubioase. Ar trebui să se gândească mai mult la rangul pe care-l poartă.

Cu aceste cuvinte dojenitoare, femeia dispăru. Poate că

spusese adevărul, dat fiind că o cunoştea atât de bine pe stăpâna ei...

Thala îi conduse pe oaspeţi în camera lor.

— *Gute Nacht, lieber. Und Grüss Gott*. Micul dejun se serveşte la ora opt, din cauza copiilor. Voi avea grijă şi de prietenul tău.

Apoi se pierdu, pe culoarul roşu, ondulându-şi şoldurile. Înainte de a dispărea, se întoarse şi-i zâmbi. Era o gazdă perfectă. Aventura din maşină îl epuizase. Îşi ascunse pistoletul sub saltea şi verifică modul de închidere al ferestrelor şi a uşii. Nu se ştie niciodată... Apoi se dezbrăcă şi făcu un duş. Aproape imediat, adormi moleşit şi destins.

*

* *

Krisantem nu reuşise să-şi ascundă aerul neliniştit. Cele două fiice ale Thaliei îl priveau cu coada ochiului, în timp ce-şi beau cafeaua. Mama lor apăruse, discret machiată şi îmbrăcată într-o rochie de interior, din brocard auriu, mulată pe corpul ireproşabil conturat. Malko se uită spre Krisantem, cu o privire de reproş. Turcul avea aerul a ceea ce era în realitate: un bandit la drumul mare, din Anatolia. Dar, toate lucrurile frumoase au un final. După ce înghiţise ultimul dumicat, îşi luară rămas bun de la contesă. Thala îi conduse pe cei doi musafiri.

În timpul nopţii ninsese şi Mercedes-ul era acoperit cu un strat alb. Krisantem porni motorul. Contesa îşi puse mâinile pe umerii lui Malko.

— Dacă măi aveţi nevoie de mine...

Era o figură se stil, care plăcea întotdeauna. Agentul se înclină în faţa ei şi a mâinii fine:

— *Küss die Hand, Gräfin*. Vă mulţumesc din suflet pentru ospitalitatea dumneavoastră.

Mercedesul făcu zăpada să scârţâie. După ce rulară câteva minute pe drumul îngheţat, Malko se opri într-un capăt al şoselei Lainzerstrasse, cea care cobora spre Ring. Tramvaiele ieşiseră deja din depouri, impregnate cu miros de bere şi de transpiraţie, foarte diferite de cele din San Francisco! Unde era vesela Vienă a lui Offenbach?

Krisantem îi întrerupse brusc gândurile:

— Am o idee.

— În ce sens?

Turcul luă un aer grav, dar şi o lucire angelică în ochi.

— Cunosc un loc, unde nu vă va căuta nimeni.

— Unde?

— Aţi auzit vorbindu-se despre dervişi?

Agentul parcă pică din cer.

Da, dar destul de vag. Ştiu că sunt o sectă religioasă musulmană. Şi ce?

Krisantem zâmbi cu modestie:

— Eu sunt derviş.

Malko îl privi, de parcă s-ar fi transformat în femeie.

— Dumneavoastră?

— Nu e ceea ce vă imaginaţi. Noi suntem pacifişti, nu ca dervişii urlători. Chiar dacă guvernul Ataturk a închis templul nostru din Turcia, avem dreptul ca o dată pe an să ne reunim.

— Bine, acceptă Malko, puţin agasat, dar după câte ştiu, acum nu trăieşti într-un templu.

Krisantem surâse, din ce în ce mai modest.

— Nu! Însă oamenii de acolo au nevoie de bani pentru a-şi întreţine templul. Dacă i-aţi ajuta puţin... Sigur, acolo nimeni nu v-ar căuta. În timpul ceremoniilor, intrarea străinilor este interzisă.

— Ce să caut eu acolo? Să urlu sau să mă învârtesc?

— Nimic din toate astea, îl linişti Krisantem, pe un ton extrem de serios. Există nişte celule mici, rezervate novicilor. Nimeni nu vă va cere să faceţi ceva deosebit.

— Dar dumneavoastră? Vă veţi roti, cântând psalmi?

— Da. Suntem dervişi din tată-n fiu. Eu am fost iniţiat la douăzeci de ani, după care am frecventat şedinţele cu regularitate. Veţi vedea. E foarte frumos... şi poetic...

— Unde se află acest templu?

— În districtul al doilea, nu prea departe de Dunăre. Trebuie să trăieşti într-un templu, pentru a fi derviş. Din momentul în care ordinul a fost interzis în Turcia, ne mulţumim cu reuniuni anuale pentru rugăciuni şi iniţieri. În restul timpului, ducem o viaţă normală.

— Bine, dar suntem în Viena, nu în Turcia.

— Şi în Viena există un templu. Suntem în a doua săptămână a lunii decembrie. Timp de zece zile, noi… vreau să spun această congregaţie, se va reuni acolo.

— Ascultă, n-am timp de glume!

— Nu glumesc deloc, afirmă Krisantem. V-am explicat că guvernul turc a interzis dervişii. Din acest motiv, ei s-au refugiat în diverse ţări, în Maroc, Persia, chiar şi în Austria. În timpul războiului au fost urmăriţi de naziști, acum însă comunitatea i-a acceptat.

— Unde se află templul dervişilor din Viena?

— Pe Judengasse, în apropierea portului Birgitta. De obicei, publicul nu are acces. În acest moment, este locuit doar de doi preoţi-dervişi care-l întreţin.

— Bine. Să mergem acolo cu maşina. Am şi eu o idee: vreau să vizitez castelul Schonbrunn. Asta îmi va lua două ore, timp în care nimeni nu mă va urmări.

— Voi fi acolo peste două ore, hotărî Krisantem.

Turcul se sui la volan şi după câteva minute îl lăsă pe Malko în faţa castelului. Ultimul se pierdu în mulţimea de turişti, după care plăti cinci şilingi şi intră.

* * *

Până ce apăru Mercedes-ul, agentul fu nevoit să se mai plimbe încă zece minute, împreună cu grupurile de turişti.

— S-a aranjat, anunţă Elko. Trebuie să faceţi o donaţie către templu, în valoare de 10000 de şilingi, dar asta numai în momentul în care veţi pleca.

Cu oamenii care doresc să-ţi salveze viaţa, nu se discută. Brusc, speranţa renăştea. Cu puţin timp la dispoziţie şi stând în siguranţă, va găsi o soluţie pentru situaţia în care se găsea. Chiar dacă va fi nevoit să îi telefoneze însuşi preşedintelui SUA.

— Să lăsăm maşina în parcarea turiştilor, propuse Malko. Nimeni nu o va remarca. Vom lua un taxi.

Fiecare îşi luă propria-i valiză din portbagaj. Cu regret, turcul lăsă înăuntru Remington-ul.

— Elko, îmi salvaţi viaţa…

— Şi dumneavoastră mi-aţi salvat-o la Istanbul…

În taxi, agentul încercă să afle mai multe despre dervişi.

— Sunt oameni extrem de cumpătaţi, explică Krisantem.

Secta a fost fondată în 1247, de către un turc, pe nume Mevlana. La moartea lui au venit şi creştini şi evrei. Mausoleul construit în cinstea lui există încă în Anatolia, la Konia, care a devenit un oraş sfânt. Dervişmul este o şcoală de gândire şi poezie, dar şi o religie…

Ajunşi în centrul Vienei, taxiul o luă pe Schottenring, apoi încetini.

— De aici, ar fi mai bine să mergem pe jos, propuse Elko.

Coborâră amândoi, cu bagajele în mână. Frigul era atât de ascuţit, încât agentul fu cuprins de o criză de tuse. O umiditate glacială urca dinspre Dunărea semi-îngheţată. Krisantem era să se lovească de vitrina murdară a unui Weinstube. Probabil, înăuntru era cald. Trotuarele erau atât de acoperite cu polei, încât trebuiau să se ţină de mână pentru a înainta!

— Iată Judengasse, spuse Krisantem, suntem foarte aproape.

Casele semănau cu un decor din desenele animate. Din cauza pietrelor vechi şi deplasate, dinăuntru se auzea orice zgomot. Amândoi străbăteau pavajul inegal, precum cel al unei antice străzi romane. Trecură prin faţa unei sinagogi. Într-un colţ, o fată îmbrăcată într-un palton din blană de iepure, cu cizme înalte de cauciuc, ridică spre ei ochii mari şi negri, şoptind:

— Lieber… es macht ein hundert Schillingt!

Privirea ei implora, părând că este în stare să meargă oriunde pentru aceşti bani. Malko scoase o bancnotă din buzunar şi, fără a se opri din drum, i-o strecură fetei, surâzându-i călduros, după care nu-şi mai întoarse capul. Oare făcuse o faptă bună?! Spera din toată inima…

— Am ajuns, spuse turcul.

Casa spre care se îndreptau avusese patru etaje, dar prin tasare, rămăseseră doar trei. Malko clipi din ochi, pentru a se obişnui cu întunericul. De undeva venea un curent de aer rece.

Krisantem bătu la o uşă şi aşteptă. Din spatele ei se auzi o voce şi se schimbară câteva cuvinte în limba turcă, din care agentul nu înţelese nimic. Uşa se întredeschise şi Elko îl împinse înăuntru. Malko se trezi în faţa unei apariţii de o

cu totul altă vârstă: era un bărbat filiform şi scheletic, bărbos, înveşmântat într-un soi de rochie lungă şi care purta o pălărie conică. Fără a scoate un cuvânt, necunoscutul se înclină şi le făcu semn să-l urmeze. După ce străbătură un culoar lung, cotind ba la stânga, ba la dreapta, ghidul se opri în faţa unei uşi de lemn, pe care-o deschise. Aici apăru o celulă de 3/4 metri, cu un pat, un scaun şi o masă. Singura deschidere spre în afară o constituia un gen de vitraliu, de un metru înălţime, care dădea spre o curte interioara pustie, înconjurată de coloane şi cu pavajul din lemn.

— Aici voi locui? întrebă neliniştit Malko.

— Da. Eu sunt „cazat” în camera de alături. Nimeni nu vă va căuta prin aceste locuri.

Era incredibil de crezut că o astfel de clădire se afla în mijlocul Vienei! Te puteai crede în mijlocul Turciei, în secolul al XIII-lea. Pe masă era un bol umplut cu o cremă albă.

— Este iaurt, explică Elko. Suntem obligaţi să ne abţinem de la mâncarea tradiţională.

Preotul derviş aştepta în tăcere, cu mâinile ascunse în mânecile largi. Agentul îi adresă un zâmbet şi se înclină. Omul înclină doar capul, iar celălalt dispăru într-un foşnet uşor.

— Cine a fost ăsta?

— Paznicul templului, cel ce locuieşte aici întregul an, ţinând contactul cu fraţii dervişi din Europa. Tot el trimite invitaţii pentru adunarea anuală şi gestionează fondurile comunităţii. Celor săraci le plăteşte biletul de tren pentru a putea veni să se roage.

— Când încep ceremoniile?

— Au început deja. Acum meditează. Dansurile vor avea loc mai târziu. Este ultimul stadiu, în apropierea faţă de Dumnezeu.

Krisantem vorbea foarte serios. Malko se întreba dacă se roagă cu laţul în buzunar... Juxtapunerea celor două universuri în care el se afla acum avea un grăunte de nebunie: CIA şi dervişii, avionul prăbuşit şi celula monahală...

Se aşeză pe pat şi îşi scoase vesta. Acest loc nesperat de

liniştit îi putea salva viaţa. Planul său era simplu: după câteva ore de concentrare, graţie memoriei fantastice, va reconstitui raportul Kennedy. Următorul pas va consta în a intra în contact cu Foster Hillman, numărul unu din CIA, şeful grupului 54/12, bărbatul care avea puteri egale cu preşedintele. Singura lui speranţă era ca acesta să nu gândească la fel ca şi subordonaţii lui, fiind un om politic, nu un ucigaş. Va fi un poker mortal. Dacă Hillman nu intra în joc, nimic şi nimeni nu-l va mai putea salva.

Cu pistoletul armat, ascuns sub saltea, începu să scrie, chit că celula părea să semene cu cea a unui condamnat la moarte. Viaţa are ironiile ei.

Pentru un moment, se gândi la Alexandra, îndepărtând-o apoi, pentru a se putea concentra.

Paginile defilau prin faţa sa, de parcă le-ar fi cunoscut de când lumea. Era adevărat că era în stare să-şi amintească o figură pe care o întâlnise timp de un minut, chiar şi după douăzeci de ani.

Din ce înainta în scris, se înfuria şi mai mult: era vorba de viaţa unui om ce se afla în posesia unor secrete, viaţă pe care nu se mai dădea nici un ban, atât în Vest, cât şi în Est. Scrisese atât de mult, încât începu să-l doară ochii. Înfometat, mâncă puţin iaurt, dar gustul era infect.

În clipa în care îşi reluă lucrul, privi pe fereastră. Un fior rece de-a lungul şirei spinării îl îngheţă: în şir indian, circa douăzeci de persoane asemănătoare celui ce le deschisese uşa, intrau în spaţiul din interiorul clădirii. Aceştia se aşezară într-un cerc perfect, cu mâinile pe genunchi şi începură să se roage, cu voce scăzută. Malko le vedea buzele mişcându-se, dar nu înţelegea nici un cuvânt.

În exterior, în Viena, la un milion de ani lumină, ucigaşii lui Gehlen, dirijaţi de Kurt, răvăşiseră probabil toate ascunzătorile posibile. Herr Gehlen risca, datorită eşecului, lipsuri majore în colaborarea cu CIA.

CAPITOLUL XVI.

Un urlet satanic străbătu prin vechii pereţi umezi ai celulei. Trezit brusc, scoase pistolul şi se îndreptă spre uşă, dar aceasta era încuiată. Un la doilea ţipăt, la fel de inuman ca şi primul, îl determină să se ducă spre vitraliul ce dădea în curtea interioară. De acolo venea totul. Îmbrăcându-şi rapid pantalonii, se agăţă de grilajul din fier forjat, după care, oripilat, se dădu înapoi. O figură de coşmar se legăna la numai un metru depărtară de el: ochii persoanei erau complet scoşi din orbite şi o spumă roşiatică îi curgea din gură spre barbă. În mijlocul frunţii avea un cui enorm, lung şi ruginit, înfipt între ochi. Pironul evoca un desen suprarealist. Nu exista însă nici a picătură de sânge. Ciudat...

Malko se întreba dacă nu are halucinaţii din cauza iaurtului. Dar omul exista şi atârna la fereastră, în faţa lui...

Îmbrăcat în negru, corpul se legăna înainte şi înapoi, cu mâinile ascunse în mânecile largi ale veşmântului. Capul se mişca, aşijderea unui somnambul. În spatele „mortului-viu”, observă un grup impasibil de muzicanţi, ce mânuiau nişte instrumente bizare. Unul dintre ei aştepta în faţa a două tamburine. Brusc, omul începu să bată în ele, într-un ritm asemănător cu jazz-ul. Dansatorul scoase un muget sălbatec, iar mâna dreaptă ieşi din mânecă, înarmată cu un fel de ciocan din lemn aurit. Cu toată forţa, dădu în cui!

Malko simţi în toate oasele lui şocul oţelului ce se înfunda în craniu. Vârful dispăruse, lăsând afară doar câţiva centimetri. Tetanizat, dansatorul făcu un efort, ochii i se rotiră mai repede, după care îşi reluă balansarea lentă, acompaniat de muzica discordantă.

— Dumnezeule! Va muri, strigă Malko.

Silueta în perpetuă balansare îl fascina precum o cobră. La fel şi cuiul! Simţea nevoia acută de a i-l scoate cu dinţii. Era inuman.

— Nu vă fie teamă, auzi o voce în spate.

Krisantem intrase uşor, fiind şi el îmbrăcat într-o rochie

lungă până la glezne.

— Elko, doar nu…

Foarte demn, înălţând capul, turcul îi potoli:

— Nu. Acela este un derviş urlător. Acum sunt în număr mic. Nu suntem de acord cu ei în privinţa anumitor puncte ale doctrinei, dar este, vă asigur, un bărbat extrem de sănătos.

— Bine, dar va muri!

Turcul dădu din cap.

— Nu. Este în transă. Câteodată, îşi freacă pielea cu cărbuni încinşi, nerămânându-le nici un semn.

— Atunci ar putea să se facă impenetrabil şi faţă de gloanţe?!

— Cred că da…

— Ar fi bine să-i cerem reţeta…

— N-ar putea să ne-o dea. Înainte de toate, ţine de suflet. Lui nu-i este teamă de moarte…

Krisantem părea să găsească foarte natural spectacolul, dar Malko, aruncându-şi pistoletul pe pat, nu-l scăpa din ochi pe bărbatul pironit. Acum dansa un fel de balet, în jurul unui punct imaginar. Cuiul nici nu se mai vedea. Încet-încet, braţele i se ridicară spre cer, deschizându-şi ochii extaziaţi şi exprimând o bucurie de nedescris. Apoi căzu şi nu mai mişcă. Muzica se opri şi ea.

— E mort, şopti Malko.

— Nu. Se va trezi după câteva ore. Se află doar în criză mistică.

Alţi patru dervişi ridicară trupul cu precauţie, capul atârnând ca cel al unui cadavru. Fiind părtaş la toată agitaţia, agentul era pe cale de a pierde simţul realităţii şi al timpului.

— Vă părăsesc o clipă, spuse Krisantem. În curând începe o ceremonie religioasă, iar eu trebuie să… dansez.

După ce se înclină respectuos, ieşi.

*

* *

Trecuseră cinci zile de când se afla în templu. Adică *o sută douăzeci şi cinci de ore* de tensiune. De trei zile terminase reconstituirea, identică cu originalul. După ce o

citise, înţelese pentru ce şi de ce murise John Kennedy şi, în special, cine îi dorise moartea.

Dacă într-o zi, cineva ar urca la tribuna ONU cu aceste documente sub braţ, peste o duzină de persoane s-ar sinucide, chiar înainte de începerea discursului.

Se simţea destul de trist, gândindu-se că lumea putea să nici nu afle secretul... Sau, poate îl va cunoaşte mult mai târziu, într-un alt secol, din manualele de istorie ale unei alte ţări... Asta pentru a încerca să fie optimist...

Din punctul lui de vedere, făcuse tot ce era omeneşte posibil pentru a-şi salva viaţa. Expediase documentul, împreună cu o scrisoare. Plicul fusese trimis direct la domiciliul personal al lui Foster Hillman, unde nimeni, în afara lui, nu l-ar fi putut citit. Pe de o parte, în scrisoare îl asigura pe Hillman în legătură cu devotamentului său. Pe de altă parte, îi dezvăluia faptele pe care ar fi trebuit să le ştie cu privire la „afacerea Kennedy", accentuând pe ideea că nu avea nici un chef să dea ortul popii. În plus, îl avertiza că va aduce la cunoştinţa întregii lumi dosarul K.

Evident, o copie nu avea valoarea originalului plin cu semnături, dar numele şi amănuntele existau din abundenţă.

Malko decise: va lăsa să treacă o perioada de timp, cât pentru a fi sigur că demnitarul primise scrisoarea şi că, după citirea ei, se va duce direct la Ambasadă. Acolo va intra în contact, prin intermediul unui numărul de cod al agentului. William Coby nu-şi va lua responsabilitatea de a i se opune.

Pentru a-şi şterge din minte abominabila viziune a dervişului urlător, îşi turnă puţină vodcă. Obişnuit cu obiceiurile lui, Krisantem îi lăsase o sticlă în bagaje. Devotatul şi bunul Elko! Întotdeauna cu un pas înainte, pentru a-şi mulţumi stăpânul...

*

* *

Muzicanţii nu se mişcaseră din loc. Îşi luară instrumentele şi cântarea începu. Agentul aruncă o privire în curtea interioară: văzu trei flautişti, doi toboşari şi un fel de violonist-recitator.

Dervişii intrară în şir indian, Krisantem fiind al patrulea. Numără, în total, opt indivizi. Toţi purtau straie lungi din lână, iar pe cap aveau un gen de fes conic. Înaintau cu braţele încrucişate, cu ochii în jos şi cu picioarele goale. Malko observă că totul era bine organizat, în spatele fiecăruia dintre „dansatori" aflându-se un ţăruş gros, de lemn. Fiecare întinse piciorul stâng spre ţăruş, prinzându-se de el cu degetul gros. Apoi, foarte lent, începură să se învârtească în sensul invers acelor de ceasornic. În acelaşi timp, o melodie ritmată, însoţită de versuri, acoperi muzica: dervişii cântau cu buzele strânse.

Malko se chinui timp îndelungat să nu-l piardă pe Krisantem din ochi. Din păcate, nimic nu-l distingea de ceilalţi.

Brusc, muzica încetă, la fel şi declamarea versurilor. Acum nu se mai auzea decât foşnetul rochiilor lungi şi frecarea picioarelor goale de lemnul lustruit. Dervişii se învârteau din ce în ce mai repede, părând nişte automate ce pivotau în jurul unei axe. Muzica începu din nou. Dervişii, într-o rotaţie nebună, păreau că zboară. Agentul privi ceasul şi tresări: ceremonia dura deja de o jumătate de oră!

O parte din indivizi aveau un braţ ridicat spre cer, iar pe celălalt îndreptat spre soare. Elko îi explicase semnificaţia gestului: comuniunea între „spiritual", reprezentat de cer şi „material", simbolizat de sunetele şi foşnetele rochiilor, precum o muzică stranie. Aceşti bărbaţi semănau teribil cu nişte păsări albe ce-şi găsiseră culcuş în tăcerea abisală a pereţilor de piatră... Totul era fantasmagoric. Malko avea impresia că va dispărea, sub atingerea unei baghete magice...

*

* *

Cam aşa era să se şi întâmple...

Un zgomot neaşteptat acoperi de-o dată sunetul fluturilor.

Malko fu nevoit să se forţeze pentru a distinge zgomotul scos de nişte toruri înalte. Aproape instantaneu, o femeie apăru, intrând pe aceeaşi uşă pe care intrase şi orchestra. O recunoscu imediat: era prostituata căreia îi dăduse bani. Era

îmbrăcată cu aceleaşi haine, dar îşi schimbase cizmele cu nişte pantofi. Ochii negri se măriră de surpriză, văzându-i pe dervişi în plin spectacol. Înnebunită, privi în jurul ei, după care strigă:

— Achtung!

Fata nu avu timp să-şi termine fraza, pentru că imediat se şi auziră bubuituri care aproape erau acoperite de muzica orchestrei. Tânăra fu azvârlită în faţă, împinsă parcă de o mână invizibilă. Corpul se prăbuşi în faţa orchestrei şi geanta i se deschise. Tresări de două ori, apoi muri. Malko era deja cu pistolul în mână.

Trei bărbaţi apărură pe aceeaşi uşă, se repeziră spre cadavru şi se opriră vizibil stupefiaţi de spectacolul de care nu aveau habar. Unul dintre ei avea trăsături de mongoloid, iar la ceilalţi doi, capetele semănau cu cele de măcelari la abator. Dar aveau un atu: erau înarmaţi. Dacă tânăra nu ar fi dat alerta, cei trei ar fi avut timp să încercuiască curtea şi să-l ia pe Malko prin surprindere, intrând prin spate. El nu va mai afla niciodată cum de a reuşit prostituata să intre înaintea lor. Concluzia finală era că „ei” îl găsiseră şi că Foster Hillman nu ţinuse cont de scrisoare.

Agentul fu cuprins de o furie oarbă şi apucă pistolul, numai că între el şi ucigaşi existau muzicanţii şi dervişii.

Indecişi, aceştia se priveau. Dervişii nu se opriră din „horă”. Brusc, se auzi o altă bubuitură, iar unul dintre necunoscuţi căzu pe spate, cu mâna dusă spre piept. Ceilalţi doi îşi învârteau automatele silenţioase. Niciunul dintre ei nu văzuse din ce direcţie plecase glonţul. Timp de o secundă, nu se întâmplă nimic. Krisantem continua să se rotească, precum „fraţii lui întru credinţă”, dar mâna dreaptă strângea cu putere bătrâna armă Astra… Era el derviş, dar era şi conştiincios…

Agentul văzu cum Elko îşi scoate rapid arma din mâneca hainei lungi şi cum trage, fără a se opri din dans. Numai că de data asta, ratã ţinta. Ucigaşii, încă vii, schimbară câteva cuvinte, apoi ridicară armele în acelaşi timp şi începură să tragă înspre dervişi. S-ar fi putut spune că e un bombardament cu dopuri de la sticle de şampanie. Trei dervişi fură doborâţi şi pete mari de sânge apărură, pe

straiele lor. Din acest moment, începu panica. Bieţii sectanţi alergau speriaţi în toate direcţiile. Muzicanţii îşi părăsiseră instrumentele şi, înmărmuriţi, îi priveau pe criminali.

Krisantem se aruncase pe jos. Linia de tragerea a lui Malko era acum liberă. Ochi şi în fruntea mongolului apăru o gaură mică şi roşie. Fără o vorbă, omul se prăbuşi, scăpând din mână pistolul, chiar în faţa unuia din toboşari, care scoase un ţipăt ascuţit.

Al treilea criminal îşi îndreptase arma spre un derviş, aşa cum se face în bâlciurile cu standuri de tras la ţintă. Veni rândul lui Krisantem la ochit. Îl nimeri, în schimb arma lui făcu un zgomot asurzitor. Acum, nici ultimul asasin nu mai mişcă.

Dintr-o săritură, Krisantem se ridică, îşi scoase veşmântul lung şi se încălţă cu nişte sandale. Malko ieşise deja pe culoar şi văzu cele şapte cadavre. Elko avea chipul trist şi îi spuse:

— Au ucis trei fraţi…

Agentul se gândea la proverbul turcesc: „Dacă turcul ţipă, să te ferească Dumnezeu, căci până şi câinilor, ba chiar şi leilor, le va fi frică.”.

Părăsind împreună templul ale cărui uşi erau larg deschise, clipiră des din ochi, orbiţi de zăpada ce strălucea în soare şi care acoperea străzile şi acoperişurile caselor. Nu erau însă atât de obosiţi încât să nu distingă o siluetă ce se afla la colţul sinagogii, purtând veşnica pălărie verde, înfundată bine pe cap şi un loden înfăşurat pe trup. Omul tresări când îi văzu apărând şi apoi când o luară la sănătoasa. Bărbatul înainta cu dificultate din cauza poleiului şi căzu, răspândind în jurul lui o mulţime de obiecte. Şi Krisantem era vădit incomodat de sandalele cu care era încălţat. În viteză, se ciocni de bărbat, în momentul în care acesta urma să urce o scară ce ducea spre unul din cheiurile de la Dunăre.

De departe, păreau doi prieteni care căzuseră unul în braţele celuilalt. Când sosi şi Malko, ucigaşul se afla în agonie, cu laţul strâns în jurul laţului. După câteva zbateri, căzu moale în braţele lui Elko. Turcul îl lăsă să alunece uşor pe zăpada îngheţată. Figura lui rămăsese la fel de tristă.

— Să coborâm, spuse agentul. Mă întreb în ce direcţie se ducea individul.

Părăsind cadavrul, o luară pe treptele alunecoase. La cincizeci de metri, Dunărea murdară îşi etala sloiurile plutitoare. Un Buick mare, cu geamuri fumurii, era parcat în locul în care se termina scara. Din ţeava de eşapament ieşea o dâră de fum. În spate, se afla Austinul 1100 al lui Kurt von Hasel. Pentru o clipă, chiar îi zări trăsăturile crispate, apoi maşina demară.

Krisantem se apropie şi trase în direcţia portierei din stânga-faţă a Buick-ului. Stupefacţia întipărită pe chipul omului era atât de grotesca, încât Malko nu o putea compara cu nici o altă figură cunoscută, aflată într-o asemenea ipostază. Persoana avea o „gură de iepure” care-i descoperă dinţii şi, pe deasupra, era chel. Individul nu avusese timpul necesar pentru a-şi lua pistolul pus pe genunchi. Arma de foc a lui Krisantem bubui şi o gaură mare şi roşie apăru în gâtul bărbatului, chiar deasupra gulerului cămăşii. Se prăbuşi peste volan, gâlgâind sinistru. Din vehicul ieşi rapid un al doilea ocupant. Agentul încercă să-l ochească, dar bărbatul nu observă tramvaiul 26 ce venea dinspre Friedenbrock şi care făcu restul. Vatmanul urlă, crezând că omul dorea să se sinucidă. Nimeni nu auzise focurile de armă şi nici nu remarcară persoana decedată din maşină.

Grăbind pasul, Malko şi Krisantem părăsiră locul. Turcul nu mai avea nici măcar sandale. Oricum, doreau să se îndepărteze de templul dervişilor, unde poliţia nu va întârzia să apară. Opriră un taxi şi îi cerură şoferului:

— Schwartzenberg Platz.

În maşină, Elko nu se putu abţine şi întrebă:

— Este vorba despre Ambasada Sovietică?

— Dragul meu Elko, cred că am ajuns la capătul călătoriei. Nu-mi fac prea mari iluzii. Ruşii mă vor lichida, după ce vor scoate de la mine tot ceea ce-i interesează. N-am nici cea mai mică intenţie de a gusta din paradisul socialist... Totuşi, nu vreau să mor înainte de a plăti „dinte pentru dinte”.

— Indivizii de adineauri nu ne vor mai deranja.

— Aceia, nu. Vor veni însă alţii. CIA are bani, iar eu ştiu anumite lucruri. Mă vor hăitui în lumea întreagă. Aduceţi-vă aminte de Trotzky. Ruşilor le-au trebuit zece ani până să-l găsească şi să-l omoare, în Mexic. Când ai timp şi mijloacele necesare, poţi ucide oricând pe oricine.

— Taxiul trecu prin faţa Operei şi a Hotelului Bristol. Malko se uita cu melancolie la clădirile înnegrite, pline de amintiri. Revedea în memorie Viena anilor 1945, când oraşul devenise doar un morman de ruine şi cartierul Kärntnerstrasse un lung şir de magazine din lemn. Acum însă, totul strălucea sub luminile de neon. Opera se redeschisese, complet refăcută, iar Viena îşi regăsise farmecul, aşa numitul Wiener Schmah. Doar el era condamnat la moarte.

— Acum înţeleg de ce David Wise a ţinut morţiş să-mi încredinţeze misiunea. Era deja hotărât să-i lichideze pe toţi cei ce erau implicaţi în afacere. Cu mine în viaţă, se simţeau mai vinovaţi, iar eu nu sunt un american adevărat...

Krisantem, care-şi freca mâinile îngheţate, ridică privirea:

— Dar le faceţi servicii de ani de zile, chiar unele inestimabile! Mu vă pot bănui de trădare.

— Treaba e ceva mai complicată. Furtul dosarului ultrasecret nu ar fi trebuit să aibă loc niciodată. Ei sunt nevoiţi să ajungă din nou la situaţia iniţială şi din acest motiv se văd obligaţi să-i suprime pe toţi cei care, într-o bună zi ar putea deveni martori şi ar spune adevărul.

Taxiul opri în piaţa Schwartzenberg, lângă Catedrala Sfântul Petru. Ca şi alte ambasade, cea a URSS era amplasată într-un vechi palat vienez, cu ferestre imense, încastrate în piatră. Poarta era închisă, iar un drapel roşu era suspendat deasupra imobilului acoperit cu zăpadă. Malko plăti şi coborî la o cabină telefonică. Elko îl urmărea îndeaproape, vânăt de frig.

— Ce vreţi să faceţi?

— Să-i explic lui David Wise că a făcut cea mai „superbă gafă” din întreaga lui carieră, ale cărei consecinţe vor face mult zgomot.

Turcul era încă dezorientat.

— Şi eu?

— Cercul e închis. V-am cules din Istanbul, în plină catastrofă. Acum veţi dispărea definitiv şi vă veţi reîntoarce în Turcia, unde veţi fi în siguranţă. Ei nu doresc să rămâneţi în viaţă, dar nici nu vor depune mari eforturi pentru a vă regăsi. În sfârşit, aşa sper eu...

— Voi rămâne, se decise Krisantem sumbru. Cineva tot va trebui să se ocupe de castel.

— Oh, castelul... Odată ce eu nu voi mai fi, cine va avea grijă de el?

— Nu vreau să mă întorc în Turcia... Încăpăţânat, Krisantem se uita la picioarele goale. Îmbrăţişându-l cu afecţiune, agentul intră în cabina telefonică...

CAPITOLUL XVII.

Malko introduse o monedă de un şiling şi formă numărul Ambasadei Americane, savurând dinainte gustul amarei sale victorii. În câteva minute, se va afla la adăpost de CIA şi sub auspiciile Ambasadei URSS.

— *American Embassy în Vienna*, auzi la celălalt capăt al firului.

— Aş vrea să vorbesc cu William Coby.

— Cine îl caută?

— Prinţul Malko.

Tonul lui era fără replică. Dacă William Coby se juca de-a omul invizibil, trebuia să-i comunice unde se află, fapt ce l-ar fi convins că nu glumeşte. După un timp, vocea plină de căldură a americanului se auzi în aparat:

— Malko! Unde dracului aţi fost? V-am căutat peste tot!

De emoţie, agentul era cât pe ce să scape receptorul, dar imediat redeveni calm:

— Ştiu că la Yale sunteţi învăţaţi cum să minţiţi! Puteaţi lua chiar medalia de aur la această disciplină! De căutat, ştiu că mă căutaţi, dar înarmaţi cu bombe, ba poate şi cu grenade. Mijloacele voastre scad, aşa că mai nou, m-aţi

căutat doar cu pistoalele…

— Ce?

Mirarea diplomatului părea sinceră, numai că Malko era cuprins de o furie oarbă.

— Ascultaţi. Lucrez în această meserie de mult mai mult timp decât dumneavoastră şi ştiu că sunteţi bine informat. Doresc să vă spun un singur lucru: peste trei minute mă voi afla la Ambasada URSS, iar acolo nu cred că mă puteţi căuta, chiar dacă vă mobilizaţi toate tunurile. Nu am avut niciodată intenţia de a mă sinucide, dar dacă mă obligaţi… Oricum nu voi pleca singur! Cred că în următoarele zile morga din Washington va fi plină…

William Coby se îneca de furie şi emoţie.

— Dar Malko, sunteţi nebun! La mijloc e o eroare regretabilă.

— …de tir.

Diplomatul îşi regăsi suflul. Agentul şi-l imagina.

— Foster Hillman a sosit ieri la Viena, special pentru a vă întâlni. De două zile vă telefonez din zece în zece minute. Ştiu că… a existat o neînţelegere. Dar acum s-a terminat. S-a terminat definitiv!

O undă de bucurie încălzi sufletul lui Malko. Foster Hillman! Era prea frumos.

— Daţi-mi-l la telefon, ceru agentul.

— Imediat. Se află la ambasador.

Se auziră eternele păcănituri. În ciuda gerului, Malko transpirase. În mintea lui se amestecau mii de gânduri: dacă Hillman venise să supervizeze el însuşi sunetul de goarnă? Părea puţin probabil, căci omul nu se preta la asemenea operaţiuni vulgare.

— Alo, SAS?

Era vocea şefului suprem al spionajului american. Malko îl întâlnise o singură dată.

— Da.

— Unde sunteţi?

— Sper să mă scuzaţi dacă nu vă voi indica locul exact. Nu vreau ca acest cartier să fie bombardat din greşeală…

Vocea deveni şi mai brutală.

— Nu faceţi prostii! Am primit scrisoarea şi tot ce o

însoţea… Din acest motiv mă şi aflu aici. Am dat ordinele necesare pentru încetarea oricărei acţiuni împotriva dumneavoastră şi, de obicei, mă ţin de cuvânt!

— În acest caz, să ştiţi că ordinele nu au fost respectate. În urmă cu jumătate de oră, am reuşit să scap de şase criminali, care au ucis mai multe persoane, numai pentru a pune mâna pe mine. Dacă încă sunt viu, n-a fost vina lor…

— Imposibil!

— Din păcate, e purul adevăr. Altfel, nu aş fi gata să mă refugiez la Ambasada Sovietică, asumându-mi toate consecinţele unui asemenea gest.

Pentru prima oară, Foster Hillman îşi ieşi din fire.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Nu faceţi aşa ceva! Vă dau cuvântul meu că de acum încolo nu veţi mai păţi nimic. Mă auziţi?

— Da.

— Veniţi la ambasadă. Vă aştept.

Malko nu era pe deplin convins. Înfruntase moartea prea direct, astfel încât avea acum propriile-i pretenţii, chiar dacă Hillman spunea adevărul.

— Prefer să-ne întâlnim într-un loc public.

— Dacă asta este dorinţa dumneavoastră…

— Vă aştept peste o jumătate de oră la Universitatea Krankenhaus, pe culoarul din faţa secţiei de radiologie, condusă de profesorul Karl Fellinger.

Foster Hillman nu comentă şi-i răspunse scurt:

— OK.

Agentul mai strânse câteva secunde receptorul în mână. Dacă şeful suprem al CIA dăduse *într-adevăr* asemene ordine, însemna că în următoarele zile multe capete vor cădea. Când ieşi din cabina telefonică, nu îl zări nicăieri pe Krisantem. După un timp îl văzu în cafenea, cu un pahar de şnaps în mână, realizând că nepreţuitul Coran fusese învins de frigul siberian de afară şi de emoţiile prin care omul trecuse de curând.

— Am noutăţi, îl avertiză Malko.

După ce-i rezumă conversaţia avută, concluzionă:

— Foster Hillman este un tip loial, inteligent şi prudent. A analizat bine situaţia şi a hotărât că are mai mult de

câştigat dacă mă lasă în viaţă, decât dacă voi muri. Nu spun însă că ar fi un sentimental…

Chemară prin telefon un taxi, după ce plătiră şnapsul. După zece minute, şoferul opri în faţa intrării spitalului, pe Garnisonstrasse. Cei doi intrară, sub privirile nepăsătoare ale portarului eu bluză albă. Serviciul profesorului Fellinger, de la primul etaj, se găsea în clădirea din stânga. Cei doi urcară enorma scară vopsită în verde deschis. Malko împinse o uşă de sticlă, ce purta o plăcuţă cu indicaţia „Radio şi Izototerapie”. Krisantem îl urma, cam nesigur, cu picioarele vinete de frig. În sala de aşteptare nu se vedea nici o infirmieră.

Agentul se aşeză, puţin mai departe de Elko, aruncând o privire spre lumea adunată în sala de aşteptare. Toţi păreau a fi cu adevărat bolnavi. Nu aşteptară mult, deoarece Foster Hillman îşi făcu apariţia. Malko îi recunoscu imediat datorită trăsăturilor sale severe, marcate şi de pungile de sub ochi. Putea trece drept unul dintre pacienţii profesorului…

Nu acelaşi lucru se putea spune despre cei doi tipi în impermeabile negre, care-l însoţeau. Copiaţi parola după tiparul lui King-Kong, având acelaşi gabarit, ei plesneau de sănătate, în pofida părului rar. Încadrându-şi şeful, îşi ţineau mâinile în buzunare, iar ochii li se roteau în toate părţile. Rămăseseră puţin în spate, în momentul în care profesorul se apropie de Malko.

— Deci? întrebă Hillman.

— Ar fi trebuit să mă aflu de multă vreme în morga spitalului…

— Hmmm… Iată că sunteţi totuşi lângă mine! David Wise ştia bine motivul pentru care dăduse anumite ordine. Eu îl disculp complet. Sunt extrem de mulţumit că ţinta lui nu a fost atinsă. Dumneavoastră sunteţi un element de valoare.

Foster Hillman avea stofa unui om de stat. Aforismele curgeau din gura lui precum mierea.

Cele două „gorile” se aşezaseră mai la distanţă, chiar în faţa lui Krisantem, care supraveghea discret dialogul, cu mâna strânsă pe armă. Foster Hillman scoase un lung port-ţigaret din aur şi i-l întinse lui Malko.

— De ce aţi refuzat să veniţi la ambasadă?

— Din cauza oamenilor dumneavoastră sau ai celor care lucrează pentru Gehlen. Au încercat să mă omoare chiar astăzi.

Povesti rapid ce se întâmplase. Americanul, cu o faţă impenetrabilă, îl asculta. În clipa în care termină, profesorul surâse:

— Undeva a intervenit o neînţelegere. Nu se va mai repeta.

Malko îşi aminti de vorbele care circulau la Washington: când Hillman zâmbea, la mijlocul afacerii era ceva periculos...

— Cui i-aţi transmis ordinele? întrebă de curiozitate agentul.

— N-am transmis nimic. Le-am dat verbal lui David Wise şi William Coby, după ce au luat decizia finală. Deci în urmă cu două zile.

— Atunci, de ce aţi mai venit?

— Aveam deja stabilită o deplasare la Bonn, iar data reîntoarcerii nu era foarte importantă. Nu doream să mai existe vreo neînţelegere, imaginându-mi în ce stare vă aflaţi. Vă ajunge cuvântul meu?

— Da.

— Bine. Atunci să uităm totul! Povestea nu a existat niciodată! Rămâne un singur lucru: copia despre care mi-aţi scris?!

— Copia se află doar în memoria mea.

Hillman se ridică, urmat de Malko. Chemat printr-un semn discret, Krisantem se alipi grupului. Americanul se uită lung spre picioarele desculţe...

Părăsiră cu toţii spitalul, fără ca cineva să-şi dea seama despre ce era vorba. Maşina lui Hillman era parcată în faţă: un enorm Cadillac negru, prevăzut cu multe antene. Profesorul se aşeză în spate, între Malko şi una dintre „gorile”. Cealaltă se postă lângă şofer şi Krisantem. Agentul remarcă cele trei oglinzi retrovizoare de care dispunea şoferul. Geamurile erau groase, ca nişte hublouri de cuirasat. CIA făcea treabă bună!

Până la Ambasadă, nimeni nu scoase un cuvânt. Ajunşi acolo, turcul şi „gorilele” rămaseră în aşteptare, iar Hiliman

îl conduse pe Malko în biroul lui William Coby.

— I-aţi dat de alaltăieri ordine lui Kurt să înceteze urmărirea mea? întrebă agentul.

— Bineînţeles.

— Fiţi sigur că nu v-a ascultat! Poate că ţine cont de ordinele altcuiva…

Coby îşi schimbă trăsăturile, pe măsură ce asculta povestirea.

— Kurt poate minţi pe oricine, dar nu şi pe mine! Convocaţi-l de urgenţă!

— Faceţi exact ce vi s-a spus! adăugă Hillman.

Coby telefonă imediat, bucuros să risipească orice îndoială. Hillman îi făcu semn lui Malko şi amândoi se instalară în biroul alăturat. Primul nu mai semăna cu un super-spion, ci cu un pastor anglican, aşa cum fusese tatăl său.

— Ce credeţi despre dosarul K? Sufletul şi conştiinţa dumneavoastră dictează ca el să rămână confidenţial?

— Ne-am pus şi noi problema, răspunse americanul, aprinzându-şi o ţigară. Am găsit chiar şi răspunsul.

Agentul dorea să înţeleagă ce se afla în străfundul sufletului acestui om atotputernic, deci continuă:

— În 22 noiembrie 1963, aţi pierdut un om, iar asasinii lui se plimbă liberi… Nu vă deranjează?

Omul se înroşi brusc, fapt nemaivăzut la o persoană sigură de ea, unsă cu toate alifiile, astfel încât lui Malko îi fu jenă că-i pusese întrebarea. Privind în gol, cu gândurile departe, Foster Hillman spuse:

— Vă dau cuvântul meu de onoare că aş da orice, numai ca asasinii lui John Kennedy să-şi primească pedeapsa. Poate că într-o bună zi se va ajunge şi aici, sau poate că noi vom fi deja pe cealaltă lume, atunci când adevărul va fi posibil de zis. Dar, în actuala conjunctură… Niciun şef se stat responsabil nu îşi va asuma riscul în faţa istoriei, adică riscul unei lovituri asupra propriei ţări. Eu, cu atât mai puţin…

— Înţeleg.

O imensă tristeţe se lăsase peste cei doi. Nu pronunţau nici nume, dar nici cuvinte în plus. Cunoşteau situaţia şi

până şi asta era prea mult… Foster Hillman rupse tăcerea:

— SAS, ne-aţi adus multe servicii şi sper că le veţi face şi în viitor. Deocamdată, nimeni nu trebuie să treacă peste ordinele mele.

Malko nu mai avu timp să spună nimic. Una dintre „gorile” deschise uşa:

— Kurt este aici.

Foster se ridică cu greutate.

— Vreau să-l întâlnesc pe ambasador. Dumneavoastră veţi rezolva cât mai bine problema legată de von Hasel. Ne revedem curând.

Malko intră în biroul lui William Coby. Kurt von Hasel era cu spatele şi nu-l văzu intrând. Dar paloarea lui Coby îl făcu să se întoarcă.

— Ce surpriză plăcută. William nu mi-a spus că vă aflaţi aici.

Dacă William Coby s-ar fi găsit într-un tren, cu siguranţă ar fi tras semnalul de alarmă, pentru a sări cât mai departe. Aerul lui flegmatic dispăruse, având oroare de astfel de situaţii, încărcate de tensiune. Malko nu pierdu timpul.

— Când aţi primit ordinul de a nu mă ucide?

— Cred că în urmă cu două zile.

Atunci ce aţi căutat azi dimineaţă, împreună cu ucigaşii?

— Dar…

— V-am văzut în Austin, alături de Buick-ul lui Gehlen. A fost o simplă coincidenţă?

— Nu a fost o coincidenţă…

Mâna se îndrepta spre şold. Uşa de comunicare între birouri se deschise brusc. La început, agentul nu văzu decât o perniţă galbenă. Ţinea deja în mână crosa pistoletului său, când auzi două bubuituri care veneau dinspre birou. Kurt von Hasel părea tasat în fotoliul şi un mic Colt 32 nichelat alunecă pe mochetă, fără zgomot. Chipul lui von Hasel, trăda o mare suferinţă. Gloanţele trase de Malko îi atinseseră ficatul. Acum era pe moarte.

William Coby tremura convulsiv. La Yale nu i se vorbise şi despre acest aspect… De data asta, cadavrul din birou nu mai reprezenta ceva abstract.

— Ar fi interesant de ştiut pentru cine lucra, spuse

agentul. Intuiesc doar că m-ar fi lichidat chiar azi. Din acest motiv a fugit atunci când m-a văzut.

Intrarea lui Hillman le întrerupse discuţia. Şeful CIA se plantă în faţa fotoliului şi îl privi pe Kurt cu infinită milă.

— Avem o meserie dificilă. Nu ştim niciodată care ne sunt adevăraţii prieteni şi duşmani.

*

* *

Focul trosnea în şemineu. Înainte de a se întinde pe cuvertura de blană, încuiase biblioteca. În cameră domnea o căldură plăcută. Încăperea era luminată doar de două candelabre, pe care le adusese din sufragerie. Îngenunchiată lângă foc, Alexandra se juca cu părul despletit, căruia flăcările îi dădeau o nuanţă roşiatică. Era imposibil de ghicit dacă reflexele din ochii ei proveneau de la strălucirile focului sau din propriile-i gânduri. Malko ridică paharul cu vodcă.

— Pentru noi!

Ciocniră şi băură licoarea până la fund, după care se îmbrăţişară tandru.

— N-ar fi trebuit să mă aflu aici, şopti ea. Eşti un porc dezgustător…

— De ce?

— Târfa aia! Sunt sigură că încă mai este aici, la castel. Dacă o găsesc, îi scot ochii, iar tu…

— A murit! Eu am omorât-o… pentru ochii tăi frumoşi.

— Nu spune prostii.

— Vrei să-i vezi cadavrul? E chiar în cabana grădinarului.

Un frison delicios străbătu spinarea Alexandrei pentru o secundă, apoi se cuibări la pieptul lui. Agentul îi mângâie afectuos genunchii, dându-şi seama că, pentru prima dată de când o cunoştea, femeia purta un superb taior din piele verde, cu ciorapi asortaţi. Alexandra se întinse languros şi întinse braţele spre el. Veşmintele erau deja împrăştiate prin toată biblioteca.

Cu ochii închişi, femeia strângea cu putere corpul amantului, murmurându-i la ureche:

— *Meine vervgelte Kaiseerliche Hoheit.*

Sfârşit.